

วารสาร อาชญากรรมและความปลอดภัย

Journal of Crime and Security

ISSN (Print): 2539-6889

ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2562

ISSN (Online): 2730-2571

Vol.1 No.1 (January-June 2019)

คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

Police Science Faculty, Royal Police Cadet Academy

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ผลการศึกษาวิจัยและความรู้การจัดการภาครัฐและเอกชน องค์ความรู้ทางด้านอาชญากรรม และความปลอดภัย ตลอดจนด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไปสู่บุคลากร ผู้ปฏิบัติงาน นักเรียน นักศึกษา รวมถึงประชาชนผู้สนใจทั่วไปทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ
2. เพื่อเป็นเวทีหรือเป็นสื่อกลางสำหรับการแนะนำและนำเสนอผลงานค้นคว้าวิจัยใหม่ด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ผ่านบทความทางวิชาการ ผลงานวิจัยที่มีคุณภาพของนักวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิ บุคลากร ผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไป
3. เพื่อกระตุ้นให้เกิดการวิจัย การพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่องทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติที่จะสามารถนำไปอ้างอิง ประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้ ตลอดจนเกิดประโยชน์แก่สังคมโดยรวม
4. เพื่อตีพิมพ์และเผยแพร่บทความวิจัยและบทความวิชาการที่มีข้อค้นพบ ข้อเสนอแนะที่เป็นนวัตกรรม ในมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ รัฐศาสตร์ นิติศาสตร์ อาชญวิทยา การจัดการ การบริหาร การศึกษา การจัดการความปลอดภัย โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือคณาจารย์ นักศึกษา และนักวิจัยทั้งในและนอกสถาบัน

คณะกรรมการที่ปรึกษาวารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย

พลตำรวจโท อาชวันต์ โชติกเสถียร

ผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ

พลตำรวจตรี ฉลองเกียรติ โรจน์ปัญญาคุปต์

รองผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ

พลตำรวจตรี ณรงค์ ทรัพย์เย็น

รองผู้บัญชาการโรงเรียนนายร้อยตำรวจ

บรรณาธิการ

ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.วีรพล กุลบุตร

คณะตำรวจศาสตร์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.พงศ์กุลธร โรจน์วิรุฬห์

คณะตำรวจศาสตร์

รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.สหพัฒน์ หอมจันทร์	คณะตำรวจศาสตร์
รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ทักษกร แสงทองดี	คณะตำรวจศาสตร์
พันตำรวจโทหญิง กิณา สระทองคำ	คณะตำรวจศาสตร์

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.พงศ์กุลธร โรจน์วิรุฬห์	คณะตำรวจศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล	มหาวิทยาลัยมหิดล
รองศาสตราจารย์ ดร.ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี	มหาวิทยาลัยมหิดล
รองศาสตราจารย์ ดร.วินัยทักกานต์ รุจิภักดี	มหาวิทยาลัยมหิดล
รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.เกษมศานต์ โชติชาครพันธุ์	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
รองศาสตราจารย์ ดร.พิมลวรรณ เพชรสมบัติ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.สหพัฒน์ หอมจันทร์	คณะตำรวจศาสตร์
รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ทักษกร แสงทองดี	คณะตำรวจศาสตร์
รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.มีชัย สีเจริญ	คณะตำรวจศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัญญาพงศ์ ลิ้มประเสริฐ	มหาวิทยาลัยรังสิต
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัครเดช พรหมกัลป์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษกร วัฒนบุตร	มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก อธิพิณ สุขยิ่ง	คณะตำรวจศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.ดิฐภัทร บวรชัย	คณะตำรวจศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง ดร.ธัญญรัตน์ ทิวถนอม	คณะตำรวจศาสตร์
พันตำรวจตรี ดร.ชวนส์ เจนการ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ดร.รัตติยา เหนืออำนาจ	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ดร.จรรยาศักดิ์ สุนทรเดชา	บริษัท เอเชียคอนเนคท์คอร์ปอเรชั่นจำกัด
พันตำรวจโทหญิง กิณา สระทองคำ	คณะตำรวจศาสตร์

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายในโรงเรียนนายร้อยตำรวจประเมินบทความ (Peer Review)

1. ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.วีรพล กุลบุตร	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
2. ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี หญิง ดร.พัชรา สีนลอยมา	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
3. ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.จักรพงษ์ วิวัฒน์วานิช	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
4. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ไสรัตน์ กลับลีลา	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
5. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก พงษ์พิชญ ภัคตินรงค์	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
6. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก นนทวินิจ เจริญนวยชัย	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
7. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.ทิวลิป เครือมา	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

8. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง อารณ ลิมะวิรัชพงษ์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
9. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง อนัญไพไล เงินจิตร โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
10. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง พรทิพย์ วงศ์ผดุง โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
11. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง ธนพร วุฒิกกรวิภาค โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
12. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.สหพัฒน์ หอมจันทร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
13. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก เฟด็จ โชคเรืองสกุล โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
14. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก จรัส ธรรมธนารักษ์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
15. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ปพัฒน วสุธวัช โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
16. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.ชัชพันธ์ สิริระเต็มพงษ์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
17. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิงกัญณิกาพรรณ พึ่งเดชะ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
18. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.พงศ์กุลธร โรจน์วิรุฬห์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
19. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.มีชัย สีเจริญ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
20. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง ดร.ศิริพร นุชสำเนียง โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
21. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.เพชร สันทัด โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
22. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ทักษกร แสงทองดี โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
23. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง วิชาลิตี สีหตุลานนท์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
24. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ศราวุธ โสมะเกษตริน โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
25. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง จิราพร พวงอินทร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
26. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ก้องปิติ อ่อนมาก โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
27. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก อิทธิพล สุขยั้ง โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
28. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง ทัดดาว โฉมลักษณ์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
29. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก พิพากษ์ เกียรติกมลเศศ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
30. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.เอนก อะนันทวรรณ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
31. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก อีสุทธิ์ พันธุ์ฤทธิ์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
32. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร.ดิฐภัทร บวรชัย โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
33. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก กฤษฏี สถิตวัฒนนานนท์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
34. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง ดร.กรรณิกา กุกุดเรือ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
35. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก หญิง ดร.ธัญญรัตน์ ทิวถนอมโรงเรียนนายร้อยตำรวจ
36. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจตรี ดร.ธวัช สุดสาคร โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
37. พันตำรวจตรี ดร.มนต์พิพัฒน์ เอี่ยมจรัส โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
38. ร้อยตำรวจเอก ดร.บุษกมล หงสกุล หุตะสิงห์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

39. ร้อยตำรวจเอก ดร.ตรีลุพธ์ ชูปกระจ่าง	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกประเมินบทความ (Peer Review)	
1. ศาสตราจารย์พิเศษ วิศิษฐ์ วิสิทธิ์สรรรถ	กระทรวงยุติธรรม
2. ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
3. ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.โสภณ ศรีวาทน์	นักวิชาการอิสระ
4. ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี พงษ์สันต์ คงศรีแก้ว	นักวิชาการอิสระ
5. รองศาสตราจารย์ ดร.ประธาน วัฒนวาณิชย์	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
6. รองศาสตราจารย์ อัจฉราพรรณ จรัสวัฒน์	มหาวิทยาลัยมหิดล
7. รองศาสตราจารย์ ดร.จรรยา ศรี มาติลโกวิท	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
8. รองศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
9. รองศาสตราจารย์ ดร.เชษฐ รัชดาพรธนาธิกุล	มหาวิทยาลัยมหิดล
10. รองศาสตราจารย์ ดร.สุณีย์ กัลยาจิต	มหาวิทยาลัยมหิดล
11. รองศาสตราจารย์ ดร.จิรศักดิ์ รอดจันทร์	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
12. รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิน วิวัฒน์พงศ์พันธ์	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
13. รองศาสตราจารย์ ดร.ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี	มหาวิทยาลัยมหิดล
14. รองศาสตราจารย์ ดร.วินันท์กานต์ รุจิภักดิ์	มหาวิทยาลัยมหิดล
15. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.เกษมสานต์ โชติชาครพันธุ์	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
16. รองศาสตราจารย์ ดร.พิมลวรรณ เพชรสมบัติ	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
17. รองศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.อภิชัย ศรีโสภิต	นักวิชาการอิสระ
18. รองศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.กิตติธเนศ เลอวงศ์รัตน์	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
19. รองศาสตราจารย์พิเศษ พลโท ดร.วีระ วงศ์สรรค์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
20. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก กุเกียรติ เจริญบุญ	สำนักงานอัยการสูงสุด
21. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ภูวดล แสนพินิจ	ข้าราชการบำนาญ
22. รองศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร.กฤษณพงศ์ พุตระกูล	มหาวิทยาลัยรังสิต
23. รองศาสตราจารย์ ดร.เนาวรัตน์ พลายน้อย	มหาวิทยาลัยมหิดล
24. รองศาสตราจารย์ ดร.ธีรเดช ฉายอรุณ	มหาวิทยาลัยมหิดล
25. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
26. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัญญาพงศ์ ลิ้มประเสริฐ	มหาวิทยาลัยรังสิต
27. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูชีพ เปียตนอก	มหาวิทยาลัยปทุมธานี
28. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ วรวิทย์ ไวยวุฒิ	สถาบันนิติวิทยาศาสตร์
29. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ตฤณญา โรจน์ทั้งคำ	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
30. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นายแพทย์ ประยงค์ เต็มขวาลา	มหาวิทยาลัยรามคำแหง

31. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โชคชัย สุเวชวัฒนกุล	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
32. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกศรา สุกเพชร	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
33. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รศดา แก้วมาตย์	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
34. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราภรณ์ พรหมวีก	สถาบันนิติวิทยาศาสตร์
35. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล	มหาวิทยาลัยมหิดล
36. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษณีย์ เอ็มศิรินันท์	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
37. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุภาพร ประสงค์ทัน	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
38. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจโท สิริพงศ์ สันตพัฒน์	ข้าราชการบำนาญ
39. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พินดา ชื่นชม	มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
40. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพรัช บวรสมพงษ์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
41. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศเดช พรหมกัลป์	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
42. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุษกร วัฒนบุตร	มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ
43. นายวันชัย รุจนวงศ์	สำนักงานอัยการสูงสุด
44. พลตำรวจโท ดร.ปิยะ อุทาโย	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
45. พลตำรวจโท ดร.มนตรี ยิ้มแย้ม	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
46. พลตำรวจตรี พงษ์พันธุ์ วรรณภักตร์	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
47. พลตำรวจตรี ดร.ปรีดา สดาว	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
48. พันตำรวจโท ดร.พงษ์ธร ธีญญสิริ	กระทรวงยุติธรรม
49. พันตรี ดร.ต้องการ แก้วเฉลิมทอง	โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า
50. นายแพทย์ ไกรสร อัมมวรินทร์	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
51. ดร.ชัตติยา รัตนดิกล	กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
52. ดร.ธีระพงษ์ ธีระนงวุฒิ	บริษัท การบินไทย จำกัด มหาชน
53. ดร.อสนีย์ สังขเนตร	กระทรวงยุติธรรม
54. นายสมชัย รอดเรือง	สำนักงานงบประมาณ
55. นายสมณ พรหมรส	สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน
56. พลตำรวจตรี ณรงค์รัตน์ พิชัยณรงค์	สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
57. พันตำรวจตรี ดร.ชวนส์ เจนการ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
58. พลตำรวจตรี ปรีชา สหายานนท์	สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
59. ดร.ชนิกา แสงทองดี	นักวิชาการอิสระ
60. ดร.รัตติยา เหนืออำนาจ	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
61. ดร.จรรยาศักดิ์ สุนทรเวช	บริษัท เอเชีย คอมเน็คท์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด

ทุกบทความได้รับการพิจารณาผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) อย่างน้อย 2 ท่าน ก่อนตีพิมพ์ลงในวารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย

ทัศนะและข้อคิดเห็นใดๆ ที่ปรากฏในวารสารนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียน ทางกองบรรณาธิการ เปิดเสรีในด้านความคิด และไม่ถือว่าเป็นความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ

ผู้ประสานงาน

พันตำรวจโทหญิง กิณา สระทองคำ

โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

ผู้จัดทำ

คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

90 หมู่ 7 ตำบลสามพราน อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73110

โทรศัพท์/โทรสาร 0-3432-1996

Email: journal.jcs.rpca@gmail.com

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

เลขที่ 90 หมู่ 7 ตำบลสามพราน อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73110

กำหนดการจัดพิมพ์วารสาร

วารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย โรงเรียนนายร้อยตำรวจ เป็นวารสารราย 6 เดือน โดยจัดพิมพ์เผยแพร่ปีละ 2 ฉบับ

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม – มิถุนายน

ฉบับที่ 2 เดือน กรกฎาคม – ธันวาคม

บทบรรณาธิการ

วารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ เป็นวารสารที่รวบรวมองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับผลงานวิจัยและผลงานวิชาการอื่นๆ ของทั้งนักวิชาการ นักวิจัย ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานตำรวจ งานของผู้บังคับใช้กฎหมายอื่นๆ โดยพิจารณาความเชื่อมโยงของปัญหาต่างๆ ไปสู่สังคม หรือที่อาจเกิดขึ้นและเกิดเป็นผลพวงตามมา ทั้งในมิติของอาชญากรรม ตลอดจนความปลอดภัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ ผลการศึกษาวิจัยและความรู้การจัดการภาครัฐและเอกชนองค์ความรู้ทางด้านอาชญากรรม และความปลอดภัย ตลอดจนด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ไปสู่บุคลากรผู้ปฏิบัติงาน นักเรียน นักศึกษา รวมถึงประชาชนผู้สนใจทั่วไปทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ เพื่อเป็นเวทีหรือเป็นสื่อกลางสำหรับการแนะนำและนำเสนอผลงานค้นคว้าวิจัยใหม่ด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ผ่านบทความทางวิชาการ ผลงานวิจัยที่มีคุณภาพของนักวิชาการ ผู้ทรงคุณวุฒิ บุคลากรผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไป และเพื่อกระตุ้นให้เกิดการวิจัย การพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่องทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติที่จะสามารถนำไปอ้างอิง ประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้ ตลอดจนเกิดประโยชน์แก่สังคมประเทศชาติโดยรวม

กองบรรณาธิการ ได้พิจารณา คัดสรร โดยส่งบทความให้กับคณะผู้ทรงคุณวุฒิตามสาขาความเชี่ยวชาญให้ตรวจพิจารณาบทความอย่างมีคุณภาพและเป็นระบบ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทั้งเนื้อหาองค์ความรู้ต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในวารสารฯ ฉบับนี้ จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยจะเสริมสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการ รวมถึงการสร้างคุณประโยชน์ให้กับองค์กร ชุมชน และสังคมทั้งในระดับประเทศและนานาชาติต่อไป โดยฉบับนี้เน้นการนำเสนอบทความวิจัย 6 บทความ และบทความวิชาการ 2 บทความ ดังนี้

อดิศักดิ์ ถนอมทรัพย์ และทัชชกร แสงทองดี บทความวิจัยเรื่อง “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร” พบว่า 1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ

ปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการป้องกันอาชญากรรม อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านความร่วมมือ อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ อยู่ในระดับปานกลาง 2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับผลการศึกษา และอาชีพ พบว่า โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตติมา วิริยะไชยวงศ์ และรัตติยา เหนืออำนาจ บทความวิจัยเรื่อง “คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร กองบังคับการตำรวจนครบาล 2” พบว่า 1. ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ ปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงานอยู่ในระดับปานกลาง ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง 2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 พบว่า เมื่อจำแนกปัจจัยส่วนบุคคลตาม อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ไม่แตกต่างกัน จำแนกตาม รายได้ ระยะเวลาการทำงาน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิญา สุขเจริญ และโสภณ ศรีวพจน์ บทความวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอดำม่วง จังหวัดกาญจนบุรี” พบว่า 1. ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 55.01 2. ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยาอำเภอดำม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม พบว่าทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอดำม่วง จังหวัดกาญจนบุรี อยู่ในระดับมาก 3. ผลการเปรียบเทียบระดับทัศนคติ พบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอดำม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน

จิตรดี วิเชียรบุตร และอัครเดช พรหมกัลป์ บทความวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” พบว่า 1. ส่วนใหญ่การศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่อยู่ระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านสังคม รองลงมาด้านส่วนบุคคล รองลงมาด้านครอบครัว ตามลำดับ 2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า เมื่อจำแนกตาม เพศ ชั้นปี รายรับต่อเดือนของนักศึกษา สภาพครอบครัวของนักศึกษา ภูมิสำเนา พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มี เพศ ชั้นปี รายรับต่อเดือน ภูมิสำเนา สภาพครอบครัว ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พนิตรา งามปัญญา และบุญวัฒน์ สว่างวงศ์ บทความวิจัยเรื่อง “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” พบว่า 1. นักศึกษามีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากยาเสพติดในระดับมากที่สุด โดยรวมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเห็นต่อความสัมพันธ์ในครอบครัว อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านเจตคติที่มีต่อยาเสพติดในภาพรวม อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง สรุปได้ว่านักศึกษามีพฤติกรรมป้องกันตนเองจากยาเสพติดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด 2. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า 1. นักเรียนส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ยังพบว่า เด็กบางส่วนยังมีความเข้าใจผิดในเรื่องที่สำคัญและน่าเป็นห่วงอยู่ ซึ่งควรเร่งแก้ไขความเข้าใจผิดนั้นให้ถูกต้อง 2. จากการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวในลำดับสุดท้าย คือ สมาชิกในครอบครัวไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกัน ดังนั้นหากครอบครัวมีปัญหาความขัดแย้งเกิดขึ้น ไม่ควรปล่อยไว้ให้หมักหมม ควรหันหน้าเข้าพูดคุยกัน หาวิธีแก้ไขปัญหาร่วมกัน สื่อสารด้วยวาจาสุภาพอ่อนโยน ไม่ใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาแล้วความขัดแย้งต่างๆ จะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น 3. จากการวิจัยพบว่า พฤติกรรม

การป้องกันยาเสพติดในลำดับสุดท้าย คือ นักศึกษาจะพูดคุยกับครูและเพื่อน ๆ เพื่อหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้นภายในมหาวิทยาลัยควรจัดให้มีมุมบริการปรึกษาแนะแนวหรือให้การปรึกษาปัญหาต่างๆ แก่นักเรียนที่มีปัญหา ใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อนเพื่อปรับพฤติกรรมให้อยู่ในกรอบที่เหมาะสม จัดค่ายกิจกรรมในโรงเรียนโดยมีครูอาจารย์คอยดูแลอย่างใกล้ชิด ตลอดจนการประสานงานกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา

สรวิษฐ์ ก้วยไข่มุข และชนิกา แสงทองดี บทความวิจัยเรื่อง “ความเครียดในการเรียนของนักศึกษา: กรณีศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” พบว่า 1. ส่วนใหญ่ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อยู่ในระดับเล็กน้อย และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ ด้านจิตใจ อยู่ในระดับเล็กน้อย รองลงมาคือ ด้านร่างกาย อยู่ในระดับเล็กน้อย รองลงมาคือ ด้านครอบครัว อยู่ในระดับเล็กน้อย 2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ พบว่า ภูมิฐานะ โดยภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับชั้นปีที่ศึกษา พบว่า โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน

พชร สันทัด บทความวิชาการเรื่อง “การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการทำงานในยุคประเทศไทย 4.0” พบว่า ความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์และความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่องค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ จะต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากบุคลากรนั้นเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนองค์กรและธุรกิจต่าง ๆ ให้สามารถเดินหน้าตามพันธกิจขององค์กรได้ และเมื่อประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่โมเดลพัฒนาประเทศเป็นยุค ประเทศไทย 4.0 แล้ว การปรับตัวของทั้งองค์กรและตัวบุคลากรเองก็ต้องมีการให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น

สหพัฒน์ หอมจันทร์ บทความวิชาการเรื่อง “การพาอาวุธปืนติดตัว” พบว่า ข้อยกเว้น การพาอาวุธปืนติดตัว กรณีเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เป็นปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย และบางกรณีที่ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานพาอาวุธปืนตามมาตรา 8 ทวิ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 แต่ไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ศาลไม่มีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธปืนนั้น ข้อเสนอแนะควรแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อยกเว้นกรณีมีเหตุจำเป็น

และเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ให้มีความชัดเจนแน่นอน และแก้ไขเพิ่มเติมโทษรับทรัพย์
ไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน
พ.ศ.2490

ศาสตราจารย์ พลตำรวจตรี ดร.วีรพล กุลบุตร
บรรณาธิการ

สารบัญ

กองบรรณาธิการ	ก
คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ	ข-ฉ
บทบรรณาธิการ	ช
บทความวิจัย:	
การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชีวการแพทย์: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร	
: อภิศักดิ์ ถนอมทรัพย์ และทัชชกร แสงทองดี	1
คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจร กองบังคับการตำรวจนครบาล 2	
: จิตติมา วิริยะไชยวงศ์ และรัตติยา เหนืออำนาจ	15
ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี	
: อภิญญา สุขเจริญ และโสภณ ศรีวาทน์	27
พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	
: จิตรดี วิเชียรบุตร และอัครเดช พรหมกัลป์	39
พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	
: พันธิตรา งามปัญญา และบุญวัฒน์ สว่างวงศ์	53
ความเครียดในการเรียนของนักศึกษา: กรณีศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา	
: สรวิษฐ์ ก้วยไข่มุข และชนิกา แสงทองดี	65

สารบัญ

บทความวิชาการ:

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการทำงานในยุคประเทศไทย 4.0

: พชร สันทัด

79

การพาอาวุธปืนติดตัว

: สหพัฒน์ หอมจันทร์

89

ภาคผนวก

แนวปฏิบัติในการเตรียมต้นฉบับบทความเพื่อลงตีพิมพ์

105

หนังสือขอส่งบทความเพื่อพิจารณาการตีพิมพ์ในวารสาร

112

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร

Peoples' Participation in Crime Prevention: A Case Study of Bangphlat Metropolitan Police Station, Bangphlat Sub-district, Bangkok

อดิศักดิ์ ถนอมทรัพย์¹ และทัชชกร แสงทองดี²

Adisak Thanomsap and Tatchakorn Saengthongdee

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร และ 2. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 393 คน จากประชากรทั้งหมด 23,311 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความร่วมมือ ด้านการป้องกันอาชญากรรม และด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกรณี 2 ตัวอย่าง (t-test independent) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า 1. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.30) และเมื่อพิจารณาารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ

¹ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suan Sunandha Rajabhat University

² โรงเรียนนายร้อยตำรวจ; Royal Police Cadet Academy

Corresponding author, e-mail: mewza_gut@hotmail.com, Tel. 097-2063470

ด้านการป้องกันอาชญากรรม ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.58) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านความร่วมมือ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.38$, S.D. = 0.39) รองลงมาคือ ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.36)

2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับผลการศึกษา และอาชีพ พบว่า โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม, การป้องกัน, อาชญากรรม, สถานีตำรวจนครบาล

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the participation of people in crime prevention: a case study of Bangphlat Metropolitan Police Station, Bangphlat sub-district, Bangkok, and 2. To compare public participation in crime prevention: a case study of Bangphlat Metropolitan Police Station, Bangphlat sub-district, Bangkok, classified by personal factors such as gender, ages, education levels, occupations and monthly incomes. Sample groups are include the number of population of 393 who living in Bangphlat Metropolitan Police Station, Bang Phlat sub-district, Bangkok, from a total of 23,311 people. The instruments were used in this research was a questionnaire method consisting of 3 aspects: cooperation crime prevention and in coordination with police officers data analysis by finding frequency, percentage, mean, standard deviation T-test independent comparison, one-way ANOVA, and data analysis using social science software packages

The research study indicated that; 1. Mainly for the study of public participation in crime prevention: a case study of Bangphlat Metropolitan Police

Station, Bangphlat sub-district, Bangkok was at a medium level ($\bar{X}$ = 3.40, S.D. = 0.30) and when considers each aspect of the finding. The highest average value was crime prevention ($\bar{X}$ = 3.49, S.D. = 0.58). The followed aspect is cooperation. It is at a medium level ($\bar{X}$ = 3.38, S.D. = 0.39). The following aspect by coordination with police officers is moderate level ($\bar{X}$ = 3.32, S.D. = 0.36).

2. The comparison of individual factors and public participation in crime prevention: a case study of Bangphlat Metropolitan Police Station, Bangphlat sub-district, Bangkok, is classified by genders, ages, educational levels and occupations. The overall finding is not different. An aspect that is classified by monthly income found significantly that the difference of overall picture at the level of .05.

Keywords: Participation, Prevention, Crime, Metropolitan police station

บทนำ

อาชญากรรม (Crime) เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคม ทำให้เกิดความสูญเสียแก่ชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินและจิตใจของประชาชน ปัจจุบันสังคมไทยถือได้ว่าปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาของสังคมที่สำคัญที่มีความรุนแรง มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและซับซ้อนตามสภาพการพัฒนาของประเทศและสังคมโลก ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นปกติสุขในสังคม เท่าที่ผ่านมาการปราบปรามอาชญากรรมประสบผลสำเร็จเพียงระดับหนึ่ง แต่ไม่สามารถยุติปัญหาได้อย่างแท้จริง ทำให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของประเทศต้องเร่งหาแนวทางในการป้องกันและรับมืออาชญากรรม เพื่อให้สามารถควบคุมป้องกันอาชญากรรมได้ทันก่อนที่จะสร้างความเสียหายแก่ผู้คนในสังคม อาชญากรรมเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือสังคม การกระทำเหล่านี้ในปัจจุบัน มีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากปัญหาอาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้เริ่มดำเนินการโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในด้านต่างๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอข้อมูลสภาพปัญหาในการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ซึ่งสำนักงาน

ตำรวจแห่งชาติถือเป็นหลักในการที่ให้ความคุ้มครองประชาชนให้มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (สิทธิศักดิ์ พันธุ์พิชญนนท์, 2545)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นองค์กรของรัฐมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2554 ดูแลควบคุมและกำกับการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจ ซึ่งปฏิบัติการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา รักษาความสงบเรียบร้อยความปลอดภัยของประชาชนและความมั่นคงของราชอาณาจักร ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของข้าราชการตำรวจหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ช่วยเหลือการพัฒนาประเทศตามที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายปฏิบัติการอื่นใดเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้การปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาข้าราชการตำรวจทุกระดับชั้น ได้ร่วมกันปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสียสละ อุทิศสาคะ เพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชน แต่สถานการณ์ประเทศไทยในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งจากทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิถีชีวิตและค่านิยม ซึ่งมีแนวโน้ม การเกิดปัญหาอาชญากรรมมากขึ้นในประเทศไทย แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรม นอกจากประชาชนจะช่วยกันดูแลแล้ว หน่วยงานต่างๆ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหลักในการป้องกันดูแลแห่งใหญ่ของประชาชน ต้องมีนโยบายและแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้ชัดเจนและเข้มงวดได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2557)

ผู้วิจัยในฐานะที่ศึกษาในหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับเสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำไปกำหนดนโยบายและแผน เพื่อบรรเทาปัญหาอาชญากรรมต่อไป

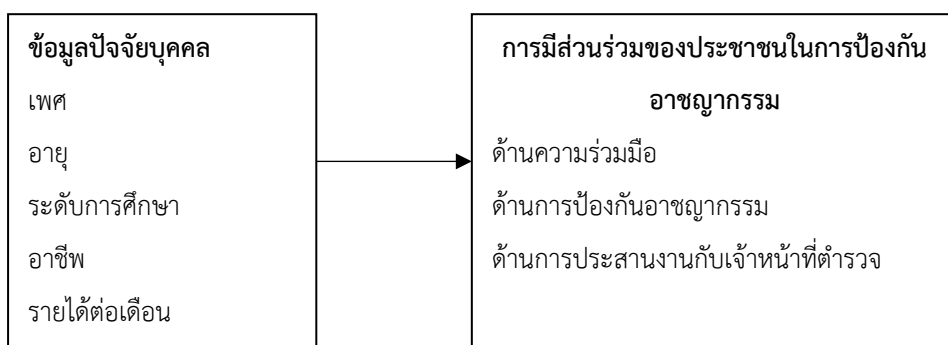
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาเป็นการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกรอบแนวคิดและทฤษฎีการวิจัยด้วยการสืบค้นข้อมูล โดยอาศัยเอกสารเป็นหลัก ด้วยวิธีการศึกษาสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ จากแนวคิดตามทฤษฎีอื่น ๆ ตำราวิชาการ บทความ เอกสารต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและจากการศึกษาข้อมูลแนวคิดเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความร่วมมือ 2) ด้านการป้องกันอาชญากรรม 3) ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น (Independent Variables) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ตัวแปรตาม (Dependent Variables) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร จำนวน 23,311 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยการคำนวณประชากรจากสูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างระยะเวลาการดำเนินวิจัย ตั้งแต่ เดือนมกราคม ถึง เมษายน พ.ศ.2562 รวมเป็นระยะเวลา 4 เดือน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งหมด 23,311 คน โดยการคำนวณประชากรจากสูตรของ ทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 393 คน สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การทดสอบค่า (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยสุด (Least Significant Difference: LSD)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร จากการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 54.7 จำนวน 215 คน มีอายุ 31 – 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.1 จำนวน 197 คน มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา / ปวช. คิดเป็นร้อยละ 43.0 จำนวน 169 คน มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 32.2 จำนวน 127 คน และมีรายได้ 10,001 - 15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 54.2 จำนวน 213 คน

2. ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร

ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.30 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ดังนี้

1) ด้านความร่วมมือ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม
ด้านความร่วมมือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.38

2) ด้านการป้องกันอาชญากรรม ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกัน
อาชญากรรม ด้านการป้องกันอาชญากรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.49

3) ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนใน
การป้องกันอาชญากรรม ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.32

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจ
นครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวม

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านความร่วมมือ	3.38	0.39	ปานกลาง
ด้านการป้องกันอาชญากรรม	3.49	0.58	มาก
ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ	3.32	0.36	ปานกลาง
รวม	3.40	0.30	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม
: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร อยู่ระดับปานกลาง
($\bar{X} = 3.40$, S.D. = 0.30) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ
ด้านการป้องกันอาชญากรรม ($\bar{X} = 3.49$, S.D. = 0.58) รองลงมาด้านความร่วมมือ ($\bar{X} = 3.38$,
S.D. = 0.39) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ($\bar{X} =$
3.32, S.D. = 0.36) ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการ
ป้องกันอาชญากรรม: กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด
กรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีเพศต่างกัน

เพศ	N	$\bar{x}$	S.D	t	Sig
ชาย	178	3.38	0.29	-.809	0.419
หญิง	215	3.41	0.30		

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับการมีส่วนร่วมพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีเพศต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีอายุต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.105	3	0.035	0.393	0.758
ภายในกลุ่ม	34.591	389	0.035		
รวม	34.696	392			

จากตารางที่ 3 ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีอายุต่างกันพบว่า ความแปรปรวนของประชากร ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.415	3	0.138	1.571	0.196
ภายในกลุ่ม	34.281	389	0.088		
รวม	34.696	392			

จากตารางที่ 4 ผลจากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากร ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีอาชีพต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	0.178	6	0.030	0.332	0.920
ภายในกลุ่ม	34.518	386	0.089		
รวม	34.696	392			

จากตารางที่ 5 ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีอาชีพต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากร ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.842	4	.210	2.412	.049*
ภายในกลุ่ม	33.854	388	0.087		
รวม	34.696	392			

จากตารางที่ 6 ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 นำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD)

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน ด้วยเทคนิค LSD

รายได้	$\bar{X}$	ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 – 15,000 บาท	15,001 – 20,000 บาท	20,001 – 25,000 บาท	25,001 – 30,000 บาท	30,001 บาท ขึ้นไป
		3.41	3.37	3.48	3.32	3.29	-
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.41	-	-.039	-.072	.084	.113	-
			(.310)	(.118)	(.420)	(.367)	
10,001 – 15,000 บาท	3.37		-	-.111*	.045	.074	-
				(.004)	(.655)	(.545)	
15,001 – 20,000 บาท	3.48			-	.156	.185	-
					(.134)	(.140)	
20,001 – 25,000 บาท	3.32				-	.029	-
						(.852)	
25,001 – 30,000 บาท	3.29					-	-
30,001 บาท ขึ้นไป	-						-

*ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 7 พบว่า ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม ในภาพรวม จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท แตกต่างกับ ประชากรที่มีรายได้ต่อเดือน 15,001- 20,000 บาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบของการวิจัย มีประเด็นที่สำคัญสามารถอภิปรายผลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังมีรายละเอียด ดังนี้

1. ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม โดยภาพรวม และรายด้าน พบว่า ด้านความร่วมมือ อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ สุนันท์ นามตะ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธร บ้านแก่ง

อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ประชากรมีส่วนร่วมโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการป้องกันอาชญากรรม อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ สุวัठी ไกรสกุล และ จุฬารณ คกรักษ์ กวิน (2558) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจภูธรบางกรวย จังหวัดนนทบุรี พบว่า ประชากรมีส่วนร่วมโดยรวม อยู่ในระดับมาก และด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ อยู่ในระดับปานกลาง และสอดคล้องกับ ไพฑูรย์ จิตธิวรรณ (2556) ได้ศึกษาเรื่องความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรแม่แฝก อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ประชากรมีส่วนร่วมโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกัน จะมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ สุนันท์ นามตะ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธร บ้านแก่ง อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ประชากรชาย และประชากรหญิง มีส่วนร่วมโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร ที่มีอายุต่างกัน จะมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ ไพฑูรย์ จิตธิวรรณ (2556) ได้ศึกษาเรื่องความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรแม่แฝก อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ประชากรในเขตพื้นที่ต่างกัน มีส่วนร่วมโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร ที่มีระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน จะมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ สุนันท์ นามตะ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธร บ้านแก่ง อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ พบว่า ประชากรในเขตพื้นที่ต่างกัน มีส่วนร่วมโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร ที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน จะมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ วิจิต จุลสม (2555) ได้ศึกษาเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการป้องกันอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธรพาม่าน อำเภอกุพาม่าน จังหวัดขอนแก่น พบว่า ประชากรในเขตพื้นที่ต่างกัน มีส่วนร่วมโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาวิจัยสามารถสรุปองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย ได้ดังนี้ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลบางพลัด แขวงบางพลัด กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ดังนี้ ด้านความร่วมมือ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการป้องกันอาชญากรรม ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง จะเห็นได้ว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลบางพลัด จะอยู่ในระดับมากในด้านการป้องกันอาชญากรรม เนื่องจากประชาชนให้ความสำคัญในด้านการป้องกันอาชญากรรมเพราะเป็นเรื่องใกล้ตัวที่ทุกคนจะต้องช่วยกัน ดูแลกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ส่วนราชการ ส่วนท้องถิ่น สถานีตำรวจ ควรออกนโยบายเพื่อให้ประชาชนให้ความสำคัญในการให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมในเขตชุมชนของตน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ควรศึกษาการมีส่วนร่วมในด้านอื่นๆ ด้วย เช่น การจราจร
2. ควรจัดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ให้มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ในเขตพื้นที่เพิ่มขึ้น

3. คดีอาชญากรรมนอกจากการก่ออาชญากรรมแล้วยังมีคดีอาชญากรรมจากด้านอื่น เช่น ด้านการจราจร ดังนั้น จึงควรศึกษาการมีส่วนร่วมด้านการจราจรด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กฤษณ์ มีบำรุง. (2556). *การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม : กรณีศึกษาชุมชนมัสยิดมหานาค เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ไพฑูรย์ จิตธีรธรณ์. (2556). *ความร่วมมือของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรแม่แฝก อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- วิจิต จุลสม. (2555). *ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการป้องกันอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธรฝาม่วน อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดขอนแก่น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2557). *นโยบายการบริหารราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประจำปีงบประมาณ 2557*. กรุงเทพฯ: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.
- สิทธิศักดิ์ พันธุ์พิชญ์นันท์. (2545). *สภาพปัญหาและวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของชุมชน อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- สุนันท์ นามตะ. (2556). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมของสถานีตำรวจภูธร บ้านแก่ง อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สุวัฒน์ ไกรสกุล และจุฑาภรณ์ คงรักษ์กวิน. (2558). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม : กรณีศึกษาสถานีตำรวจภูธรบางกรวย จังหวัดนนทบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). บัณฑิตวิทยาลัย: วิทยาลัยราชพฤกษ์.

คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัด

กองบังคับการตำรวจนครบาล 2

Quality of Work Life of Traffic Police Officers

in the Metropolitan Police Division 2

จิตติมา วิริยะไชยวงศ์¹ และรัตติยา เหนืออำนาจ²

Jittima wiriyachaiwong and Rattiya Nua-amnat

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 และ 2. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณประกอบด้วย 5 ด้าน ด้านที่อยู่อาศัย ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม สภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย ความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ผู้วิจัยได้วิจัยโดยใช้แบบสอบถามกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 จำนวน 196 คน โดยหาค่าความถี่ ร้อยละ หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (t-test Independent) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า 1. ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ส่วนใหญ่อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.93$, S.D. = 0.72) และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.45$, S.D. = 0.95) ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน

¹ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suansunandha Rajabhat University

² มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย; Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding author, e-mail: jikzojittima@gmail, tel.098-2937922

อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.18, S.D. =0.91) ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.01, S.D. =0.86)

2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 พบว่า เมื่อจำแนกปัจจัยส่วนบุคคลตามอายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ไม่แตกต่างกัน จำแนกตามรายได้ ระยะเวลาการทำงาน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: คุณภาพชีวิตการทำงาน, ตำรวจจราจร, กองบังคับการตำรวจนครบาล 2

Abstract

The objectives of this research were 1. to study the level of quality of work life of traffic police officers in the Metropolitan Police Division 2.; and 2. to compare between personal factors and quality of work life of traffic police officers in the Metropolitan Police Division 2. The research instruments are a questionnaire of 5 aspects: in residential aspect, in fair and sufficient compensation, safety working environment, working promotion, and benefit of social work. The researcher used the questionnaires with 196 traffic police officers in the Metropolitan Police Division 2. By finding the frequency and percentage, finding the mean and standard deviation, Analyzed by t-test independent and One-way ANOVA, data analysis using social science software packages.

The results of this study is as below: 1. The level of quality of work life of traffic police officers in the Metropolitan Police Division 2 is in a medium level ($\bar{X}$ = 2.93, S.D. = 0.72). When considering each aspect, it is found that the aspect of the highest average value of the top 3 was the working for socially beneficial at a medium level ($\bar{X}$ = 3.45, S.D. = 0.95). The second one is the career progress

at a medium level ($\bar{X}$ =3.18, S.D. =0.91). The last one is the working environment at a medium level ($\bar{X}$ =3.01, S.D. =0.86).

2. The perspective of comparison between personal factor and quality of work life of traffic police officers in the Metropolitan Police Division 2 classified by genders, years of the study and status found that the sample variance was not different. These elements were classified by monthly income and working period found that the sample variance was different and significantly differently at .05 level.

Keywords: Quality of Work Life, Traffic Police, Metropolitan Police Division 2

บทนำ

คนเราเกิดมาแล้วต้องมีการทำงานหรือต้องหางานทำ โดยเหตุผลของการหางานทำหรือการทำงาน เพื่อตอบสนองความต้องการของคนเราบางอย่าง เช่น บางคนต้องการเงินเดือนเพื่อเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว บางคนต้องการได้ชื่อเสียงเนื่องมาจากการทำงาน บางคนทำงานก็เพื่อเป็นที่ยอมรับในสังคม บางคนทำงานเพื่อความร่ำรวยเงินทอง ฯลฯ ซึ่งเหตุผลของแต่ละคนที่ทำงานมีความแตกต่างกัน การทำงานจึงมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์เป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่าการทำงานเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ปฏิบัติมากกว่ากิจกรรมใดๆ ในการดำรงชีวิต นอกจากปัจจัย 4 (อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค) แล้วการทำงานเป็นการเปิดโอกาสให้แสดงออกถึงเขี้ยวปัญญา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อันจะนำมาซึ่งเกียรติภูมิและความพึงพอใจในชีวิตและยังเป็นการสร้างความมั่นคงให้กับตนเองและครอบครัว รวมไปถึงรวมไปถึงการมีคุณภาพชีวิตและฐานะทางสังคมที่ดี อีกทั้งการดำเนินงานใดๆ ให้ประสบความสำเร็จนั้น ปัจจัยสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ ทรัพยากรบุคคล ความสำเร็จของงานจึงต้องขึ้นอยู่กับคุณภาพของคนที่ทำงานนั้นด้วย ทั้งองค์กรและคนทำงานจึงต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน หากองค์กรสามารถพัฒนาส่งเสริมให้คนทำงานนำศักยภาพที่มีอยู่ในตัวของแต่ละคนนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์แก่องค์กรได้ องค์กรนั้นจะไปสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพต่อไป (จินดารัตน์ โพธิ์นอก, 2557)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยเรื่อง “คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตเนื้อหาโดยจากแนวคิดระดับคุณภาพชีวิตการทำงาน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านที่อยู่อาศัย 2) ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรม 3) สภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย 4) ความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน 5) ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น (Independent Variables) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพ และระยะเวลาในการทำงาน ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ประชากร คือเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 จำนวน 400 คน และกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 196 คน พื้นที่ในการศึกษาวิจัย คือ กองบังคับการตำรวจนครบาล 2 จำนวน 11 สถานี ระยะเวลาการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่ เดือน มกราคม พ.ศ. 2562 ถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2562 รวมเป็นระยะเวลา 5 เดือน

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 จำนวน 196 คน สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติเชิงอ้างอิงที่ใช้สำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยจำแนกตามลักษณะของตัวแปร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ การทดสอบค่าที (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยวิธีการวิเคราะห์แบบไคกำลังสอง (Chi-Square)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับ คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 จากการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 18-30 ปี จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 33.8 ระดับการศึกษา ปริญญาตรี จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8 รายได้เฉลี่ย 25,001-35,000 บาท จำนวน 61 คิดเป็นร้อยละ 31.3 สถานภาพ สมรส จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 64.1 ระยะเวลาการทำงาน มากกว่า 6 ปี จำนวน 121 คิดเป็นร้อยละ 62.1

2. ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2

ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสรุปได้ ดังนี้

1) ด้านที่อยู่อาศัย ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านที่อยู่อาศัย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.61

2) ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอ ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอ ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.66

3) ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.01

4) ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.18

5) ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.45

ตารางที่ 1 ผลวิเคราะห์คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 โดยภาพรวม

ข้อ	คุณภาพชีวิตการทำงาน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1	ด้านที่อยู่อาศัย	2.61	0.86	ปานกลาง
2	ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอ	2.66	0.93	ปานกลาง
3	ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย	3.01	0.86	ปานกลาง
4	ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน	3.18	0.91	ปานกลาง
5	ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม	3.45	0.95	ปานกลาง
รวม		2.93	0.72	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยภาพรวมคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.93$, S.D. =0.72) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 5 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านที่ 5 ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ($\bar{X}=3.45$, S.D. =0.95) รองลงมาด้านที่ 4 ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ($\bar{X}=3.18$, S.D. =0.91) รองลงมาด้านที่ 3 ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย ($\bar{X}=3.01$, S.D. =0.86) รองลงมาด้านที่ 2 ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอ ($\bar{X}=2.66$, S.D. =0.93) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านที่ 1 ด้านที่อยู่อาศัย ($\bar{X}=2.61$, S.D. =0.86) ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2

การวิเคราะห์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีอายุต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นคุณภาพชีวิตการ

ทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีอายุต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีสถานภาพต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีสถานภาพต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีรายได้ต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีรายได้ต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบผลความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตำรวจที่มีรายได้ต่างกัน พบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตำรวจจราจรที่มีรายได้ที่ต่างกันพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่มีรายได้ 15,001-25,000 บาท มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 แตกต่างจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่มีรายได้ 5,000-15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรรายได้ มากกว่า 35,000 บาท มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 แตกต่างจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่มีรายได้ 5,000-15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีระยะเวลาการทำงานได้ต่างกัน จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีระยะเวลาการทำงานต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค ผลการเปรียบเทียบผลความแตกต่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตำรวจที่มีระยะเวลาการทำงานต่างกัน พบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตำรวจจราจรที่มีระยะเวลาการทำงานที่แตกต่างกัน พบว่าผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตำรวจจราจรที่มีระยะเวลาการทำงานที่แตกต่างกันพบว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรมีระยะเวลาการทำงาน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 แตกต่างจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่มีระยะเวลาการทำงาน มากกว่า 6 ปีอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่มีระยะเวลาการทำงาน 3-6 ปี

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบของการวิจัย มีประเด็นที่สำคัญสามารถนำมาอภิปรายผลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ระดับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2

คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 โดยภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง พบว่า โดยส่วนใหญ่ค่าเฉลี่ยปานกลาง เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอ ด้านที่อยู่อาศัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสิทธิ์ สุขแก้ว (2544) ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กร ของข้าราชการตำรวจ

สำนักงานจเรตำรวจ พบว่า โดยภาพรวมระดับคุณภาพชีวิตในการทำงานของข้าราชการตำรวจ สำนักงานจเรตำรวจ อยู่ในระดับปานกลางเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และคุณภาพชีวิตในการทำงานรายด้าน ได้แก่ ความก้าวหน้าและความมั่นคงในการทำงาน การพัฒนาความรู้ความสามารถ การยอมรับในสังคมและความเป็นประโยชน์ต่อสังคม ในขณะที่ความพึงพอใจของรายได้ สภาพแวดล้อมในการทำงานและสวัสดิการในองค์กร อยู่ในระดับต่ำ และสอดคล้องกับ จักรแก้ว พิพัฒน์ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการงานจราจรในเขตตำบลหนองหอย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ประชาชนมีความพึงพอใจ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความสะดวก ด้านความปลอดภัย ด้านพฤติกรรมบริการ มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับปานกลางทุกด้านปัจจัยส่วนบุคคล เพศ อายุ อาชีพ และสถานภาพไม่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อการให้บริการจราจร ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจต่อการให้บริการงานจราจร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2

ผลการเปรียบเทียบด้านอายุ พบว่า คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีอายุแตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ไม่แตกต่างกัน เนื่องจาก ข้าราชการตำรวจเป็นอาชีพที่มีความรู้ความสามารถและต้องมีความรับผิดชอบเพราะหน้าที่ส่วนใหญ่เป็นงานที่ต้องรักษาความสงบเรียบร้อยและบำบัดทุกข์บำรุงสุขให้แก่ประชาชนและประโยชน์ส่วนรวม ทำให้ระดับอายุไม่ส่งผลต่ออรรถภาพของบุคคล สอดคล้องกับงานวิจัยของ พา ไม้จันทร์ดี (2541) ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครู สังกัดกรมสามัญศึกษาเฉพาะอำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์ พบว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อระดับความแตกต่างของคุณภาพชีวิตการทำงาน

ผลการเปรียบเทียบด้านระดับการศึกษา พบว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีด้านระดับการศึกษาแตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากข้าราชการตำรวจได้เรียนแบบแผนในทางทิศเดียวกัน จึงทำให้มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันมากนัก สอดคล้องกับงานวิจัยของ วราภรณ์ ประกอบผล (2543) ได้

ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานของตำรวจตระเวนชายแดน สังกัดกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนส่วนกลาง พบว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงาน

ผลการเปรียบเทียบด้านสถานภาพ พบว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีด้านสถานภาพแตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากข้าราชการตำรวจไม่ว่าจะมีสถานะภาพในรูปแบบใดก็ตาม ก็ยังคงปฏิบัติงานในหน้าที่เหมือนเดิม จึงไม่ส่งผลกระทบต่อการทำงาน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุทิน บุญแข็ง (2541) ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ พบว่า สถานะภาพของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตการทำงาน

ผลการเปรียบเทียบด้านรายได้ พบว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีด้านสถานภาพแตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 แตกต่างกัน เนื่องจากรายได้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะนำไปใช้ในการตอบสนองความต้องการของตนเอง และเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นารีรัตน์ สร้อยสกุล (2544) ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตในการทำงานของข้าราชการเรตำรวจในสำนักงานจราจร พบว่า รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีผลต่อมาตรฐานคุณภาพชีวิตการทำงานที่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบด้านระยะเวลาในการทำงาน พบว่าคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 ที่มีด้านสถานภาพแตกต่างกันมีคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการนครบาล 2 แตกต่างกัน เนื่องจากข้าราชการตำรวจที่มีระยะเวลาในการปฏิบัติงานนานกว่าสามารถเรียนรู้และพัฒนางาน รวมถึงการพัฒนาความสามารถในด้านต่างๆ ได้มากกว่าที่เพิ่งเริ่มหรือมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับพงศ์ธร พันลึกเดช (2548) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยายภาคองค์การและคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการกรมราช

องค์กรฯ กระทรวงกลาโหม พบว่า ประสิทธิภาพการทำงานต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศองค์การที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

องค์ความรู้ใหม่

คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสรุปได้ว่า คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านที่อยู่อาศัย มีภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอ มีภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่ปลอดภัย มีภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน มีภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 ด้านลักษณะงานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม มีภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ฉะนั้นการที่จะทำให้คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรต้องพัฒนาในเรื่องสวัสดิการที่อยู่อาศัยให้มีคุณภาพ ด้านค่าตอบแทนให้เพียงพอเหมาะสมต่อการทำงาน ด้านสภาพแวดล้อมในที่ทำงานต้องมีความปลอดภัย ด้านความก้าวหน้าในหน้าที่การงานต้องมีความโปร่งใส และด้านลักษณะงานที่เน้นด้านการบริการต่อประชาชนเป็นประโยชน์ต่อสังคม จึงควรพัฒนาคุณภาพชีวิตการทำงานให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในด้านที่กล่าวมาข้างต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาดังกล่าวมาข้างต้นปรากฏว่า คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2 อยู่ในระดับ ปานกลาง ควรเพิ่มเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน เพิ่มเงินเดือนให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน เพิ่มอุปกรณ์ในการทำงาน

2. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1) ควรศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานอื่น ๆ ในกองบัญชาการตำรวจนครบาล

2) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรใน
สังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 2

เอกสารอ้างอิง

- จักรแก้ว พิพัฒน์. (2551). *ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการงานจราจรในเขตตำบล
หนองหอย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิต
วิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- นาริรัตน์ สร้อยสกุล. (2544). *คุณภาพชีวิตในการทำงานของข้าราชการจราจรตำรวจในสำนักงานจราจร
ตำรวจ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประสิทธิ์ สุขแก้ว. (2544). *คุณภาพชีวิตในการทำงานและความผูกพันต่อองค์กร ของข้าราชการ
ตำรวจ สำนักงานจราจรตำรวจ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย:
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- พงศ์ธร พันลึกเดช. (2548). *การศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยายการครองชีพและคุณภาพชีวิต
การทำงานของข้าราชการกรมราชองครักษ์ กระทรวงกลาโหม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา
โทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พา ไม้งันต์ดี. (2541). *คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครู สังกัดกรมสามัญศึกษาเฉพาะ
อำเภอสังขะ จังหวัดสุรินทร์*. (ภาคานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย:
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วราภรณ์ ประกอบผล. (2543). *คุณภาพชีวิตการทำงานของตำรวจตระเวนชายแดน สังกัด
กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนส่วนกลาง*. (ภาคานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ).
บัณฑิตวิทยาลัย: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สุทิน บุญแข็ง. (2541). *คุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดอำนาจเจริญ*. (ภาคานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบล หนองตากยา อำเภотаม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

People's Attitudes Towards Providing Services to NongTakya Subdistrict
Administrative Organization, Tha Muang District, Kanchanaburi Province

อภิญา สุขเจริญ¹ และโสภณ ศรีวพจน์²

Apinya Sukcharoen and Sophon Srivapot

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภотаม่วง จังหวัดกาญจนบุรี และ 2) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภотаม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ได้แก่ ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภотаม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 378 คน จากประชากรทั้งหมด 7,038 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการประชาสัมพันธ์ และด้านความน่าเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกรณี 2 ตัวอย่าง (t-test independent) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการศึกษาพบว่า 1. ประชาชนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 55.01 2. ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยาอำเภотаม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม พบว่าทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภотаม่วง จังหวัด

¹ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suan Sunandha Rajabhat University

² มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่; Chiang Rai Rajabhat University

Corresponding author, e-mail: apinyasukcharoen0@gmail.com, Tel. 061-6582655

กาญจนบุรี อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.64$) 3. ผลการเปรียบเทียบระดับทัศนคติ พบว่า ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีเพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ : ทัศนคติ, ประชาชน, องค์การบริหารส่วนตำบล

Abstract

The purposes of this research were 1) to study the attitudes of the people towards the services of Nong Takya Subdistrict Administrative Organization, Tha Muang District, Kanchanaburi Province, and 2) to compare the attitudes of the people towards the services of the Nong Tak Subdistrict Administration Organization. The population include 378 people of the total population of 7038 people. The research tool used in the study was a questionnaire consisting of four aspects: 1) participation of the public 2) facilitation 3) public relations and 4) trust in the service of data analysis by finding frequency, percentages, mean, standard deviation T-test independent comparison, one-way ANOVA and data analysis using social science software packages.

The results of the study are as follows: 1) the majority of the 208 people are females, accounting for 55.01%. 2) it is found that the attitude level of the people towards the services of Nong Takya Subdistrict Administration Organization, Tha Muang District was at a high level ($\bar{X}$ 3.64). 3) the comparison of the attitude level showed that people in Nong Takya Subdistrict Administrative Organization, Tha Muang District, Kanchanaburi Province with gender, age, occupation, educational level had different average monthly income. Last, there was no difference in the attitude level of services of Nong Takya Subdistrict Administrative Organization, Tha Muang District, Kanchanaburi Province.

Key words: attitude, people, sub-district administration organization

บทนำ

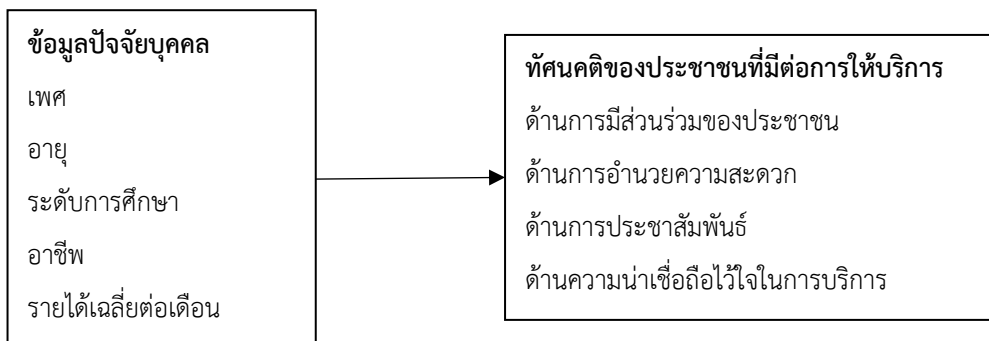
องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นส่วนราชการในสังกัดกระทรวงมหาดไทยเป็นรูปแบบการปกครองที่จำเป็นและมีความสำคัญในทางการเมืองการปกครองของชุมชนต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งชุมชนที่มีการปกครองระบบประชาธิปไตยซึ่งกล่าวในทางทฤษฎีและแนวความคิดทางปกครอง จะเห็นได้ว่า รัฐบาลซึ่งเป็นกลไกในการบริหารการปกครองของรัฐบาลนั้นย่อมมีภาระหน้าที่อย่างมากมาในการบริหารประเทศให้ประชาชนได้รับความสุขความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตอีกทั้งความมั่นคงแห่งชาติทั้งในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ในส่วนอื่นๆ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่มากที่สุดทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้าใจและทราบถึงปัญหาภายในพื้นที่ได้เร็วและดีกว่าหน่วยงานของรัฐในระดับอื่นๆ จึงทำให้สามารถจัดบริการสาธารณะได้ตรงตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่และยังสามารถแก้ไขปัญหาได้รวดเร็ว หากพิจารณาถึงความสำคัญในการที่จะแก้ไขปัญหาเบื้องต้นของหน่วยงานเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจแก่ประชาชนนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาทัศนคติและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานและการให้บริการของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาปรับปรุง/แก้ไขการปฏิบัติงานและการให้บริการของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าวัง จังหวัดกาญจนบุรี” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาเป็นการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องถึงกรอบแนวคิดและทฤษฎีการวิจัยด้วยการสืบค้นข้อมูล โดยอาศัยเอกสารเป็นหลัก ด้วยวิธีการศึกษาสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ จากแนวคิดตามทฤษฎีอื่น ๆ ตำราวิชาการ บทความ เอกสารต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและจากการศึกษาข้อมูลแนวคิดเรื่องทัศนคติของประชาชน ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน 2) ด้านการอำนวยความสะดวก 3) ด้านการประชาสัมพันธ์ 4) ด้านความน่าเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น (Independent Variables) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าวัง จังหวัดกาญจนบุรี ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าวัง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 7,038 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 378 คนโดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (สุภาวดี วรรณสุต, 2551) ระยะเวลาการดำเนินวิจัย ตั้งแต่ เดือนมกราคม ถึง เมษายน พ.ศ.2562 รวมเป็นระยะเวลา 4 เดือน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 7,038 คน โดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (สุภาวดี กรรณสูตร, 2551) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 378 คน สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การทดสอบค่า (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยสุด (Least Significant Difference: LSD)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับ ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรีจากการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 208 คน คิดเป็นร้อยละ 55.01 อายุพบว่าอายุ 41 ปีขึ้นไป จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 59.00 ระดับการศึกษาพบว่าประถมศึกษา จำนวน 182 คน คิดเป็นร้อยละ 48.10 อาชีพพบว่าเกษตรกร/ประมง จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 44.20 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนพบว่า 10,001-15,000บาท จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 50.30

2. ระดับความคิดเห็นของประชาชนที่พักอาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

ระดับความคิดเห็นโดยภาพรวม พบว่า ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ด้านภาพรวม พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรายชื่อ พบว่า ลำดับแรก คือ ด้านการมีส่วนร่วม

ของประชาชนอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านการประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือด้านการอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับปานกลางและด้านความน่าเชื่อถือไว้วางใจในการบริการอยู่ในระดับมากตามลำดับ

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความคิดเห็นโดยภาพรวม ทศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

ด้านรวม	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน	4.15	.457	มาก
ด้านการอำนวยความสะดวก	3.32	0.39	ปานกลาง
ด้านการประชาสัมพันธ์	3.57	.722	มาก
ด้านความน่าเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ	3.55	.872	มาก
รวม	3.64	.636	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี อยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$, S.D. = .636) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ($\bar{X} = 4.15$, S.D. = .457) รองลงมาด้านการประชาสัมพันธ์ ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = .722) รองลงมาด้านความน่าเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ ($\bar{X} = 3.55$, S.D. = .872) รองลงมาด้านการอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.32$, S.D. = 0.39) ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D	t	Sig
ชาย	170	2.44	.405	.034	.973
หญิง	208	2.44	.340		

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับประชาชนที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ไม่แตกต่างกัน ซึ่งปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม จำแนกตามอายุ

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.185	2	.093	.674	.510
ภายในกลุ่ม	51.521	375	.137		
รวม	51.706	377			

จากตารางที่ 3 ผลการตรวจสอบ พบว่า ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม จำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.064	3	0.21	.155	.927
ภายในกลุ่ม	51.642	374	.138		
รวม	51.706	377			

จากตารางที่ 4 ผลจากการตรวจสอบ พบว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรีไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม จำแนกตามอาชีพ

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.383	3	.128	.232	.874
ภายในกลุ่ม	205.64	374	.550		
รวม	206.03	377			

จากตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบ พบว่า ประชาชนที่มีระดับอาชีพแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวม จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.346	1	.346	2.534	.112
ภายในกลุ่ม	51.360	376	.137		
รวม	51.706	377			

จากตารางที่ 6 ผลการตรวจสอบ พบว่า ประชาชนที่มีระดับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีระดับทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากข้อค้นพบของการวิจัย มีประเด็นที่สำคัญสามารถอภิปรายผลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังมีรายละเอียด ดังนี้

1. ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี

ระดับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวมและรายชื่ออยู่ในระดับมากและรายด้านพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาปานกลางได้ ดังนี้ ด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านความน่าเชื่อถือไว้วางใจในการบริการ สอดคล้องกับ สุภาวดี กรรณสูตร (2551) ได้ศึกษาเรื่องทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนมีทัศนคติโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับเห็นด้วย

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยจำแนกตาม เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1. ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีเพศแตกต่างกัน มีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวมคือไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สาเหตุอาจเป็นเพราะไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายสามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ทำให้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาวดี กรรณสูตร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนมีทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐมไม่แตกต่างกัน

2. ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีอายุแตกต่างกัน มีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวมคือไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สาเหตุอาจเป็นเพราะว่าประชาชนทุกวัยสามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ทำให้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาวดี กรรณสูตร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสาม

พราน จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนมีทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบล ยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐมไม่แตกต่างกัน

3. ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวมคือไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สาเหตุอาจเป็นเพราะว่าทุกระดับการศึกษาสามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ทำให้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาวดี กรรณสูตร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนมีทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐมไม่แตกต่างกัน

4. ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวมคือไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สาเหตุอาจเป็นเพราะว่าทุกอาชีพสามารถออกความคิดเห็นต่างๆ ได้ทำให้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อมรรรัตน์ บุญญา (2557) ได้ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนต่อคุณภาพการให้บริการของเทศบาลตำบลพวา อำเภอกงหรา จังหวัด จันทบุรี พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีความพึงพอใจต่อการบริการโดยรวมและรายฝ่ายไม่แตกต่างกัน ในความคิดเห็นของผู้วิจัยอาจกล่าวได้ว่าประชาชนไม่ว่าจะอาชีพใดที่มาใช้บริการที่เทศบาลก็เพื่อต้องการบรรลุวัตถุประสงค์ของตนเมื่อทางเทศบาลสามารถบริการประชาชนในทุกอาชีพให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้จึงอาจทำให้การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มารับบริการไม่แตกต่างกัน

5. ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยภาพรวมคือไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้สาเหตุอาจเป็นเพราะไม่ว่าจะเป็นรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่าไรก็ตามสามารถแสดงความคิดเห็นต่างๆ ได้ทำให้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาวดี กรรณสูตร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม พบว่า ประชาชนมี

ทัศนคติต่อการให้บริการองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐมไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ตัวแปรด้านการอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับปานกลาง องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดพื้นที่จอดรถสำหรับประชาชนที่มาติดต่อและเพิ่มที่นั่งพักให้แก่ประชาชนมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลในด้านอื่นๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้ได้ทัศนคติของประชาชนอย่างแท้จริง

2) ควรศึกษาทัศนคติของประชาชนที่มีต่อองค์การบริหารส่วนตำบลหนองตากยา อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ

เอกสารอ้างอิง

กัมปนาท ปานสุวรรณ. (2558). *ทัศนคติและความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการปฏิบัติงานและการให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา*. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

เจมส์ แอล และเคเรย์ตัน. (2552). *คู่มือการมีส่วนร่วมของประชาชน การตัดสินใจที่ดีกว่าโดยให้ชุมชนมีส่วนร่วม*. [Public participation handbook: making better decisions through citizen involvement] (วันชัย วัฒนศัพท์, ผู้แปล). ขอนแก่น: ศิริภณธ์ออฟเซต.

ชดาษา อิมสำราญ. (2555). *ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานี ตำรวจนครบาลบางเขน*. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกริก.

- พัชรินทร์ สุวรรณชมภู. (2553). *ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านการจัดเก็บภาษีของเทศบาลตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- พิทักษ์ แก้วกว้าง. (2553). *ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการของสถานีตำรวจภูธรสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- วรรณวิภา ชุ่มชื่น. (2558). *ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการของเทศบาลตำบลนาเคี อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สำนักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรุงเทพมหานคร. [ออนไลน์]. (2562). *ภารกิจหน่วยงาน*. เข้าถึงได้จาก : <https://www.bangkokfire.com/organization/missions.html>.
- สินวล ภัยฤทธิ์. (2553). *ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการด้านสาธารณูปโภคขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลสนับทึบ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- สุภาวดี วรรณสุต. (2551). *ทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลยายชา อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- อมรรัตน์ บุญภา. (2557). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อคุณภาพการให้บริการของเทศบาลตำบลพวา อำเภอแก่งหางแมว จังหวัดจันทบุรี*. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.

พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

The Nightlife Behavior of Faculty Human Science and Social Science
Students at Suansunandha Rajabhat University

จิตรดี วิเชียรบุตร¹ และอัครเดช พรหมกัลป์²

Jitradee Wichainbut and Akkaradecha Brahmakappa

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ 2. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา นักศึกษาจำนวน 400 คน จากประชากรทั้งหมด 5,771 คน คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกรณีตัวอย่าง 2 (t-test Independent) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัยพบว่า

1. ส่วนใหญ่การศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.85$, S.D. = 0.226) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านสังคม ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.365) รองลงมาด้านส่วนบุคคล ($\bar{X} = 2.65$, S.D. = 0.419) รองลงมาด้านครอบครัว ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.305) ตามลำดับ

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suansunandha Rajabhat University

²มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย; Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Corresponding author, e-mail: Jitradeewichainbut@gmail.com, Tel. 064-0711110

2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า เมื่อ จำแนกตาม เพศ ชั้นปี รายรับต่อเดือนของนักศึกษา สภาพครอบครัวของนักศึกษา ภูมิสำเนา พบว่า ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง ไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มี เพศ ชั้นปี รายรับต่อเดือน ภูมิสำเนา สภาพครอบครัว ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : นักศึกษา, พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน, สถานที่บันเทิง

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the nightlife behavior of Faculty Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University. And 2) to compare personal factors with the nightlife behavior of Faculty Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University. The sample for quantitative research consisted of 400 in the faculty of Human Science and Social Science students of the academic year 2018 from the population of 5,771 people. The research instruments were questionnaires. The statistics used were the frequency and percentage, finding the mean and standard deviation, Analyzed by t-test independent and One-way ANOVA.

The results of this study as follows:

1. Most of the nightlife behavior of Faculty Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University was at a medium level ($\bar{X}$ = 2.85, SD = 0.226) Considered on each of the 3 aspects, the side with the highest mean was social ($\bar{X}$ = 3.33, SD = 0.365), followed by personal ($\bar{X}$ = 2.65, SD = 0.419), followed by family. ($\bar{X}$ = 2.56, SD = 0.305), respectively.

2. Comparative of the between personal factors and the nightlife behavior of Faculty Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University when classified by gender, year, monthly income, homeland,

the family found that is different. And when classified by gender, year, monthly income, homeland, the family found that have the nightlife behavior of Faculty Human Science and Social Science students at Suansunandha Rajabhat University is significantly different at .05 level.

Keyword: students, the nightlife behavior, place of amusement

บทนำ

ปัจจุบันความทันสมัยทางเทคโนโลยีและการสื่อสารมีความก้าวหน้ามาก จนทำให้เรียนรู้และตอบรับวัฒนธรรมตะวันตกถือเป็นเรื่องง่าย ซึ่งผู้ที่รับยอมที่จะเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งรอบข้างเปลี่ยนได้อย่างรวดเร็วคงจะหนีไม่พ้นเยาวชน บางครั้งการเปลี่ยนและการยอมรับเรื่องของเทคโนโลยีสมัยใหม่ การแต่งกาย การใช้ชีวิต การคบเพื่อนต่างเพศ ถือว่าเป็นการรับวัฒนธรรมที่ค่อนข้างล่อแหลมและน่าเป็นห่วง เพราะเยาวชนไทยมีการรับเอาวัฒนธรรมที่ผิดๆ มาเป็นแบบอย่างมากขึ้น ซึ่งนับวันการเลียนแบบในสิ่งที่ไม่ดีๆ นำไปสู่การสร้างปัญหาต่อสังคม นับวันจะทวีความรุนแรงตามค่านิยมมากขึ้น เช่น การเที่ยวกลางคืน การดื่มสุราของมีเงินมา ถือเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เยาวชนเหล่านี้ขาดสติ จนนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรโดยไม่มีการป้องกัน ปัจจุบันพฤติกรรมเหล่านี้ทวีความรุนแรงมากขึ้น (รจนา เพ็ชรดี, 2545)

ในแต่ละปีจะมีคดีเด็กและเยาวชนไทยได้กระทำความผิดเพิ่มมากขึ้น ในปีพ.ศ. 2546 กระทำ ความผิดต่าง ๆ เช่น ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย, ความผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ, ยาเสพติด และความผิดอื่น ๆ ข้อมูลจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกระทรวงยุติธรรม ที่นำข้อมูลคดีความเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีเด็กและเยาวชนไทย เข้าไปมีส่วนร่วมตั้งแต่พ.ศ.2548-2551 พบว่า เยาวชนเข้าร่วมกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มมากขึ้นเกือบเท่าตัว ภายในช่วงเวลา 3 ปีดังกล่าว คือ จาก 6,323 คดี ในปี 2548 เพิ่มขึ้นเป็น 11,671 คดีในปี พ.ศ. 2551 ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมที่เสื่อมลง เยาวชนมีบทบาทอย่างมาก และเป็นจุดกำเนิดของปัญหาต่าง ๆ เช่น การคบเพื่อนต่างเพศ การมั่วสุมในแหล่งสถานที่บันเทิงก่นวัยอันควร เยาวชนส่วนใหญ่มาจากสังคมชั้นกลางที่ไม่มีเวลาใกล้ชิดครอบครัว จึงถือว่าเป็นหน้าที่ของทุกฝ่ายที่รับผิดชอบต่อดังกล่าวและเยาวชน (ศาลเยาวชนและครอบครัวสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2546) และเด็กที่ต้องคดีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนร้อยละ 80-90 เคยผ่านการเที่ยวสถานที่บันเทิงมาแล้วทั้งสิ้น ดังนั้นถ้าเยาวชนไม่ได้รับการแนะนำที่ถูกต้อง

และผู้ใหญ่ไม่เข้าใจความต้องการที่แท้จริงของวัยรุ่น ก็อาจจะเกิดความขัดแย้งทางอารมณ์ ทางความคิด ซึ่งจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากเดิมได้เพราะเยาวชนคิดว่า สถานที่บันเทิงเป็นสถานที่ที่สามารถแสดงออกได้ เช่น บุหรี่ สุรา ยาเสพติด สิ่งเหล่านี้เยาวชนสามารถปลดปล่อยได้อย่างเต็มที่ สถานที่บันเทิงประเภทต่าง ๆ เข้ามาในสังคมไทยเมื่อประมาณสองทศวรรษก่อนธุรกิจยามราตรี ในยุคนั้นที่รู้จักกันดีเรียกว่าบาร์ (Bar) และไนท์คลับ (Nightclub) การนำเสนอรูปแบบของสถานที่บันเทิงไม่ได้หยุดแต่เพียงเท่านี้ซึ่งธุรกิจประเภทนี้เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากและได้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทคอฟฟี่ช็อป ดิสโกเธค คาราโอเกะ เกิดขึ้นมากมาย (จงจิตต์ โสภณคณาภรณ์, 2540) โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร สถานที่บันเทิงต่าง ๆ เป็นสถานที่ที่มีการมั่วสุมของมีนเมา หลายครั้งหลายหน ได้นำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมและสิ่งเสพติด สถานที่บันเทิงยังเป็นสถานที่ส่งเสริมให้มีการมั่วสุมทางเพศ เช่น สถานที่นั่งภายในมูมมิดโดยเยาวชนอาจถูกชักนำโดยเพื่อน ให้ทดลองทำสิ่งแปลกไปจากสิ่งที่เคยกระทำ เช่น มั่วสุมทางเพศ เสพยาเสพติด ฯลฯ โดยไม่เกรงใจซึ่งกันและกัน (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2530)

พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเยาวชนที่มั่วสุมกันตามสถานที่ ๆ ไม่เหมาะสมกับสภาพและวัยของเยาวชน นอกจากจะเสียการเรียนแล้ว ยังเสียเงินเสียทองและเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ และขัดต่อวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามในสังคมไทย ก่อให้เกิดผลเสียต่อตัววัยรุ่นเอง ครอบครัว สถานศึกษา สังคม ประเทศชาติอีกด้วย หากว่าเยาวชนหันมาใช้เวลาให้เป็นประโยชน์พัฒนาตนเอง เช่น กิจกรรมทางการเรียน กิจกรรมทางการกีฬา ซึ่งจะทำให้ประเทศชาติได้พลเมืองแข็งแรง สมบูรณ์ มีสติปัญญาและคุณภาพ ที่จะป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศต่อไป และยังเป็นการลดปัญหาทางด้านสังคมได้อีกด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกลางคืนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เนื่องจากมีสถานสถานศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอยู่เป็นจำนวนมาก อีกทั้งสถานที่บันเทิงตลอดจนร้านเหล้าที่ตั้งขึ้น ก็ยังอยู่ใกล้กับสถานศึกษา จึงทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่น่าสนใจ เนื่องจากเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบก่อให้เกิดผลเสียของวัยรุ่น ต่อครอบครัว สถานศึกษา สังคมและประเทศชาติ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความเจริญให้กับประเทศในอนาคต ข้อมูลและข้อเสนอแนะจากการทำวิจัยนี้ จะเป็นแนวทางในการวางแผนป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมของเยาวชนให้เหมาะสมต่อไป

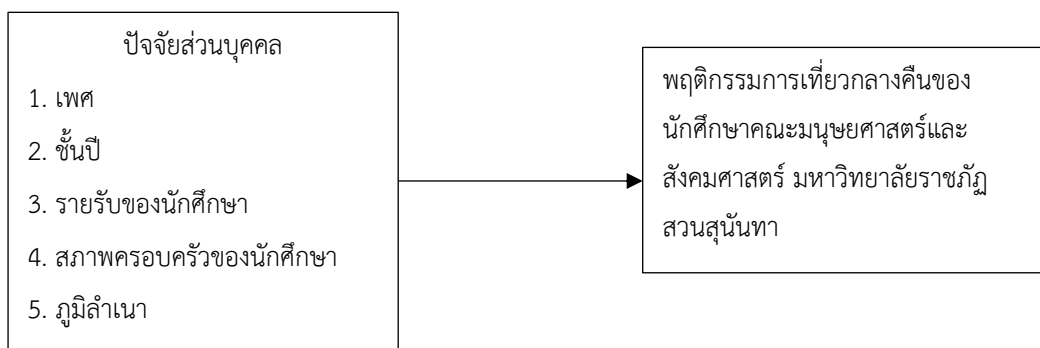

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ขอบเขตด้านเนื้อหาเป็นการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมและแนวคิดการวิจัยด้วยการสืบค้นข้อมูล โดยอาศัยเอกสารเป็นหลัก ด้วยวิธีการศึกษาสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ จากแนวคิดตามทฤษฎีอื่น ๆ ตำราวิชาการ บทความ เอกสารต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและจากการศึกษาข้อมูลแนวคิด ที่ปรากฏในหนังสือตำราวิชาการ บทความ เอกสารต่าง ๆ จากนั้นจะนำข้อมูลเหล่านั้นที่ได้มา นำมาวิเคราะห์ ด้านประชากรซึ่งประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างของทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น (Independent Variables) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ ตาม เพศ ชั้นปี รายรับต่อเดือนของนักศึกษา สภาพครอบครัวของนักศึกษา ภูมิฐานะ ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ศึกษาพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ขอบเขตด้านระยะเวลาผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมเชิงปริมาณ ในช่วงเดือน มกราคม 2562 – เมษายน 2562 รวมเป็นระยะเวลา 4 เดือน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 5,771 คนซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การทดสอบค่า (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยสุด (Least Significant Difference: LSD)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับ การศึกษาพฤติกรรมการณ์ที่วกลางคินของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จากการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 48.4 ส่วนใหญ่เป็นชั้นปีที่ 3 จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 35.1 ส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่ายที่ได้จาก

ผู้ปกครองต่อเดือนมากกว่า 1,5000 บาท จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.5 ส่วนใหญ่มี
ภูมิลำเนาอยู่ภาคภาคใต้ จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 46.0 และส่วนใหญ่สภาพครอบครัว
ของนักศึกษา พ่อแม่อยู่ด้วยกัน จำนวน 297 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3

2. ระดับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ระดับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยรวมส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก โดยค่าเฉลี่ย 3.45 ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสรุปได้ดังนี้

1) ด้านครอบครัว ระดับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านครอบครัว โดยรวมอยู่ใน
ระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 2.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.305

2) ด้านส่วนบุคคล ระดับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านส่วนบุคคล โดยรวมอยู่ใน
ระดับปานกลาง 2.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.419

3) ด้านสังคม ระดับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.365

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยภาพรวม

ข้อ	พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน	$\bar{x}$	S.D	ระดับ
1	ด้านครอบครัว	2.56	0.305	ปานกลาง
2	ด้านส่วนบุคคล	2.65	0.419	ปานกลาง
3	ด้านสังคม	3.33	0.365	ปานกลาง
รวม		2.85	0.226	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่อยู่ระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.85$, S.D. = 0.226) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 3 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสังคม ($\bar{X} = 3.33$, S.D. = 0.365) รองลงมาด้านส่วนบุคคล ($\bar{X} = 2.65$, S.D. = 0.419) รองลงมาด้านครอบครัว ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.305) ตามลำดับ

3. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ตารางที่ 2 เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เพศ	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig
ชาย	189	2.84	0.227	-0.195	0.846
หญิง	211	2.85	0.225		

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	t	Sig
ระหว่างกลุ่ม	0.24	3	0.08	1.573	0.195
ภายในกลุ่ม	20.147	396	0.051		
รวม	20.387	399			

จากตารางที่ 3 ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีระดับชั้นปีต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	t	Sig
ระหว่างกลุ่ม	0.516	3	0.30	0.322	0.809
ภายในกลุ่ม	19.871	396	0.094		
รวม	20.387	399			

จากตารางที่ 4 จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีระดับชั้นปีต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีระดับชั้นปีต่างกัน ด้วยเทคนิค LSD

ระดับชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4
ชั้นปีที่ 1	2.87	-	0.06556	-0.0135	0.0558
ชั้นปีที่ 2	2.81	-	-	-0.0791	-0.0098
ชั้นปีที่ 3	2.89	-	-	-	0.06933*
ชั้นปีที่ 4	2.82	-	-	-	-

จากตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับความคิดเห็นเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน พบว่า นักศึกษาที่อยู่ระดับชั้นปี 1 มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนแตกต่างจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 2 มีระดับความคิดเห็นน้อยกว่านักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 1 และ นักศึกษาที่อยู่ระดับชั้นปี 1 มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนแตกต่างจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 1 และ นักศึกษาที่อยู่ระดับชั้นปี 2 มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนแตกต่างจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 2 มีระดับความคิดเห็นน้อยกว่านักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 4 และนักศึกษาที่อยู่ระดับชั้นปี 3 มีระดับความคิดเห็นพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนแตกต่างจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 3 มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ชั้นปีที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบของการวิจัย มีประเด็นที่สำคัญสามารถมาอภิปรายผลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังมีรายละเอียด ดังนี้

1. ระดับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับเล็กน้อย และรายด้านพบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ด้านส่วนบุคคล ด้านครอบครัว ด้านสังคม ไม่สอดคล้องกับ เอื้อมทิพย์ ศรีทอง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การเที่ยวกลางคืนของเยาวชนในสถานบันเทิง พบว่า เยาวชนที่มาเที่ยวในสถานบันเทิง เดอะแบงค์ทั้ง 3 แห่ง เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20 ปีขึ้นไป รายได้มาจากผู้ปกครองให้ต่อเดือน เยาวชนมาเที่ยวสถานบันเทิงเดอะแบงค์อาศัยอยู่หอพัก พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของเยาวชน เลือกเวลาไปสถานบันเทิงเวลา 23.01 – 01.00 น. ใช้เวลาที่อยู่ในสถานบันเทิง 2 - 4 ชั่วโมง ค่าใช้จ่ายประมาณ 101-200 บาท/ครั้ง เหตุผลในการมาเที่ยวคือ สังสรรค์กับหมู่เพื่อน และคลายเครียดพฤติกรรมที่อยู่ในสถานบันเทิงคือ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ Blend 285 เลือก

ไปเที่ยววันจันทร์ ความถี่ในการไปเที่ยว คือ อาทิตย์ละครั้ง สาเหตุของการเที่ยวกลางคืน พบว่า มีสาเหตุมาจากด้านตัวบุคคลมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 3.66 รองลงมาคือ ด้าน สิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 และด้านครอบครัวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 ผลการ เปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของเยาวชนจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ อายุ สถานศึกษา ไม่แตกต่างกัน แต่รายได้และสถานภาพของบิดา-มารดา มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของ นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของ นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีเพศต่างกัน จะมีพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน ไม่ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ รจนา เพ็ชรดี (2540) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน ณ สถาบันเท็กซัสเอ เอ ของวัยรุ่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 57.0 และร้อยละ 43.0 ซึ่ง ส่วนใหญ่แล้วเป็นนักเรียนนักศึกษาที่มีอายุอยู่ในช่วงต่ำกว่า 20 ปี รองลงมา อายุ 23 ปี และ อายุ 22 ปี ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพฯ มากกว่าต่างจังหวัดและพักอาศัย กับบิดามารดาในบ้านของบิดามารดามากที่สุด เพราะบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มี สถานภาพสมรสอยู่ร่วมกัน

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านภูมิลำเนากับพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน ของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า ความแปรปรวนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวน สุนันทา ทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ รจนา เพ็ชรดี (2540) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน ณ สถาบันเท็กซัสเอ เอ ของวัยรุ่น พบว่า กลุ่ม ตัวอย่างเพศหญิงและเพศชายมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 57.0 และร้อยละ 43.0 ซึ่งส่วน ใหญ่แล้วเป็นนักเรียนนักศึกษาที่มีอายุอยู่ในช่วงต่ำกว่า 20 ปี รองลงมา อายุ 23 ปี และอายุ 22 ปี ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพฯมากกว่าต่างจังหวัดและพักอาศัยกับบิดา มารดาในบ้านของบิดามารดามากที่สุด เพราะบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพ สมรสอยู่ร่วมกัน

ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีระดับชั้นปีต่างกัน ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 4 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LSD พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ไม่สอดคล้องกับ จุฑาทิพย์ พรหมวงศ์, โฉนทัย งามวิชัยกิจ, ยุทธนา ธรรมเจริญ (2557) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้บริการผับและสถานบันเทิงรอบสถานศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศชายมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ศึกษาอยู่คณะนิติศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่หรือผู้ปกครอง รายได้ของนักศึกษาเดือนละ 5,000–10,000 บาท 2) พฤติกรรมการใช้บริการ ส่วนใหญ่นิยมใช้บริการคาราโอเกะ ในวันใดวันหนึ่งไม่มีเรียน ใช้บริการน้อยกว่าหนึ่งครั้งต่อเดือนและไปกับเพื่อน เฉลี่ยต่อครั้งประมาณ 2-3 ชั่วโมง ตั้งแต่ 20.01-22.00 น. ใช้บริการเพื่อผ่อนคลาย และบรรยากาศของสถานบันเทิง 3) ปัจจัยจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมการใช้บริการ ได้แก่ แรงจูงใจ นอกนั้นแสดงความคิดเห็นในระดับ ไม่แน่ใจ ได้แก่ ทศนคติ การเรียนรู้ และการรับรู้ข่าวสาร 4) เพศ คณะวิชา ชั้นปีที่ศึกษา มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการใช้บริการ ส่วนคณะวิชาและชั้นปีที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับช่วงเวลาที่เริ่มใช้บริการและค่าใช้จ่ายในการใช้บริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านปัจจัยจิตวิทยา พบว่า ด้านแรงจูงใจ การรับรู้ข่าวสาร การเรียนรู้ และทศนคติ มีความสัมพันธ์กับ ช่วงเวลาที่เริ่มใช้บริการและค่าใช้จ่ายในการใช้บริการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

องค์ความรู้ใหม่

พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยรวมส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านสรุปได้ว่า เกิดจากสาเหตุด้านครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง เกิดจากสาเหตุด้านส่วนบุคคล อยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุด้านสังคม อยู่ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยที่ได้แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา ส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุด้านครอบครัว ด้านตัวเอง และด้านสังคม ฉะนั้นจึงควรที่จะให้ความรู้ให้กับนักศึกษาทั้งในแง่ดีและส่วนที่เสียหายหากมีพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนมากเกินไป ไม่รู้จักแบ่งเวลา ทุกฝ่ายจึงต้องช่วยกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาดังกล่าวมาข้างต้น ปรากฏว่าพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อยู่ในระดับปานกลาง

1) เจ้าของกิจการสถานที่บันเทิงควรให้คำความร่วมมือกับภาครัฐในการสอดส่องตรวจตราสิ่งแวดล้อมของสถานที่บันเทิง ได้แก่ โปรโมชันที่เข้าข่ายหลอกลวง ตรวจสอบอาวุธ ยาเสพติด

2) บิดามารดาให้คำแนะนำแก่บุตรหลานในการเที่ยวสถานที่บันเทิง ซึ่งอาจทำให้เกิดกระทบในเรื่องการเรียน

3) สถาบันการศึกษาควรส่งเสริมกิจกรรมให้กับนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษามีกิจกรรมทำร่วมกับเพื่อนและใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

หลังจากที่ได้ดำเนินการวิจัยเรื่องพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1) ควรศึกษาระบบการบริหารและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการเที่ยวสถานบันเทิงของนักศึกษาจากสถานที่อื่น ๆ

2) ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนและป้องกัน

3) ควรศึกษาวิจัยเพิ่มเติมในเชิงลึก เช่น ความคิดเห็นเกี่ยวกับนักศึกษาเกี่ยวกับกฎหมาย ข้อบังคับของรัฐบาลในการจำกัดเวลาในการให้บริการของสถานที่บันเทิง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

จงจิตต์ โสภณคณาภรณ์. (2540). *พฤติกรรมของวัยรุ่นไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ.

- จุฑาทิพย์ พรหมวงศ์, อโณทัย งามวิชัยกิจ, ยุทธนา ธรรมเจริญ. (2561). พฤติกรรมการใช้บริการ
ผ้าและสถาบันเทีงรอบสถานศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขต
กรุงเทพมหานคร. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระ
บรมราชูปถัมภ์*, 12(1): 23-37.
- ภาณุเดช กันทะวะ. (2557). พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2557. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต).
บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รจนา เพ็ชรดี. (2545). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน ณ สถาบันเทีงอาร์ซีเอ
ของวัยรุ่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.
- วัลภา แซ่อึ้ง. (2548). พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืนของนักศึกษาในเขตจังหวัดชลบุรี.
(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิศรุต วุฒิธรรม. (2561). พฤติกรรมการเที่ยวสถานบันเทิงของนักศึกษาในพื้นที่อำเภอหัวหิน
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 9(2):
1-10.
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ. (2530). *รายงานประจำปี
2530*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมและประสานงานเยาวชน
แห่งชาติ.
- เอี่ยมทิพย์ ศรีทอง. (2561). การเที่ยวกลางคืนของเยาวชนในสถานบันเทิง. *วารสาร มจร การ
พัฒนาสังคม*, 3(2): 44-61.

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Behavioral Self-Defense in Drugs of Students at Faculty of Humanities
and Social Sciences, Suansunandha Rajabhat University

พนิติรา งามปัญญา¹ และบุญวัฒน์ สว่างวงศ์²

Puntitra Ngampunya and Boonwat Sawangwong

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ 2. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประจำปี การศึกษา 2561 จำนวน 373 คน โดยการใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ ในการคำนวณหาขนาด กลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย พบว่า 1. นักศึกษามีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดในระดับ มากที่สุด โดยรวมมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความเห็นต่อ ความสัมพันธ์ในครอบครัว อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านเจตคติที่มีต่อยาเสพติดในภาพรวม อยู่ใน ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง สรุปได้ว่านักศึกษามีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดอยู่ใน เกณฑ์มากที่สุด

2. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษาคณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า 1. นักเรียนส่วนใหญ่ มี ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ยังพบว่า เด็กบางส่วนยังมีความเข้าใจผิดในเรื่องที่ สำคัญและน่าเป็นห่วงอยู่ ซึ่งควรเร่งแก้ไขความเข้าใจผิดนั้นให้ถูกต้อง 2. จากการวิจัยพบว่า

¹⁻² มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suansunandha Rajabhat University

Corresponding Author, e-mail: s59123450037@ssru.ac.th, Tel. 064-993-8983

ความสัมพันธ์ในครอบครัวในลำดับสุดท้าย คือ สมาชิกในครอบครัวไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกัน ดังนั้นหากครอบครัวมีปัญหาความขัดแย้งเกิดขึ้น ไม่ควรปล่อยไว้ให้หมักหมม ควรหันหน้าเข้าพูดจากัน หาวิธีแก้ไขปัญหาร่วมกัน สื่อสารด้วยวาจาสุภาพอ่อนโยน ไม่ใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาแล้วความขัดแย้งต่างๆ จะคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้น 3. จากการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในลำดับสุดท้าย คือ นักศึกษาจะพูดคุยกับครูและเพื่อน ๆ เพื่อหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้นภายในมหาวิทยาลัยควรจัดให้มีมุมบริการปรึกษาแนะแนวหรือให้การปรึกษาปัญหาต่างๆ แก่นักเรียนที่มีปัญหา ใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อนเพื่อปรับพฤติกรรมให้อยู่ในกรอบที่เหมาะสม จัดค่ายกิจกรรมในโรงเรียนโดยมีครูอาจารย์คอยดูแลอย่างใกล้ชิด ตลอดจนการประสานงานกับผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา

คำสำคัญ : พฤติกรรมการป้องกันตนเอง, การป้องกันยาเสพติด, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

Abstract

This study aims were 1) to study behavioral self-defense in drugs of students in the Faculty of Humanities and Social Sciences Suan Sunandha Rajabhat University 2) to study factors affecting behavioral self-defense in drugs of students in the Faculty of Humanities and Social Sciences Suan Sunandha Rajabhat University The sample group used in the study was students of the Faculty of Humanities and Social Sciences. Suan Sunandha Rajabhat University, academic year 2018, academic 373 people by using the formula of Taro Yamane to calculate the sample size.

The results of the behavioral self-defense in drugs of Students found that students have study Students' behavioral self-defense in drugs were found that students had behavioral self-defense in drugs. Overall, the knowledge and understanding of the drug at the highest level, regarding opinions on family relations is at the highest level, Attitude towards the drug in general at the level

of strongly agreeing, it can be concluded that the students have the highest level of protection from drug protection themselves.

The factors of anti-drug commission from research were found as follows: 1) most students have a deep understanding of drugs, but some children still have misunderstandings in important and they should be collected, 2. according to the research, family relations in the last order are family members who have never quarreled with each other; therefore, if the family has a conflict, it should not be accumulated but should talk with each other to find solutions to problems. Also, do not push the responsibility to one side to be responsible but the family members should communicate verbally and politely by not using emotions to solve problems and conflicts. These could help resolve the problems in a better way and 3. according to the research, it is found that the final drug prevention behavior was that students talked to teachers and friends in order to learn about drug abuse. Therefore, the university should provide a corner for advice or counseling about various problems. The group activities among friends could help adjust behaviors of students to be in line with others. Also, organizing an activity camp in the school with teachers should be held together with closely supervising and coordinating with parents to jointly solve problems.

Keywords: Behavioral Self-Defense, Drug Prevention, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suansunandha Rajabhat University

บทนำ

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่สำคัญในระดับชาติถือเป็นภัยคุกคามกับประชากร โดยเฉพาะยาเสพติดส่งผลต่อภาวะสุขภาพ คุณภาพชีวิต และทรัพย์สิน ทั้งต่อตัวผู้เสพครอบครัวยุและสังคมรอบข้าง โดยการเสพยาเสพติดทำให้ร่างกาย จิตใจและสติปัญญาเสื่อมโทรมลง ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ คุณภาพของบุคคล ทำให้คุณภาพการดำเนินชีวิต

ประสิทธิภาพในการทำงานของบุคคลลดลง พบว่ามีผู้เสียชีวิตจากยาเสพติดประมาณ 183,000 คน สำหรับในประเทศไทย สถานการณ์การติดสารเสพติดนับเป็นปัญหาที่สำคัญและควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน จากการประมาณการณ์ของสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พบว่ามีจำนวนผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเพิ่มขึ้นในแต่ละปี มีผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ในปี 2558 จำนวน 1,084,900 ราย ในปี 2559 มีผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด 1,200,000 ราย และในปี 2560 มีผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด 1,900,000 ราย ตามลำดับ มหันตภัยที่น่ากลัวที่สุดของมนุษย์ในปัจจุบัน คือ ยาเสพติดที่กำลังแพร่ระบาดไปทั่วโลก เป็นพิษภัยที่มีอำนาจร้ายแรง ประชาชนทุกประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเยาวชนที่เป็นกำลังและเป็นทรัพยากรบุคคล สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติกำลังตกเป็นทาสยาเสพติด สถานการณ์เช่นนี้ถ้าทุกคนไม่ร่วมมือร่วมใจกันแก้ปัญหานี้ ย่อมหมายถึงผลกระทบที่ร้ายแรงในภายภาคหน้า

เมื่อปี พ.ศ. 2559 สถิติเพศหญิงเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษามากขึ้น อายุส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 15-19 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มวัยรุ่นเป็นเป้าหมายที่สำคัญของการแพร่ระบาดของยาเสพติด และเป็นเป้าหมายหลักในการหาวิธีป้องกันปัญหายาเสพติด หากไม่มีมาตรการที่ดีพอ และต่อเนื่องก็จะกลายเป็นผู้ค้าหรือผู้เสพ รวมไปถึงปัญหาสังคมอื่น ๆ ได้แก่ ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในกลุ่มเด็กและเยาวชน อาทิ มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาตั้งครรภ์ในวัยเรียน การทำแท้งและเด็กทารกถูกทอดทิ้ง เมื่อศึกษาถึงสาเหตุการติดยาเสพติดของเยาวชนจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ร้อยละ 85 ของเยาวชนที่ติดยาเสพติดมาจาก ครอบครัวที่ไม่มีความสุข ขาดความรักความอบอุ่น พ่อแม่กับลูกไม่สามารถพูดจาเข้ากันได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนผลักดันให้ลูกออกไปนอกบ้าน คบเพื่อนไม่ดีแล้วติดยาเสพติดในที่สุด (โสภา ชูพิกุลชัย ชบิลมันท์ และคณะ, 2554) นอกจากนี้ สถานภาพทางครอบครัวยังมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมอย่างมาก โดยเฉพาะความสัมพันธ์ด้านความรู้ที่เกี่ยวกับยาเสพติด พบว่า บิดามารดา หรือผู้ปกครองที่มีความรู้จะถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้กับบุตรหลาน ให้ความรู้ เกี่ยวกับการคบเพื่อนที่ดี ให้ความรักเป็นแบบอย่างที่ดีที่สอดคล้องกับงานวิจัยของรัชฎาภรณ์ แวงดงบัง (2557) พบว่า บิดามารดาของนักเรียนที่ไม่เสพยาเสพติดมีการศึกษาในระดับสูงกว่า บิดามารดาของนักเรียนที่เสพยาเสพติด เนื่องจากบิดามารดาที่มีการศึกษาสูงกว่าจะมีความรู้ เกี่ยวกับการเลี้ยงดูให้ห่างไกลจากยาเสพติด และในทางตรงข้ามถ้าบิดามารดามีระดับการศึกษา ต่ำก็จะเป็นปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นเสพยาเสพติดได้ และยังพบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาเสพติดอีกประการหนึ่งก็คือ ความรู้ ความเข้าใจที่เกี่ยวกับยาเสพติด ยังระบุว่า การหาความรู้ในโทษ

และพิษภัยของสารเสพติดเป็นสาเหตุหนึ่งที่ไม่ทำให้เกิดการติดยาของวัยรุ่นได้ (กรมสุขภาพจิต 2554) ซึ่งจากการศึกษาจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันปัญหาเสพติด คือ ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด ปัจจัยด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว และเจตคติต่อยาเสพติด ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันปัญหาเสพติดและมีพฤติกรรมการป้องกันปัญหาเสพติดอยู่ในระดับใดบ้าง โดยผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์และแนวทางแก่วิทยานโยบายที่เกี่ยวข้อง ในการนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการจัดกิจกรรมการป้องกันเสติดของเยาวชนในทางที่ถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการป้องกันตนเองยาเสพติดของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองยาเสพติดของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นทางการเมืองของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา นี่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันตนเองยาเสพติดของนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด ความสัมพันธ์ในครอบครัว และเจตคติที่มีต่อยาเสพติด พื้นที่วิจัย คือ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 5,437 คน (ข้อมูลจากสถิติจำนวนนักศึกษาภาคปกติ ปีการศึกษา 2561) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 373 คน โดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การกำหนดแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1) แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 373 คน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามด้วยตนเอง

2) แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากบทความ ทฤษฎีหลักการ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการสร้างแบบสอบถาม

3) นำข้อมูลไปวิเคราะห์และประมวลผลต่อไป

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำข้อมูลโดยนำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส (Coding) ในแบบลงรหัส สำหรับประมวลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลด้วยโปรแกรม SPSS (Statistical Package for Social Sciences) โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) การวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละส่วน มีดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยคำถาม จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี คณะที่ศึกษา และที่มาของรายได้ต่อเดือน ใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 2 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด ใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)

ส่วนที่ 3 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

ส่วนที่ 4 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อยาเสพติด ใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

ส่วนที่ 5 เป็นการสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด ใช้การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

สรุปผลการวิจัย

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 22-23 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นปีที่ 3 โดยส่วนใหญ่ที่มาจากรายได้มาจากบิดาและมารดา อาศัยอยู่กับบิดามารดา และมีสภาพครอบครัวแบบพ่อแม่อยู่รวมกัน

ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดในสามลำดับแรกว่า ยาบ้า ยาบ้า ยาขยัน เป็นยาเสพติดชนิดเดียวกัน, ยาเสพติด มีผลทำให้ผู้เสพมีสุขภาพทรุดโทรมและการติดยาเสพติดมีสาเหตุหนึ่งมาจากการอยากลอง รองลงมา คือ ความรู้ ความเข้าใจว่า ยาเสพติด คือ สารที่เสพยาเข้าไปในร่างกายเป็นเวลาดิตต่อกัน จะทำให้ตกอยู่ใต้อำนาจของสารนั้น, เฮโรอีนและยานอนหลับ เป็นยาเสพติดที่มีฤทธิ์ต่อระบบประสาทเช่นเดียวกัน และการสูดดมสารระเหยในปริมาณที่มากเกินไปขนาด ทำให้หัวใจเต้นผิดปกติ อาจหัวใจวายและถึงตายได้ และกัญชาจะออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท ทำให้สมองตื่นตัว ส่วนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดในลำดับสุดท้าย คือ ทินเนอร์เป็นสารเสพติดประเภทเดียวกับแอลกอฮอล์

ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวในภาพรวม ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความเห็นต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวในสามลำดับแรก คือ การดูแลเอาใจใส่ต่อญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว กับเมื่อมีเรื่องขัดแย้งในครอบครัว ทุกคนต่างพยายามทำให้เหตุการณ์ผ่านไปด้วยดี จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด รองลงมา คือ สมาชิกในครอบครัวไม่เคยพูดจารุนแรงกับนักศึกษา จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด และนักศึกษามีความไว้วางใจที่จะพูดคุยกับบิดา มารดาในเรื่องต่าง ๆ จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ส่วนความสัมพันธ์ในครอบครัวในลำดับสุดท้าย คือ สมาชิกในครอบครัวไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกัน จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด

เจตคติที่มีต่อยาเสพติด

ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติที่มีต่อยาเสพติดในภาพรวม ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เจตคติที่มีต่อยาเสพติดในสามลำดับแรก คือ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ยาเสพติด ทำให้สุขภาพร่างกายและจิตใจอ่อนแอ รองลงมา คือ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ผู้ติดยาเสพติดสามารถเลิกได้ หากมีความตั้งใจจริง และเห็นด้วยอย่างยิ่งว่ายาเสพติดเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาสังคม ส่วนเจตคติที่มีต่อยาเสพติดในลำดับสุดท้ายคือ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าสังคมให้โอกาสผู้ติดยาเสพติดกลับตัวเป็นคนดี

พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด

ผู้ตอบแบบสอบถามมีพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในภาพรวม ในเกณฑ์มากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในสามลำดับแรก คือ นักศึกษา

ให้ความสำคัญกับสุขภาพร่างกาย โดยดูแลตนเองด้วยการไม่เสพลิงเสพติดทุกชนิด จัดอยู่ในเกณฑ์ มากที่สุด รองลงมา คือ นักเรียนจะปฏิเสธทันทีเมื่อเพื่อน ๆ ชักชวนให้ลองเสพยาเสพติด จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด และเมื่อเพื่อนมาท้าทายให้นักศึกษาเสพยาเสพติดนักศึกษาจะไม่สนใจคำท้าทำหายนั่น จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ส่วนพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในลำดับสุดท้าย คือ นักเรียนจะพูดคุยกับครูและเพื่อน ๆ เพื่อหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด

ผู้ตอบแบบสอบถามมีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดในภาพรวม ในเกณฑ์มากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมการป้องกันยาเสพติดในลำดับแรก คือ นักเรียนให้ความสำคัญกับสุขภาพร่างกาย โดยดูแลตนเองด้วยการไม่เสพลิงเสพติดทุกชนิด จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญลักษณ์ บุญความดี (2553) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาบ้า ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาบ้าในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (กรมสุขภาพจิต, 2554) ที่ระบุถึงแนวทางในการสร้างภูมิคุ้มกัน ในประการแรกว่า การนับถือตนเอง เป็นการให้ความสำคัญกับสุขภาพร่างกาย โดยดูแลตนเองของตนเอง นับเป็นจุดสำคัญในการป้องกันและแก้ไขปัญหา อันเนื่องมาจากการใช้ยาในทางที่ผิด เพราะเป็นภูมิคุ้มกันที่จะต้องใช้มาตรการทางการศึกษาเสริมสร้างให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน นักศึกษา เมื่อเห็นคุณค่า เห็นความสำคัญของตนเองแล้วจะทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยการไม่หันไปพึ่งยาเสพติด

2. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันยาเสพติด

2.1 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติดในลำดับแรกว่า ยาม้า ยาบ้า ยาขยัน เป็นยาเสพติดชนิดเดียวกัน และมีความรู้ ความเข้าใจว่ายาเสพติด มีผลทำให้ผู้เสพมีสุขภาพทรุดโทรมและการติดยาเสพติดมีสาเหตุหนึ่งมาจากการอยากลอง (ร้อยละ 100.00) สอดคล้องกับงานวิจัยของอรอนงค์ หงส์ชุมแพ (2548) ได้ศึกษาความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

และการป้องกันตนเองจากการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของประชากรส่วนใหญ่ (ร้อยละ 81.3) มีความรู้เฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เป็นไปตามคำนิยามของอุมาพร ตรังสมบัติ (2554) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดว่า หมายถึง สารหรือยา ที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติหรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือ ได้รับเข้าไปในร่างกายซ้ำ ๆ กันแล้ว ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งอาจเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือนานติดต่อกันก็ตาม จะทำให้บุคคลนั้นต้องตกอยู่ใต้อานาจหรือเป็นทาสของสิ่งนั้นทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือจิตใจเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ ยังอาจต้องเพิ่มปริมาณการเสพขึ้นเรื่อย ๆ หรือทำให้สุขภาพของผู้เสพติดเสื่อมโทรมลงและเมื่อถึงเวลาอยากเสพแล้วไม่ได้เสพ จะมีอาการผิดปกติ ทางด้านร่างกายและจิตใจหรือเฉพาะทางด้านจิตใจขึ้นในผู้เสพนั่น

2.2 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวในภาพรวม ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความเห็นต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวในลำดับแรก คือ การดูแลเอาใจใส่ต่อญาติผู้ใหญ่ในครอบครัว กับเมื่อมีเรื่องขัดแย้งในครอบครัว ทุกคนต่างพยายามทำให้เหตุการณ์ผ่านไปด้วยดี จัดอยู่ในเกณฑ์มากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติศักดิ์ คงธนเดชะโสภณ (2558) ได้ศึกษาบทบาทของครอบครัวในการป้องกันยาบ้าในวัยรุ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่า ครอบครัวมีบทบาทในการป้องกันยาบ้าในวัยรุ่น ครอบครัวมีบทบาทในการอบรม เลี้ยงดูมากที่สุด โดยมีบทบาทในการป้องกันยาบ้าในระดับสูง ซึ่งใกล้เคียงกับบทบาทในด้านสัมพันธ์ภาพในครอบครัว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของรณพร ปุณณนิรันดร์ (2559) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสัมพันธ์ภาพในครอบครัวกับพฤติกรรมสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนบางน้ำเปรี้ยว วิทยา จังหวัดฉะเชิงเทรา พบว่า สัมพันธ์ภาพในครอบครัว ด้านลักษณะการเลี้ยงดูของบิดามารดา/ผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับเจตคติเกี่ยวกับการใช้สารเสพติดและบทบาทของตนกับบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05

2.3 เจตคติที่มีต่อยาเสพติด

ผู้ตอบแบบสอบถามมีเจตคติที่มีต่อยาเสพติดในภาพรวม ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เจตคติที่มีต่อยาเสพติดในลำดับแรก คือ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ยา

เสพติด ทำให้สุขภาพร่างกายและจิตใจอ่อนแอ สอดคล้องกับจรรยา พิพิธพันธ์ (2555) ที่อธิบายว่า เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ ในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการถอนยา เมื่อขาดยามีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง กับให้รวมตลอดถึงสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่ และสอดคล้องกับสถาบันวิจัยสังคม (2552) ให้ความหมายทั่วไป ยาเสพติด หมายถึง สารหรือยา ที่อาจเป็นผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติหรือจากการสังเคราะห์ ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือได้รับเข้าไปในร่างกายซ้ำ ๆ กันแล้ว ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งอาจจะเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือนานติดต่อกันก็ตาม จะทำให้บุคคลนั้นต้องตกอยู่ใต้อำนาจหรือเป็นทาสของสิ่งนั้นทางด้านร่างกายและจิตใจหรือจิตใจเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังอาจต้องเพิ่มปริมาณการเสพขึ้นเรื่อย ๆ หรือทำให้สุขภาพของผู้เสพติดเสื่อม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาแนวทางในการสร้างความร่วมมือป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของผู้นำชุมชน โดยการสัมภาษณ์ หรือจัดเวทีประชาคม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่กว้างและชัดเจนยิ่งขึ้น
2. ควรศึกษาวิจัยถึงกระบวนการมีส่วนร่วมการแก้ไขปัญหายาเสพติดของฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ตำรวจ ชุมชน สถานศึกษา และผู้ปกครองนักศึกษา เพื่อได้รับทราบกระบวนการของการแก้ไขในภาพรวม

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษานี้ประสบความสำเร็จลุล่วงไปด้วยความกรุณาของอาจารย์เมธี สุตรสุนทร์ และอาจารย์บุญวัฒน์ สว่างวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ตรวจสอบ และแก้ไขร่างวิจัยนี้ มาโดยตลอด ผู้เขียน จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์บุญวัฒน์ สว่างวงศ์ ที่ได้ชี้แนะแนวทางในการทำบทความวิจัย และช่วยประสานงาน และดำเนินการในเรื่องการนำเสนอให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณบุคลากรคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาทุกท่าน ที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยและพื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนนักศึกษา ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง ในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยนี้

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต. (2554). *คู่มือการสอนทักษะชีวิตเพื่อป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาสุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.
- กิตติศักดิ์ คงนตะชะโสภณ. (2558). *บทบาทของครอบครัวในการป้องกันยาบ้าในวัยรุ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กุหลาบ รัตนจักรธรรม และคณะ. (2550). *สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.
- จิตรดา ธนสารสนธิ. (2553). *การสื่อสาร ความรู้ ทักษะชีวิตและการปฏิเสธสิ่งเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิราพา พิพิธภณท์. (2555). *การป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนหรือสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันธัญริักษ์ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข.
- จุฬาลักษณ์ ศรีคงอยู่. (2556). *พฤติกรรมในการป้องกันยาเสพติดของเยาวชนในศูนย์เยาวชนตำบลอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิพย์วารินทร์ เบ็ญจนิรัตน์ และธนาธิป ถาพันธ์. (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการบำบัดรักษาของผู้ป่วยยาเสพติดระดับระยะบำบัดด้วยยา*. กรุงเทพฯ: สถาบันธัญริักษ์ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข.
- ธราดล เหมพัฒน์. (2551). *ปัจจัยที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดอ่างทอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นิภารัตน์ ฉ่ำสมบูรณ์. (2552). *ความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เพ็ญลักษณ์ บุญความดี. (2553). *ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาบ้า* ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- รัชฎาภรณ์ แวงดงบัง. (2557). *การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการป้องกันยาเสพติดของเยาวชนใน* อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- รัฐพร ปุณฺณนิรันดร์. (2559). *สัมพันธภาพในครอบครัวกับพฤติกรรมสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการ* ใช้สารเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนบางน้ำเปรี้ยววิทยา จังหวัดฉะเชิงเทรา. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สถาบันวิจัยสังคม. (2552). *บทเรียนการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ใน* สถานศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.

**ความเครียดในการเรียนของนักศึกษา: กรณีศึกษา สาขาวิชาการบริหารงาน
ตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา**

Educational Stress in Students: a case study in Major of Police
Administration, Faculty of Human Science and Social Science,
Suan Sunandha Rajabhat University

สรวิชัย ก้วยไข่มุก¹ และชนิกา แสงทองดี²

Sorawit Khuaykaimook and Chanika Saengthongdee

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาความเครียดในการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และ 2. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 210 คน จากประชากรทั้งหมด 425 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านครอบครัว ด้านจิตใจ ด้านสังคม และด้านสิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกรณี 2 ตัวอย่าง (t-test independent) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า 1. ส่วนใหญ่ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อยู่ในระดับเล็กน้อย ($\bar{X} = 2.12$, S.D. = 0.81) และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ ด้านที่ 2 ด้านจิตใจ ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับเล็กน้อย รองลงมา

¹⁻² มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา; Suan Sunandha Rajabhat University

Corresponding author, e-mail: armtrongkz@hotmail.com, Tel. 085-0871498

คือ ด้านที่ 1 ด้านร่างกาย อยู่ในระดับเล็กน้อย ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 0.98) รองลงมาคือ ด้านที่ 3 ด้านครอบครัว อยู่ในระดับเล็กน้อย ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 1.00)

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกัน พบว่า โดยภาพรวมมีความเครียดในการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่มีเพศ อายุ ระดับชั้นปีที่ศึกษา แตกต่างกัน พบว่า โดยภาพรวมมีความเครียดในการเรียนไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความเครียด, การเรียน, นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the educational stress levels of students in Police Administration major, Faculty of Human Science and Social Science, Suan Sunandha Rajabhat University, 2) to compare the personal factors with the educational stress of students in Police Administration major. A sample was selected from the number of 210 Police Administration students. The research instruments were a questionnaire of 5 aspects which were Physical, Family, Psychological, Social, and Environmental. This analysis tools of this research were by finding frequency, percentage, mean, and standard deviation. This compared 2 sampling set by t-test independent and one-way ANOVA.

The results of this study are as following presentation:

1. Most of the educational stress in the major of Police Administration students was in a low level ($\bar{X} = 2.12$, S.D. = 0.81). When considering each aspect, the highest average value of the top 3 was Psychological ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 0.97) at a low level. The second one is Physical ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 0.98) at a low level. The third one was Family ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 1.00) at a low level.

2. Comparison between personal factors with educational stress in the major of Police Administration students classified by homeland found that

significant difference at 0.05. The aspect is classified by ages and birthplaces is not different perspective.

Keywords: Stress, Educational, Police Administration students

บทนำ

ในปัจจุบันโลกมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วในทุก ๆ ด้าน ส่งผลให้ให้มนุษย์เกิดการแข่งขันเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดแรงกดดัน หรือส่งผลกระทบในหลาย ๆ ด้าน และพบปัญหาอยู่ตลอดเวลา จึงก่อให้เกิดความเครียดขึ้นได้กับการดำเนินชีวิตของตน ในบรรดาโรคทางจิตเวชที่พบบ่อยที่สุด คือ โรคเครียดที่เป็นโรคที่เกิดขึ้นง่ายที่สุด เพราะความเครียดเป็นความรู้สึกที่คู่กับมนุษย์ เนื่องจากสมองมีการใช้ความคิดมาก ๆ ก็อาจจะทำให้เกิดความกังวลและเกิดความเครียดขึ้นได้ (ปิยะวรรณ เลิศพานิช, 2542) ได้ศึกษาเรื่องความเครียดพบว่า สาเหตุของความเครียดในชีวิตประจำวันมีเพิ่มมากกว่าในอดีตเพราะการต่อสู้ดิ้นรนให้ชีวิต และความเป็นอยู่ดีขึ้น แต่ปรากฏการณ์ที่เป็นจริงในปัจจุบันคือความเครียดซึ่งเป็นโรคเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างมาก

ความเครียดเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกเพศ ทุกวัย ทุกสถานการณ์ตลอดเวลา ซึ่งเป็นภาวะที่มนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ในสภาพสังคมปัจจุบันที่ค่อนข้างสับสนวุ่นวายเต็มไปด้วยการแข่งขันอย่างมาก อีกทั้งสภาวะทางอากาศก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียด (นิธิพันธ์ บุญเพิ่ม, 2553) จากรายงานขององค์การอนามัยโลก สำหรับประเทศไทยมีคนฆ่าตัวตาย เฉลี่ยวันละ 1 คน ซึ่งอายุที่พบมากที่สุด คือ 15-35 ปี นอกจากนี้การศึกษาในระดับอุดมศึกษานับเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของชีวิต เริ่มตั้งแต่การแต่งกาย สังคมใหม่ วิธีการเรียนการสอนใหม่ จากวิธีการเรียนที่มีครูดูแลอย่างใกล้ชิด มาสู่การรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ก่อให้เกิดความเครียด ส่งผลต่อสุขภาพจิตของบุคคล เนื่องจากผู้เรียนยังไม่มีวุฒิภาวะเพียงพอ

ความเครียดในวัยรุ่น มักจะพบบ่อยเพราะมีการเปลี่ยนแปลงมาก มีประสบการณ์น้อย ความเครียด (นิธิพันธ์ บุญเพิ่ม, 2553) สาเหตุความเครียดมาจากปัญหาหลาย ๆ อย่าง เช่น 1. ทางด้านร่างกาย เกี่ยวกับสุขภาพและการเจ็บป่วย การพักผ่อนไม่เพียงพอ ฯลฯ 2. ทางด้านจิตใจ เช่น ผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง หรือเป็นผู้ที่วิตกกังวลง่าย ขาดทักษะในการปรับตัว

3. ทางด้านสังคม มีสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความบกพร่องในเรื่องของการปรับตัว ขาดผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ถ้ามีผู้ที่ให้ความช่วยเหลือก็จะทำให้ความเครียดลดน้อยลงไป มีสิ่งมากระตุ้นมากเกินไปความสามารถของตนเอง ความขัดแย้งในครอบครัว ฯลฯ (สุดสบาย จุลกัทพพะ, 2554) การศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงในหลายๆ ด้านพร้อมกันนั้นจะต้องมีการพัฒนา กระบวนการคิด โดยเฉพาะการคิดในเชิงนามธรรม รวมถึงต้องมีการปรับตัวให้เหมาะสมต่อช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งมีผลต่อภาวะความเครียดของบุคคล

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาเรื่องความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เนื่องจากเล็งเห็นถึงความสำคัญในการศึกษาต่อความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อศึกษาระดับความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ และเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ให้เห็นว่ามีความเครียดในเรื่องใดด้านใดมากที่สุด

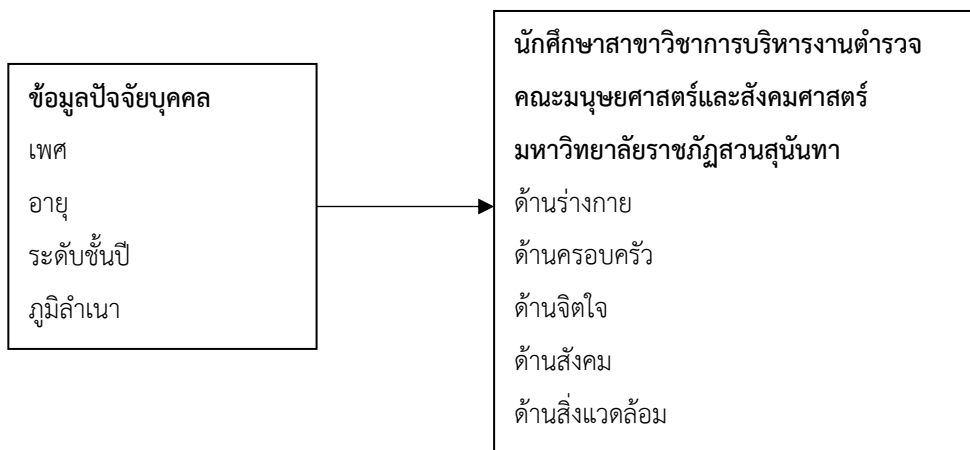
วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ขอบเขตการวิจัย

บทความวิจัยเรื่อง “ความเครียดในการเรียนของนักศึกษา : กรณีศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาเป็นการวิเคราะห์เอกสาร (Documentary Analysis) ในเรื่องที่กล่าวถึงในกรอบแนวคิดและทฤษฎีการวิจัยด้วยการสืบค้นข้อมูล โดยอาศัยเอกสารเป็นหลัก ด้วยวิธีการศึกษาสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ จากแนวคิดตามทฤษฎีอื่น ๆ ตำราวิชาการ บทความ เอกสารต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องและจากการศึกษาข้อมูลแนวคิดเรื่องวิธีการบริหารความเครียด ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านร่างกาย 2) ด้านครอบครัว 3) ด้านจิตใจ 4) ด้านสังคม 5) ด้านสิ่งแวดล้อม ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น (Independent

Variables) ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี และภูมิลำเนา ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ จำนวน 425 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Krcjcie and Mogan (สุวิมล ติรกานันท์, 2551) ระยะเวลาการดำเนินวิจัย ตั้งแต่ เดือนมกราคม ถึง เมษายน พ.ศ.2562 รวมเป็นระยะเวลา 4 เดือน

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนักศึกษสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวนทั้งหมด 425 คน โดยใช้ตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Krcjcie and Mogan (สุวิมล ติรกานันท์, 2551) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 210 คน สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ การทดสอบค่า (t-test) ทดสอบค่าเอฟ (F-test) โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way

ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยสุด (Least Significant Difference: LSD)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับ ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จากการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) จากแบบสอบถาม (Questionnaire) ผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ปัจจัยส่วนบุคคลของปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.6 จำนวน 142 คน มีอายุ 22-23 ปี คิดเป็นร้อยละ 37.1 จำนวน 78 คน ระดับชั้นปีที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 36.2 จำนวน 76 คน อยู่ภูมิลำเนา ภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 29.5 จำนวน 62 คน

2. ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา โดยภาพรวมอยู่ในระดับเล็กน้อย มีค่าเฉลี่ย 2.12 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.81 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สรุปได้ดังนี้

1) ด้านร่างกาย ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ด้านร่างกาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับเล็กน้อย ค่าเฉลี่ย 2.24

2) ด้านจิตใจ ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ด้านจิตใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับเล็กน้อย ค่าเฉลี่ย 2.42

3) ด้านครอบครัว ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ด้านครอบครัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับเล็กน้อย ค่าเฉลี่ย 2.24

4) ด้านสิ่งแวดล้อม ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ด้านสิ่งแวดล้อม โดยภาพรวมอยู่ในระดับเล็กน้อย ค่าเฉลี่ย 1.87

5) ด้านสังคม ระดับความเครียดในการเรียนของนักเรียนนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ด้านสังคม โดยภาพรวมอยู่ในระดับเล็กน้อย ค่าเฉลี่ย 1.82

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจโดยภาพรวม

ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
ด้านร่างกาย	2.24	0.98	เล็กน้อย
ด้านจิตใจ	2.42	0.97	เล็กน้อย
ด้านครอบครัว	2.24	1.00	เล็กน้อย
ด้านสิ่งแวดล้อม	1.87	0.78	เล็กน้อย
สังคม	1.82	0.91	เล็กน้อย
รวม	2.12	0.81	เล็กน้อย

จากตารางที่ 1 พบว่า โดยความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อยู่ระดับเล็กน้อย ($\bar{X} = 2.12$, S.D. = 0.81) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทั้ง 5 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านจิตใจ ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 0.97) รองลงมาด้านร่างกาย ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 0.98) รองลงมาด้านครอบครัว ($\bar{X} = 2.24$, S.D. = 1.00) รองลงมาด้านสิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 1.87$, S.D. = 0.78) รองลงมาด้านสังคม ($\bar{X} = 1.82$, S.D. = 0.91) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านสังคม ($\bar{X} = 1.82$, S.D. = 0.91) ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีเพศต่างกัน

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D	t	Sig
ชาย	68	1.92	0.75	-2.46	0.18
หญิง	142	2.21	0.82	-2.54	

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับความเครียด นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีเพศแตกต่างกันมีคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษา
สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีอายุต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.12	3	1.38	2.15	0.10
ภายในกลุ่ม	131.50	206	0.64		
รวม	135.63	209			

จากตารางที่ 3 ผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีอายุต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจทั้ง 4 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษา
สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีระดับชั้นปีต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.64	3	0.55	0.84	0.47
ภายในกลุ่ม	133.99	206	0.65		
รวม	135.63	209			

จากตารางที่ 4 ผลจากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีระดับชั้นปีต่างกัน พบว่าความแปรปรวนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษา
สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ที่มีภูมิสำเนาต่างกัน

แหล่งรวมความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	10.78	5	2.16	3.52	0.00
ภายในกลุ่ม	124.85	204	0.61		
รวม	135.63	209			

จากตารางที่ 5 จากการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีภูมิลำเนาต่างกัน พบว่า ความแปรปรวนของประชากรทั้ง 6 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยเทคนิค LDS พบว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 6 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน ด้วยเทคนิค LSD

ภูมิลำเนา	ค่าเฉลี่ย	ภาคเหนือ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคกลาง	ภาคใต้
ภาคเหนือ	1.8833	-					
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	2.0617	-0.17838	-				
ภาคตะวันออก	1.6022	0.28111	0.45949	-			
ภาคใต้	2.1133	-0.23	-0.05162	-0.51111	-		
ภาคกลาง	2.3987	-0.51538	-0.3337	-0.79649	-0.28538	-	
ภาคใต้	2.0283	-0.14496	0.03342	-0.42607	0.08504	-0.37042	-

จากตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระดับความคิดเห็นเป็นรายคู่ ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ที่มีภูมิลำเนาต่างกัน พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคเหนือ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนแตกต่างจากนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคเหนือ และนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ภาคตะวันออก นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก

นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นสูงกว่า นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจ ที่อยู่ภาคตะวันตก มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียน แตกต่างจาก นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคตะวันออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจ ที่อยู่ภาคตะวันออก มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจ ที่อยู่ภาคตะวันตก นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคตะวันตก มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจ ที่อยู่ภาคตะวันตก และ นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความคิดเห็นสูงกว่านักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจที่อยู่ภาคใต้

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบของการวิจัย มีประเด็นที่สำคัญสามารถมาอภิปรายผลเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังมีรายละเอียด ดังนี้

1. ระดับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ความเครียดในการเรียนของนักศึกษาศาขวิชการบริหารงานตำรวจ โดยภาพรวม และรายข้ออยู่ในระดับเล็กน้อยและรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเล็กน้อย เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านจิตใจ ด้านร่างกาย ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม ไม่สอดคล้องกับ ธัญญารัตน์ จันทระเสนา (2555) ได้ศึกษาเรื่อง ความเครียดของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ นิสิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีความเครียดโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง

2. การเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ที่มีเพศต่างกัน จะมีความเครียดไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ ไพรัช วงศ์ศรีตระกูล (2533) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางการศึกษาที่มีผลต่อความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษามหาวิทยาลัยธนบุรี พบว่า สถานภาพส่วนบุคคล ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลกับความเครียดและความวิตกกังวล ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า บริบทของมหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเหมือนกัน มีสภาพความเป็นอยู่ วิถีชีวิตของนักศึกษาจึงมีความคล้ายคลึงกัน ประกอบกับความพร้อมเรื่องสถานะทางเศรษฐกิจของนักศึกษามีความพร้อมในการเข้าศึกษาในสถาบันเอกชน

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีอายุต่างกัน จะมีความเครียดไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ นางสาวนภัสกร ชันธควร (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนิสิตชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า อายุที่แตกต่างกันไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความเครียด เพราะการศึกษานี้อายุของกลุ่มตัวอย่างมีความใกล้เคียงกัน

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีระดับชั้นปีต่างกัน จะมีความเครียดไม่แตกต่างกัน ไม่สอดคล้องกับ หงส์ศิริ ภิโยธิตกชัย และคณะ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การแก้ปัญหาความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ พบว่า ชั้นปี ทั้งทางด้านครอบครัว ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ด้านการเรียน ด้านบุคลิกภาพส่วนตัว ด้านสุขภาพ ด้านการเงิน ด้านสิ่งแวดล้อม มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบในแต่ละชั้นปี ปรากฏ

ว่านักศึกษาปีที่ 4 มีปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความเครียดทุกด้านมีผลต่อความเครียดของนักศึกษาโดยรวมโดย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.697

ผลการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความเครียดในการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาต่างกัน จะมีความเครียดแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ .05 และค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับความเครียดนักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความเครียดสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ภาคเหนือ และนักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความเครียดในการเรียนแตกต่างจากนักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันตก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความเครียดสูงกว่านักศึกษาภาคตะวันตก นักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความเครียดสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันตก มีระดับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีระดับความเครียดสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันตก นักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันตก มีระดับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความเครียดสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ภาคตะวันตก และนักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความเครียดในการเรียนแตกต่างจาก นักศึกษาที่อยู่ใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่อยู่ภาคกลาง มีระดับความเครียดสูงกว่านักศึกษาที่อยู่ภาคใต้ ไม่สอดคล้องกับ อรุณี มิ่งประเสริฐ (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า 1) ความวิตกกังวลของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 2) ปัจจัยที่ไม่ส่งผลความวิตกกังวลของนักศึกษาคือภูมิลำเนา กับอาชีพของผู้ปกครองแตกต่างกัน มีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน 3) รายได้ต่อเดือนของนักศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา เพศ รายได้ต่อเดือนของผู้ปกครอง และที่พักอาศัยของนักศึกษาแตกต่างกัน มีความวิตกกังวลแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 4) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษา โดยเรียงจากปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดมี 5 ปัจจัย ได้แก่ รายได้ต่อเดือนของนักศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา เพศ รายได้ต่อเดือนของ

ผู้ปกครอง และที่พักอาศัยของนักศึกษา ตามลำดับ 5) นักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัย
รังสิตมีสุขภาพจิตในระดับปกติ

องค์ความรู้ใหม่

จากการศึกษาวิจัยสามารถสรุปองค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย ได้ดังนี้ ความเครียดใน
การเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ โดยภาพรวมและรายข้ออยู่ในระดับ
เล็กน้อยและรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเล็กน้อยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมาก
ไปหาน้อยได้ ดังนี้ ด้านจิตใจ ด้านร่างกาย ด้านครอบครัว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม โดยพบว่า
นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ ที่มีเพศต่างกัน จะมีความเครียดไม่แตกต่างกัน
นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีอายุต่างกัน จะมีความเครียดไม่แตกต่างกัน
นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีระดับชั้นปีต่างกัน จะมีความเครียดไม่แตกต่างกัน
นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจที่มีภูมิลำเนาต่างกัน จะมีความเครียดแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

- 1) นำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลในการวางแผนพัฒนาบุคลากรในองค์กรให้มากขึ้น
- 2) นำผลการวิจัยที่ได้จากการเปรียบเทียบด้านระดับชั้นปีมาเป็นข้อมูลในการพัฒนา
และมอบหมายภารกิจให้เหมาะสมกับบุคลากรที่มีระดับชั้นปีแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

- 1) ทำวิจัยความเครียดในการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ในแบบเชิงคุณภาพ
เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึก และได้รูปแบบการลดความเครียดเชิงประจักษ์
- 2) ทำวิจัยความเครียดกับกลุ่มองค์กรอื่น

เอกสารอ้างอิง

ธัญญารัตน์ จันทรเสนา. (2555). *ความเครียดของนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- นภัสกร ชันธวร. (2558). *ความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเครียดของนิสิตชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นายนิธิพันธ์ บุญเพิ่ม. (2553). *ความเครียดและการจัดการความเครียดของนักศึกษาวิทยาลัยการแพทย์แผนไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี*. (การค้นคว้าอิสระ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิยะวรรณ เลิศพานิช. (2542). *การศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาล่วงกลางกลุ่มที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพรัช วงศ์ศรีตระกูล. (2553). *ปัจจัยทางการศึกษาที่มีผลต่อความเครียดและความวิตกกังวลของนักศึกษามหาวิทยาลัยธนบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยธนบุรี.
- สุดสบาย จุลกัทัพพะ. (2554). *ความเครียด*. สาเหตุความเครียด. เข้าถึงได้จาก <https://www.si.mahidol.ac.th/Th/healthdetail.asp?aid=50>.
- อรุณี มิ่งประเสริฐ. (2556). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต*. *จันทร์เกษมสาร*, 19(37): 67-74.
- หงส์ศิริ ภัยโยติลกชัย, อรุณวรรณ กัมภูสิริพงษ์, มยุรี สวัสดิ์เมือง, ทศนี จันทร์ภาส. (2558). *ความเครียดและการแก้ปัญหาความเครียดของนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศทางธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ.

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการทำงานในยุคประเทศไทย 4.0

Human Resource Development for Working in Thailand 4.0 Era

พชร สันทัด¹

Patchara Santad

บทคัดย่อ

บทความการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการทำงานในยุคประเทศไทย 4.0 นี้ กล่าวถึงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์และความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่องค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ จะต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากบุคลากรนั้นเป็น กลไกหลักในการขับเคลื่อนองค์กรและธุรกิจต่าง ๆ ให้สามารถเดินหน้าตามพันธกิจขององค์กร ได้ และเมื่อประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่โมเดลพัฒนาประเทศเป็นยุค ประเทศไทย 4.0 แล้ว การปรับตัวของทั้งองค์กรและตัวบุคลากรเองก็ต้องมีการให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้อง กับแผนพัฒนาประเทศดังกล่าว เพื่อให้สอดคล้องกับการให้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ จากภาครัฐ อันจะเป็นผลดีในการพัฒนาองค์กรในการทำงานมากยิ่งขึ้นในอนาคต ทั้งยังกล่าวถึงแนวทาง ในการปฏิบัติสำหรับองค์กรและบุคลากรเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการพัฒนาทรัพยากร มนุษย์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาประเทศ ประเทศไทย 4.0

คำสำคัญ : ประเทศไทย 4.0, ทรัพยากรมนุษย์, การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

Abstract

This human resource development article for working in Thailand 4.0 era discusses the importance of human resources and human resource development, that the organizations and agencies have to emphasize it highly. According to the importance of personnel which is the main driven mechanism

¹ คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ: Faculty of Police Science, Royal Police Cadet Academy

Corresponding author, e-mail tor_9999@hotmail.com, Tel. 081-3073355

to the organizations and businesses. It can be their own way according to their own missions. Thailand steps into Thailand 4.0 as a model from a developed country, It must increasingly emphasize on an adaptation of the entire organization and personnel. Thus, they will consistent with the country's development plan. It is also propitious to all government support which will be an advantage of organization development in the future. Further, this human resource development article for working in Thailand 4.0 era also discusses the guidelines for the organization and personnel which will be a guideline for human resource development in the same direction according to the national development plan called "Thailand 4.0".

Keyword: Thailand 4.0, human resource, human resource development

บทนำ

มนุษย์ได้พัฒนาศักยภาพในการใช้ชีวิตในด้านต่าง ๆ มาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ความเป็นอยู่ในปัจจัย 4 อันเป็นพื้นฐาน ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค และเครื่องนุ่งห่ม ขยายไปจนถึงสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ และกลายเป็นระบบเศรษฐกิจที่มีโครงข่ายผูกพันกันไปทั่วโลก ซึ่งในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจนี้มีทรัพยากรสำคัญอยู่ 2 สิ่ง ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ อันเป็นฐานในการผลิตปัจจัยต่าง ๆ ในข้างต้น และทรัพยากรมนุษย์ผู้เป็นกำลังในการดำเนินกระบวนการในทุกส่วนและทุกด้าน โดยทรัพยากรมนุษย์นั้น คือ มนุษย์หรือบุคคลที่มีพื้นฐานของความคิดและการใช้ชีวิต รวมทั้งศักยภาพที่แตกต่างกันออกไป และในปัจจุบันนวัตกรรมและเทคโนโลยีเริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นทุกวินาที มนุษย์จึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพและใช้นวัตกรรมเพื่อต่อยอดการดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพ และต้องรู้จักศักยภาพของตนเองให้มากที่สุด

ความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

“มนุษย์” คือ ทรัพยากรสำคัญต่อการสร้างสรรค์แนวทางในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ตั้งแต่ในระดับจุลภาคจนถึงมหภาค โดยที่จะสามารถผลักดันธุรกิจใดก็ตามไปสู่อีกหนึ่งขั้นของ

ความก้าวหน้าหรือความสำเร็จ นอกจากเครื่องมือที่เพียบพร้อม ระบบธุรกิจที่ทันสมัยและตอบ
โจทย์แล้ว ยังต้องอาศัยผู้คนที่มีความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในหน้าที่ของตน ดังคำกล่าวที่ว่า
ความสำเร็จขององค์กร ล้วนเกิดจากความสำเร็จของบุคลากรทั้งสิ้น ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่เห็นได้
ชัดเจนอย่างยิ่งโดยเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรม เทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่ในตลาดแรงงานนั้นเต็มไปด้วย
ด้วยการแข่งขันและความต้องการคนมีฝีมือซึ่งเพิ่มสูงขึ้น อย่างไม่สิ้นสุด ทรัพยากรมนุษย์ คือ
ความเฉลียวฉลาดและพลังของคนที่ทำให้บ่งชี้การในฐานะที่ทำประโยชน์อย่างมีศักยภาพเพื่อ
สร้างพันธกิจ และทำให้บรรลุเป้าหมาย

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ คือ กระบวนการวางแผนล่วงหน้าเพื่อเพิ่มพูนความรู้
ทักษะ ความสามารถ และปรับปรุงพฤติกรรมของบุคลากรในการทำงานให้แก่บุคลากรนั้นโดย
องค์กรเป็นผู้จัดขึ้นให้แก่บุคลากร ในระยะเวลาที่จำกัดผ่านกระบวนการพัฒนาปัจเจกบุคคล
เช่น การฝึกอบรมและกระบวนการพัฒนาองค์กร ทั้งนี้เพื่อดึงเอาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์
ที่มีอยู่ออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อเอื้ออำนวยต่อการช่วยองค์กรให้บรรลุเป้าหมาย
ที่ตั้งไว้

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการพัฒนาตนเองอยู่เสมอตั้งแต่อดีตในแต่
ละยุคสมัยที่สามารถก้าวข้ามขีดจำกัดต่าง ๆ ได้ด้วยการพัฒนาศักยภาพของตนเองไปพร้อมกับ
การมีความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างนวัตกรรมใหม่อยู่เสมอ มนุษย์มีการพัฒนาตัวเองอยู่เสมอ
ในขณะเดียวกันองค์กร ต้องการเติบโตอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน ซึ่งผู้ที่มีส่วนสำคัญต่อการผลักดัน
องค์กรนั้น ๆ ก็คือบุคลากรทุกคน ศักยภาพทุกคนย่อมส่งผลต่อศักยภาพขององค์กร โดยหากทุก
คนสามารถทำงานได้ดีมีประสิทธิภาพย่อม ทำให้องค์กรนั้นมีประสิทธิภาพตามไปด้วย ดังนั้น
การพัฒนาศักยภาพของตนเองจึงเป็นอีกหนึ่งพันธกิจที่บุคลากรทุกคนพึงมีเพื่อเป็นส่วนช่วยใน
การเพิ่มประสิทธิผลในการทำงานที่ดีขึ้นอย่างสม่ำเสมอ “การที่คนเราจะประสบความสำเร็จกับ
การทำงาน ไม่ว่าจะในแบบที่ทำงานได้ตามเป้าหมาย หรือเติบโตก้าวหน้าไปสู่ตำแหน่งที่คาดหวัง
ไว้ ย่อมเป็นผลมาจากการคิดและเลือกที่จะลงมือทำในสิ่งที่เหมาะสม” (ชัชวาล อรวงศ์ศุภทัต,
2558)

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในการทำงานของแต่ละองค์กรหรือหน่วยงานต่าง ๆ
อาจมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แตกต่างกันออกไปตามเป้าหมายขององค์กร รวมถึงรูปแบบ
ขององค์กร นั้น ๆ ด้วย โดยมีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญร่วมกัน คือ

1. ต้องการให้เกิดการพัฒนาทักษะในการทำงานแต่ละด้าน เพื่อให้สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อันเป็นข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทำงานในช่วงที่ผ่านมา

3. เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือในการวัดผลการประเมินประสิทธิภาพในการทำงานของบุคลากรในองค์กร ตลอดไปจนถึงการคาดการณ์ถึงศักยภาพขององค์กร

4. เพื่อวางแผนกำหนดทิศทางหรือแนวทางในการทำงานขององค์กรในอนาคต

5. เพื่อให้ทุกฝ่ายในองค์กรเห็นค่า และความสำคัญของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในแต่ละองค์กร หน่วยงาน หรือแผนกอาจมีจุดประสงค์ที่แตกต่างกันไปดังที่กล่าวไว้ข้างต้น และประโยชน์ที่ได้รับกลับมาก็อาจแตกต่างกันออกไปเช่นกัน ซึ่งประโยชน์นั้นส่งผลโดยตรงต่อทั้งบุคลากรและองค์กรโดยสรุปได้ ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาทักษะ และศักยภาพแก่พนักงานในการทำงานด้านต่าง ๆ

2. องค์กรมีศักยภาพมากขึ้น และมีกำลังในการแข่งขันมากยิ่งขึ้น

3. เป็นการเพิ่มมาตรฐานโดยรวมแก่องค์กร

4. สร้างคุณค่าแก่บุคลากร โดยได้เห็นคุณค่า ประโยชน์ และความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพในการทำงานมากยิ่งขึ้น

5. เกิดทักษะในการพัฒนาตนเองเพิ่มขึ้นอย่างอัตโนมัติ ซึ่งทำให้สามารถรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

6. องค์กรสามารถเก็บข้อมูลอันเป็นประโยชน์ได้ เพื่อใช้ในการต่อยอดในการวางแผนพัฒนาองค์กรและบุคลากรต่อไปในอนาคตได้

หลายคนอาจคิดสงสัยหรือคิดว่า ในเมื่อเรียนจบมาแล้วทำไมต้องเรียนต่ออีก ทำไมต้องมีการฝึกทักษะอื่นเพิ่มเติม แล้วสิ่งที่เรียนมาจะเรียนมาเพื่ออะไร แต่นั่นคงอาจจะเป็นการคิดจนเกินไป ทำให้เรามองไม่เห็นผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นดังที่กล่าวมาได้ ซึ่งวลิติดูที่กล่าวว่า ไม่มีใครแก่เกินเรียน และการเรียนนี้ ก็มีใช่เพียงการนั่งเรียนหรืออบรมเท่านั้น ยังรวมไปถึงการหาความรู้เพิ่มเติม การแลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์กันระหว่างเพื่อนร่วมงาน ลูกน้อง กับหัวหน้าหรืออาจข้ามสายงาน ล้วนแต่เป็นการเรียนรู้ทั้งสิ้น และการเรียนรู้เหล่านี้จะเป็น

กฎเกณฑ์สำคัญที่จะช่วยให้การพัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคลสามารถเกิดขึ้นได้ และมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดได้

การทำงานในยุคประเทศไทย 4.0

ประเทศไทย 4.0 (Thailand 4.0) เป็นเป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย หรือโมเดลพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาลภายใต้การนำของพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี เพื่อให้รับมือกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและรุนแรง ในศตวรรษที่ 21 โดยเป็นการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ “Value-based Economy” หรือ เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม อันเป็นการเน้นเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์ และ ภาครัฐบริการมากขึ้น เพื่อเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการ โดยมีเป้าหมายในภาคอุตสาหกรรมหลัก ได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมอาหาร เกษตร และเทคโนโลยีชีวภาพ กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และ เทคโนโลยีทางการแพทย์ กลุ่มเครื่องมือ อุปกรณ์อัจฉริยะ หุ่นยนต์ และระบบเครื่องกลที่ใช้ ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม ปัญญาประดิษฐ์ กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ บริการที่มีมูลค่าสูง เป็นต้น โดยเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม ได้แก่

1. เปลี่ยนจากการผลักดันสินค้าโภคภัณฑ์ไปสู่สินค้าเชิงนวัตกรรม
2. เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วย เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์
3. เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้น ภาครัฐบริการมากขึ้น

ในอดีตที่ผ่านมาการพัฒนาด้านเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ Thailand 1.0 Thailand 2.0 และ Thailand 3.0 แต่รายได้ประเทศยังอยู่ในระดับปานกลาง จึงเป็นเหตุให้ นำไปสู่การพัฒนายุคต่อมา คือ ไทยแลนด์ 4.0 โดยวางเป้าหมายให้เกิดขึ้นคล้ายกับการวางภาพ อนาคตทางเศรษฐกิจที่ชัดเจนของประเทศที่พัฒนา เช่น สหรัฐอเมริกา “A Nation of Makers” อังกฤษ “Design of Innovation” อินเดีย “Made in India” หรือ ประเทศเกาหลีใต้ที่วาง โมเดลเศรษฐกิจในชื่อ “Creative Economy” ปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในช่วงต้นของ Thailand 4.0 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นหนึ่งในกลยุทธ์สำคัญที่จะขับเคลื่อนประเทศสู่ จุดหมาย ซึ่งโดยมากมักให้ความหมายในการทำงานว่าเป็นการทำงานหรือเป็นการประกอบ อาชีพเพื่อการดำรงอยู่ทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ความมุ่งหมายหลักของการทำงาน คือ เพื่อสร้าง

สินทรัพย์และฐานะ โดยการตั้งเป้าหมายในการทำงานไม่ปรากฏชัดเจนและไม่มีการประเมินผลงานเทียบกับเป้าหมาย ไม่ได้เลือกใช้วิธีทำงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแต่กลับใช้วิธีตามที่เคยปฏิบัติกันมา มีการเน้นหนักเรื่องการพัฒนาบุคคลให้เป็นคนดี ซึ่งนับว่าสอดคล้องกับลักษณะสังคมและวัฒนธรรมของคนไทย แต่ไม่มีความสนใจที่จะพัฒนาคนในด้านทรัพยากรเพื่อการทำงานหรือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

นอกจากข้างต้นแล้วอีกลักษณะหนึ่งของการทำงานในยุคปัจจุบันที่พบคือ การต้องการอิสระ และความยืดหยุ่นที่มากเกินไป ซึ่งโดยมากจะเป็นคนยุค Gen Z ซึ่งคนกลุ่มนี้เติบโตมากับเทคโนโลยี มีความคิดที่สร้างสรรค์และทันสมัย จนสร้างปรากฏการณ์ใหม่ ๆ ในโลกธุรกิจอย่างมากมาย แต่ทว่ายังมีประชากรจำนวนมากที่อาจต้องการอิสระและความยืดหยุ่นดังกล่าวจนเกินความจำเป็น ขาดการไตร่ตรอง และมีได้มองเห็นถึงปัญหาที่จะตามมาภายหลัง ซึ่งการยึดติดกับเทคโนโลยีโดยไม่เข้าใจและขาดการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องนั้น อาจส่งผลต่อประสิทธิภาพของการทำงานและส่งผลกระทบต่อความคาดหวังที่อาจเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ได้ ซึ่งในหลายภาคส่วนได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง มีการใช้หุ่นยนต์หรือระบบ Automation เข้ามาช่วยแรงงานคน จนถึงใช้แทนแรงงานคนแบบ 100% โดยเป็นการลดค่าใช้จ่ายในส่วน of แรงงานคนและค่าใช้จ่ายไม่จำเป็นอื่นอีกมากมาย ซึ่งเป็นอีกหนึ่งจุดเริ่มต้นที่จำเป็นต้องหันมาสนใจการพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ในการทำงานมากยิ่งขึ้น เพราะไม่ว่าจะอาชีพใดก็ล้วนแล้ว แต่สามารถถูกแทนที่ได้ด้วยเทคโนโลยีได้ทั้งสิ้น ในปัจจุบันมีคนหรือแรงงานจำนวนมากที่ถูกหุ่นยนต์เข้ามาแทนที่ในการทำงาน หลายอาชีพกำลังจะหมดไป เช่น อาลีบาบา (Alibaba) เริ่มมีการพัฒนาและทดลองระบบสมองกล Artificial Intelligence (AI) ในวงการแพทย์ให้ AI ศึกษากรณีของโรคต่าง ๆ ทั่วโลก มากกว่า 2 ล้านราย เพื่อดำเนินการให้คำปรึกษาและวินิจฉัยทางการแพทย์ที่มีความแม่นยำสูง หรือตอนนี้ มีการพัฒนาโดยให้สมองกล (AI) วิเคราะห์กองทุนที่น่าสนใจและมีโอกาสรับผลตอบแทน สิ่งเหล่านี้ทำให้เห็นได้ว่านวัตกรรมและเทคโนโลยีเริ่มเข้ามามีบทบาทมากขึ้นทุกวินาที และในฐานะมนุษย์ถึงเวลาที่จะต้องเพิ่มศักยภาพและใช้นวัตกรรมเพื่อความมั่นคงในอาชีพให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูง

หลักในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการทำงานในยุคประเทศไทย 4.0

ประเทศไทยเริ่มหันมาใส่ใจกับทรัพยากรมนุษย์มากขึ้น ดังจะเห็นได้ชัดจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ซึ่งเป็นช่วงเวลาคาบเกี่ยว

ของการก้าวสู่ศตวรรษใหม่ (ต้นศตวรรษที่ 21) โดยแผนฯ นี้ได้ให้ความสนใจกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในชาติอย่างจริงจัง ควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจ มีการระบุเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพชีวิตตลอดจนเพิ่มศักยภาพของคนในชาติ ซึ่งนั่นส่งผลให้องค์กรต่าง ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเริ่มหันมาใส่ใจในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างจริงจังเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายนี้ด้วย และยังคงมีความพยายามให้ความสำคัญกันเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นับว่าเป็นหนึ่งในภารกิจสำคัญของทุกองค์กร เพราะบุคลากรนั้นคือหัวใจสำคัญที่สุดที่จะต้องคำนึงถึงมีศักยภาพที่ดีขึ้นได้หรือไม่

องค์กรชั้นนำทั่วโลกต่างตื่นตัวกับการพัฒนาและสร้างกลยุทธ์ในการสร้างประสิทธิภาพในการทำงานในระดับบุคลากร นิติสารด้านทรัพยากรบุคคล Inside HR ได้ทำการศึกษาและหยิบยกการปรับตัวขององค์กร โดยเฉพาะฝ่ายทรัพยากรบุคคลในหลายองค์กรในยุค Disruptive World โดยต่างให้ความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันเกี่ยวกับองค์ความรู้ในการยกระดับและพัฒนาบุคลากรด้านทรัพยากรบุคคล ซึ่งสามารถสรุปออกมาได้เป็น 4 ทักษะ ที่จะช่วยให้สามารถก้าวกระโดด และเพิ่มความเร็วในการทำงานในยุคนี้ ได้แก่

1. Business Acumen หรือ ไหวพริบทางธุรกิจ คือ ต้องมีปฏิภาณทางธุรกิจสามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ด้านการดำเนินธุรกิจขององค์กร และต้องปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงได้
2. HR Technology and Data Analytics หรือ เทคโนโลยีด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิเคราะห์ข้อมูล คือต้องใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีให้ทันยุคเพื่อแสวงหาความต้องการของบุคลากร สามารถอ่านข้อมูลและแปลความหมายได้อย่างถูกต้อง และครบสมบูรณ์
3. Marketing Expertise หรือ ความเชี่ยวชาญด้านการตลาด คือ ต้องขายของให้เป็น สามารถเข้าใจสถานการณ์และความต้องการของแต่ละฝ่ายได้เป็นอย่างดี
4. HR Agility หรือ ความคล่องตัวในด้านทรัพยากรมนุษย์ คือ ต้องพร้อมปรับตัวและสร้างความคล่องตัวให้เหมาะสมแก่สถานการณ์ให้ได้มากที่สุด

การรักษาและพัฒนาความสามารถให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องคำนึงถึง เมื่อต้องการมองหาความก้าวหน้าของอาชีพการงานและการจัดการความสำเร็จซึ่งเป็นแนวทางที่จะสร้างความเชื่อมั่นให้บุคลากรที่มีศักยภาพได้เดินต่อไปสู่การเป็นผู้นำพร้อมกับบทบาทที่ดียิ่งขึ้น และคุณลักษณะอันพึงประสงค์สำหรับผู้ที่จะสามารถพบกับความก้าวหน้าและเป็นกุญแจในการพัฒนาศักยภาพของตนเองในยุคประเทศไทย 4.0 นี้ได้ สามารถสรุปได้ คือ

การเลือกทำในสิ่งที่ถนัด โดยการเลือกงานและเลือกทำในสิ่งที่ถนัดจะสามารถแสดงผลสัมฤทธิ์ในการทำงานและการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและเห็นผลลัพธ์ที่ชัดเจน ประกอบกับจะต้องมีเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งทำให้เราสามารถเข้าใจในเรื่องที่รู้อยู่แล้วมากยิ่งขึ้น และสามารถเข้าใจในสิ่งที่ไม่เข้าใจได้ด้วย นอกจากนี้ยังเป็นการเปิดโลกทัศน์ต่อสิ่งที่ยังไม่รู้ โดยการเรียนรู้ไม่ใช่เพียงการเรียนรู้หรืออบรมเพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงการฝึกหรือทดลองในสิ่งที่ไม่ถนัดหรือไม่เคยทำ การร่วมสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นระหว่างกันกับผู้อื่น โดยเฉพาะกับผู้เชี่ยวชาญ และที่สำคัญที่สุดคือการเรียนรู้ในด้านถนัดหรือในงานของตนเอง เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังจะต้องมองหาเป้าหมายในการทำงานนั้น เพราะเป้าหมายจะเป็นความท้าทายสำคัญที่คอยผลักดันให้เราสามารถเดินหน้าทำงานต่อไปได้ และการวางเป้าหมายนั้นควรจะวางทั้งในระยะสั้นและระยะยาวเพื่อเป็นแรงจูงใจ และแรงผลักดันให้ตนเองด้วย รวมทั้งจะต้องมีความรับผิดชอบในการทำงานเพราะเป้าหมายจะไม่มีค่าเลยหากขาดซึ่งความรับผิดชอบ ความรับผิดชอบดังกล่าวนี้จะต้องเป็นความรับผิดชอบที่ครอบคลุมตั้งแต่คำพูดที่ลูกน้องมีให้แก่หัวหน้า หัวหน้ามีให้แก่ลูกน้อง ความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน รวมทั้งความรับผิดชอบที่มีต่อพันธกิจขององค์กรอีกด้วย ซึ่งความรับผิดชอบจะเป็นตัวชี้วัดการทำงานว่าจะส่งผลให้สามารถทำงานได้ตรงตามเป้าหมายได้มากน้อยเพียงใด และเป็นสิ่งที่ถูกนำมาเป็นข้อพิจารณาในการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานของบุคลากรมากที่สุดอีกด้วย

สรุป

ในยุคประเทศไทย 4.0 นี้รูปแบบการพัฒนาประเทศในหลายด้าน โดยเฉพาะเศรษฐกิจ ต่างมุ่งเน้นพยายามที่จะพัฒนาไปอย่างก้าวกระโดด ทั้งเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่ดีเยี่ยม และความเป็นมาตรฐานสากล รวมทั้งเพื่อให้ทันกับการพัฒนาทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ด้วย ดังนั้นการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรหรือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นอีกหนึ่งจุดที่ทุกองค์กรจะต้องให้ความสำคัญและให้การสนับสนุนในการพัฒนาอย่างจริงจัง และที่สำคัญที่สุดคือการให้ความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพด้วยตนเองของบุคลากร เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างแท้จริงจากภายในที่จะก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีเยี่ยมได้จากตัวบุคลากรเองไปจนถึงองค์กรนั้นได้ ดังคำกล่าวที่ว่า “ความสำเร็จขององค์กร ล้วนเกิดจากความสำเร็จของบุคลากรทั้งสิ้น”

เอกสารอ้างอิง

- จิราภรณ์ บุญยั้ง. (2560). *เศรษฐศาสตร์ทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ซัชวาล อนุวงศ์ศุภทัต. (2558). *เคล็ดลับทำงานดี เป็น somebody ที่ (องค์กร) ต้องการ*. กรุงเทพฯ: เพชรประกาย.
- ประสาร มฤคพิทักษ์. (2549). *วิธีคิด วิธีทำงาน*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ศยาม.
- ภักดี รัตนมุขย์. (2561). *THAILAND 4.0 ตอบโจทย์ประเทศไทย?*. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.
- รันโด, คิม และ ฮยอก, อีแจ. (2557). *จงหางานที่มีแต่คุณเท่านั้นที่ทำได้* (นาริฐา สุขประมาณ, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- รันโด, คิม. (2556). *พันครั้งที่หัวนั้ไหวกว่าจะเป็นผู้ใหญ่* (อมรรัตน์ ทิราพงษ์, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- วรภัทร ภูเจริญ. (2559). *ฟ้า : ทักษะสำหรับผู้บริหารยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อริยชน.
- สุพจน์ นาคสวัสดิ์. (2559). *Human Capital การวัดทุนมนุษย์ ให้ “ตรงใจ” องค์กร*. กรุงเทพฯ: เอช อาร์ เซ็นเตอร์.
- อาคม เต็มพิทยาไพสิฐ. (2557). *วิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ การพัฒนาประเทศ... สู่ความยั่งยืน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาระบบราชการและสังคมแห่งชาติ.
- Butterworth, J. & Thwaites, G. (2010). *Thinking Skill*. Cambridgeshire: University Press Cambridge.

การพาอาวุธปืนติดตัว

Carrying Firearms

สหพัฒน์ หอมจันทร์¹

Sahaphat Homjan

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายและอภิปรายเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพาอาวุธปืนติดตัวตามมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา กับตามมาตรา 8 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 เกี่ยวกับปัญหาบทบัญญัติและการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม ผู้เขียนพบว่า ข้อยกเว้น การพาอาวุธปืนติดตัว กรณีเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ เป็นปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย และบางกรณีที่ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานพาอาวุธปืน ตามมาตรา 8 ทวิ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 แต่ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ศาลไม่มีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธปืนนั้น

ข้อเสนอแนะควรแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับข้อยกเว้นกรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ให้มีความชัดเจนแน่นอน และแก้ไขเพิ่มเติมโทษริบทรัพย์สินไว้ในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490

คำสำคัญ : การพาอาวุธปืนติดตัว; พระราชบัญญัติอาวุธปืน; ข้อยกเว้น

Abstract

This article is discussing about the rule of carrying firearms in section 371 of penal code and section 8 bis of the Act on Firearms, Ammunitions, Explosive

¹ คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ; Faculty of Police Science, Royal Police Cadet Academy
Corresponding author, e-mail: Suphat3248@hotmail.com, Tel. 095-9328374

Ordinance, Fireworks and Imitation Firearm, B.E.2490 (1947) about the enactment and law enforcement that affect to the peaceful of social. The author found that exception of firearms carrying if there is a situation and emergency situation by decent is the problem of enforcing the law and sometimes the suspect that act against the law by carrying firearms from section 8 bis of the Act on Firearms, Ammunitions, Explosive Ordinance, Fireworks and Imitation Firearm, B.E.2490 (1947) but doesn't against the penal code section 371 the judge has no power to forfeiture the firearms.

Suggestion that should be adjust about the exception if there is a situation and emergency situation by decent clearly and amended to penalty for forfeiture a property from the Act on Firearms, Ammunitions, Explosive Ordinance, Fireworks and Imitation Firearm, B.E.2490 (1947).

Keywords: Carrying Firearms; the Act on Firearms; the exception

บทนำ

อาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีสามารถทำอันตรายต่อร่างกาย ชีวิตหรือทรัพย์สินได้ด้วยความรวดเร็วและรุนแรง มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตและมีสิทธิที่จะมีความปลอดภัย จากความรุนแรงรูปแบบต่างๆ จากแหล่งที่มาทั้งจากสาธารณะและส่วนบุคคล จากการที่รัฐแต่ละรัฐมีภารกิจประการหนึ่งที่สำคัญคือการรักษาความสงบเรียบร้อย ดังนั้นแนวคิดในการควบคุมอาวุธปืนจึงมีมานานแล้ว หลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 นั้นพบว่าคนที่บุคคลใดได้รับอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืนนั้น จะมีผลเพียงว่าบุคคลนั้นมีอาวุธปืนที่ได้รับอนุญาตภายในบ้านและบริเวณบ้านเพื่อใช้ในการป้องกันตัวและทรัพย์สิน หากจะพาอาวุธปืนติดตัวไปนอกบริเวณบ้านจะต้องได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว แต่บางกรณีกฎหมายห้ามมิให้พาอาวุธปืนติดตัวแม้จะได้รับใบอนุญาต และบางกรณีกฎหมายยกเว้นให้สามารถพาอาวุธปืนติดตัวได้แม้ไม่ได้รับใบอนุญาต แต่ต้องเข้าเงื่อนไขที่กำหนดไว้

ความหมายของคำว่า “อาวุธปืน”

1) ความหมายของคำว่า “อาวุธ”

“อาวุธ” หมายความว่ารวมถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพ แต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายอย่างอาวุธ (ประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 1(5))

ตามบทนิยามดังกล่าว “อาวุธ” ตามประมวลกฎหมายอาญา จึงมี 2 อย่างเช่นเดียวกับกฎหมายลักษณะอาญา คือ

(1) สิ่งซึ่งเป็นอาวุธโดยสภาพ เช่น ปืน หอก ดาบ แหวน หลาว อาวุธโดยสภาพ (จิตติ ติงศกัทธิย์, 2524) หมายความว่า สิ่งซึ่งโดยสภาพใช้ทำให้เป็นอันตรายสาหัสแก่ร่างกาย ร่างกายรวมทั้งกายและจิตใจตามมาตรา 295 อันตรายสาหัส มาตรา 297

(2) สิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพ แต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตรายสาหัสอย่างอาวุธ สิ่งเหล่านี้ตามสภาพไม่เป็นอาวุธถึงแม้จะใช้ทำอันตรายสาหัสแก่กายได้ แต่ถ้าได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ทำอันตรายสาหัสก็ถือเป็นอาวุธ โดยมีข้อความสำคัญว่า “ใช้อย่างอาวุธ” (จิตติ ติงศกัทธิย์, 2524) คือ แม้วัตถุบางอย่างจะใช้ทำอันตรายบุคคลถึงสาหัส หากลักษณะวิธีการที่ใช้เทียบไม่ได้กับอาวุธโดยสภาพแล้วยังไม่ถือเป็นอาวุธ เช่น ใช้เข็มแทงลูกตาให้บอด ใช้เชือกรัดคอ ขับรถยนต์ ไล่ชน เหล่านี้เทียบไม่ได้กับอาวุธโดยสภาพ จึงไม่เป็นอาวุธ (สง่า สิ้นะสมิต, 2530)

ความหมายของคำว่า “อาวุธ” ดร.ปรีดี เกษมทรัพย์ ได้ให้ความหมายใน 5 ระดับดังนี้ (สหาย ทรัพย์สุนทรกุลและคณะ, 2540)

- ก. ความหมายอย่างแคบที่เรียกว่าแก่นความ ได้แก่ หอก ดาบ ทวน ง้าว ปืน
- ข. ความหมายธรรมดา เนื้อความตามปกติ เช่น มีดโต้ มีดปังตอ มีดโกน
- ค. ความหมายอย่างกว้าง เนื้อความที่หมายความว่ารวมถึง เช่น จอบ เสียม
- ง. ความหมายกว้างอย่างยิ่ง เนื้อความที่ถือว่าเป็นโดยอนุโลม คำที่อยู่ในลักษณะนี้จะรวมอยู่ในคำนั้นๆ หรือไม่ ต้องพิเคราะห์จากพฤติการณ์ซึ่งไม่มีความแน่นอนชัดเจนเรียกว่าเขตที่เป็นสลัวๆ เช่น ไม้พลอง ไม้เรียว

จ. อยู่นอกกรอบของความหมาย เป็นสิ่งที่แม้จะตีความให้กว้างเท่าใดก็ไม่อยู่ในวิสัยที่จะตีความให้หมายรวมถึงสิ่งเหล่านั้น เช่น ยาพิษ รถยนต์ 10 ล้อที่ถูกขับไปชนคนตายโดยจงใจ

ราชบัณฑิตยสถาน ให้ความคำว่า “อาวุธ” หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการทำร้าย ทำลาย ป้องกัน ต่อสู้ หรือฆ่าโดยปริยาย หมายถึง สิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น ใช้ปัญญาเป็นอาวุธ (กฎ) สิ่งซึ่งโดยสภาพได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประทุษร้ายร่างกายของบุคคล และรวมถึงสิ่งซึ่งไม่เป็นอาวุธโดยสภาพแต่ซึ่งได้ใช้หรือเจตนาจะใช้ประทุษร้ายร่างกายถึงอันตราย สาทสอย่างอาวุธ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

Black’s Law dictionary ให้คำนิยามคำว่า “Weapon” หมายถึง เครื่องมือที่ใช้ในการรุกรหรือป้องกันในการต่อสู้ หรือเป็นสิ่งที่ใช้หรือออกแบบเพื่อใช้ในการทำลาย การเอาชนะ หรือการทำให้อันตรายแก่ศัตรู (The publisher’s editorial staff, 1971)

2) ความหมายของคำว่า “อาวุธปืน”

“อาวุธปืน” หมายความว่า ความรวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุนปืน โดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลใด ๆ ใด ซึ่งต้องอาศัยอำนาจของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ใน กฎกระทรวง (มาตรา 4 (1) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490)

“เครื่องกระสุนปืน” หมายความว่า ความรวมตลอดถึงกระสุนนัด กระสุนปราย กระสุนแตก ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทุ่นระเบิดและจรวด ทั้งชนิดที่มีหรือไม่มีกรดแก๊ส เชื้อเพลิง เชื้อโรค ไอพิษ หมอกหรือควัน หรือกระสุน ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ทุ่นระเบิดและจรวด ที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกัน หรือเครื่องหรือสิ่งสำหรับอัดหรือทำ หรือใช้ประกอบเครื่องกระสุน (มาตรา 4 (2) แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490)

นอกจากนี้กฎหมายยังถือว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนต่อไปนี้เป็นอาวุธปืน (กฎกระทรวง ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2491 ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ข้อ 1)

- (1) ลำกล้อง
- (2) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน
- (3) เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก
- (4) เครื่องส่งกระสุน ของกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้

เจตนารมณ์ในการควบคุมอาวุธปืนและการพาอาวุธปืน

1) เจตนารมณ์ในการควบคุมอาวุธปืน

เนื่องจากอาวุธปืนเป็นศาสตราวุธที่ร้ายแรง ดังนั้นแนวคิด ในการควบคุมอาวุธปืนจึง มีขึ้น จะเห็นได้ว่าในสมัยกรุงศรีอยุธยา พ.ศ. 2295 ได้มีการออกกฎ “กฎให้แก่ผู้รักษาเมืองผู้รั้ง การเมือง จ.ศ.114” กำหนดให้มีการทำตำหนิรูปพรรณปืนไว้ว่า

“...ถ้าลูกบ้านนั้นมีปืนไว้สำหรับตัวใช้ ก็ให้เอาปืนนั้นมาช่วยบอกแก่ผู้ใหญ่ นายบ้าน และให้ผู้ใหญ่บ้านนั้นวัดชันยาว และกฎหมายเอารูปพรรณปืนนั้นไว้ ถ้าแลหาจากภูมิได้ก็ให้เอา ไปให้ผู้รักษาเมือง ผู้รั้งการเมืองจากปืนนั้นลงไว้ในลากล้องปืนนั้นให้สำคัญตามกฎหมาย แล้วให้มอบ ปืนนั้นไว้ให้แก่เจ้าของให้เอาไว้สำหรับตัว...” (กรมการปกครอง, 2555)

ต่อมาได้มีข้อบังคับเกี่ยวกับอาวุธปืน เท่าที่ปรากฏส่วนใหญ่มีอยู่ในรูปของประกาศ กล่าวคือ ในปี จ.ศ. 1220 (พ.ศ. 2401) ได้มีประกาศตั้งผู้จับคนยิงปืนในแขวงกรุงเทพฯ โดยมีได้ บอกปากเสียง” และในปี จ.ศ. 1220 นั้นเองก็ได้มี “ประกาศเรื่องยิงปืนให้ขออนุญาตก่อน” (กรมการปกครอง, 2555)

ดังนั้นเจตนารมณ์ในการควบคุมการมีและใช้อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน จึงเกิดจาก ความคิดที่ว่าอาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีอำนาจรุนแรงอย่างยิ่งสามารถที่จะทำให้คนหรือสัตว์ บาดเจ็บ หรือตายได้โดยง่ายและรวดเร็ว

2) เจตนารมณ์ในการควบคุมการพาอาวุธปืนติดตัว

บันทึกข้อสังเกตประกอบคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 405 ร.ศ.128 (เจ้าพนักงานพลตระเวน โจทก์ นายแซม หรือเหริญ จำเลย, ร.ศ.128: หน้า 626) ความว่า “...ต้องยอมรับว่าในเวลานี้ ราษฎรถืออาวุธกวัดแกว่งได้ในถนนหนทาง แต่อย่าบรรจกระสุน โค้ดห้ามไม่ให้ถืออาวุธปืนไปใน ที่ประชุมชนและการขัดถูกันเท่านั้นเอง อันที่โค้ดลงโทษการน้อยไปเรื่องถืออาวุธนั้น ชัดเส้น ยากกว่าจะควรลงโทษเพียงใด ไม่ควรลงโทษเพียงใด เป็นต้น ถือปืนไปยิงนกเช่นนี้ เห็นได้ว่าไม่ ควรลงโทษ แต่ถ้าถือดาบขาวๆ กวัดแกว่งในตรอกมิดตรอกเปลี่ยว ก็มีคนเห็นกันมากกว่าควร ลงโทษเป็นข้อห้ามได้ กฎหมายอังกฤษชัดเจนดังนี้ คือ ทำโทษคนที่ถืออาวุธโดยวิธีที่กระทำให้ สาธารณชนมีความหวาดกลัว (ฮอลสบูรี เล่ม 9 หน้า 468) และกฎหมายอังกฤษบทนี้ก็ได้เป็น กฎหมายมาแล้วหลายร้อยปี เหตุไรเราจึงไม่เอาอย่างนั้น อธิบายไม่ได้ เรื่องถืออาวุธเช่นในคดี เรื่องนี้ ถ้าเราพิจารณาตามกฎหมายอังกฤษแล้ว ข้อที่เป็นประเด็นนั้นมีว่า ผู้ที่ถืออาวุธนั้นได้ถือ โดยสุภาพหรือโดยกระทำให้สาธารณชนต้องหวาดเสียว”

อาวุธเป็นสิ่งที่อันตรายและอาจใช้ในการกระทำความผิดได้ด้วย การบัญญัติโทษ สำหรับความผิดฐานพาอาวุธ มีลักษณะเป็นการป้องกันภัยอันตรายจากอาวุธที่อาจเกิดขึ้นได้ทุก

ขณะ ความผิดฐานนี้จึงเป็น “ความผิดที่เป็นการก่ออันตราย” คุณธรรมทางกฎหมาย คือ ภัยอันตรายอันอาจเกิดจากการใช้อาวุธ ความผิดฐานนี้รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย (คณิต ณ นคร, 2553)

ดังนั้นเจตนารมณ์ในการควบคุมการพาอาวุธปืน จึงเกิดจากแนวความคิดที่ว่าอาวุธปืนเป็นอาวุธที่มีอำนาจร้ายแรงและอาจใช้ในการกระทำความผิดได้ด้วย การควบคุมการพาอาวุธปืนก็เพื่อป้องกันอันตรายอันเกิดจากการใช้อาวุธปืน

การแบ่งลักษณะการพาอาวุธปืนตามบทบัญญัติของกฎหมาย

บทบัญญัติของกฎหมายที่ควบคุมลักษณะการพาอาวุธปืนมี 2 ฉบับ คือ ประมวลกฎหมายอาญา และ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ดังนี้

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 บัญญัติว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น”

พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง บัญญัติว่า

“ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์

ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด”

จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นสามารถแบ่งลักษณะการพาอาวุธปืนได้ 3 ประเภทดังนี้

1) ความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371

การพาอาวุธปืนไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 กับการพาอาวุธปืนไปตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิวรรคสอง แตกต่างจาก มาตรา 8 ทวิ

วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง ซึ่งต้องเป็นการพาอาวุธปืน “ติดตัว” ไป การเพิ่มคำนี้เข้าไปเฉพาะใน มาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่งทำให้ความหมายแคบลง (จิตติ ติงศภัทัย, 2553)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1729/2528 การพาไป หมายถึง พาเคลื่อนที่ไป ถ้าเพียงแต่หยิบปืนของเพื่อนที่วางไว้บนโต๊ะหน้าร้านอาหารริมถนนมาเหน็บที่เอว เพราะเกรงจะเกิดเหตุร้ายแรงขึ้นแต่ยังคงนั่งอยู่ที่เดิมไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหนดังนี้ยังไม่ผิดตามมาตรานี้ (ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, 2552)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1459/2523 อาวุธปืนแม้จะไม่มีลูกโม่และแกนลูกโม่ปืน ไม่สามารถใช้ยิงได้ ก็เป็นอาวุธโดยสภาพตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญามาตรา 1(5) เมื่อจำเลยพาไปในทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 371 (พิพากษาศาลฎีกาประชุมใหญ่ที่ 1903/2520) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิมิได้จำกัดเฉพาะว่าอาวุธปืนนั้นจะต้องสามารถใช้ยิงได้จึงจะเป็นความผิด เมื่ออาวุธปืนของกลางที่จำเลยพกพาติดตัวไปเป็นอาวุธปืนตามความหมายของกฎหมายก็ต้องด้วยเงื่อนไขที่บัญญัติเป็นความผิดแล้วแม้ไม่อาจใช้ยิงได้ก็ถือว่าจำเลยกระทำความผิดต่อกฎหมายดังกล่าวแล้ว

จากคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1459/2523 ที่เห็นว่าอาวุธปืนไม่มีลูกโม่และแกนลูกโม่ ไม่สามารถใช้ยิงได้เป็นอาวุธโดยสภาพตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (5) นั้น ศาสตราจารย์ จิตติ ติงศภัทัย เห็นว่า อาวุธปืนไม่มีลูกโม่และแกนลูกโม่ แม้จะเป็นอาวุธปืนตามกฎหมายกระทรวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2491 ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ข้อ 1 แต่ไม่น่าจะเป็นอาวุธตาม มาตรา 1 (5) เพราะมีสภาพเหมือนท่อนเหล็กไม่สามารถส่งเครื่องกระสุนปืนได้ (ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, 2550)

ผู้เขียนเห็นพ้องกับศาสตราจารย์ จิตติ ติงศภัทัย เนื่องจากหากพิจารณาว่าการพาอาวุธปืนที่ใช้การไม่ได้ไปในเมืองหรือในชุมชนแล้วเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 จะขัดต่อหลักประกันในกฎหมายอาญา ซึ่งกฎหมายอาญาต้องตีความโดยเคร่งครัดจะตีความให้เป็นการลงโทษหรือเพิ่มโทษผู้กระทำให้หนักขึ้นไม่ได้และกรณีเป็นที่สงสัยต้องตีความให้เป็นผลดีแก่ผู้ต้องหา

2) ความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว หรือไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง

การพาอาวุธปืน หมายถึง การนำติดไปกับตัวด้วยซึ่งอาวุธปืน หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธปืนตามที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2591) ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 ที่กำหนดให้ส่วนของอาวุธปืนถือว่าเป็นอาวุธปืน เช่น ลำกล้องอาวุธปืน เครื่องลูกเลื่อนหรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน เครื่องลั่นไกหรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก และเครื่องส่งกระสุน ของกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ดังนั้นแม้การพาอาวุธปืนที่ไม่สามารถยิงได้ก็มีความผิด

ความหมายของ “การพา (Carrying)” นี้ ต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการนำอาวุธปืนนั้นเคลื่อนที่ไป

ไหนมาไหน ไม่เพียงแต่ยึดถือหรือมีไว้ในครอบครองเท่านั้น และไม่จำเป็นว่าอาวุธปืนนั้นต้องอยู่ที่ตัวจำเลยเสมอไป ถ้าหากอาวุธปืนนั้นอยู่ในความควบคุม รู้เห็นของจำเลยและมีการเคลื่อนที่ไปไหนมาไหนก็ถือได้ว่าเป็นการพาอาวุธปืนแล้ว (วรวิทย์ ฤทธิพิศ, 2536)

คำว่า “พาไป” มีความหมายธรรมดา คือ การนำไปกับตัวด้วย แต่ไม่จำเป็นต้องพกติดตัวการนำปืนไปในลักษณะที่หยิบฉวยใช้ได้ทันที เช่น การนำปืนไปด้วยในรถยนต์แล้ววางไว้ที่เบาะข้างตัวหรือในช่องเก็บของหน้ารถก็เป็นการพาไปแล้ว (อนุชาติ คงมัลย์, 2524) หรือพาหมายถึง นำไปหรือนำมา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

หลักเกณฑ์การพาอาวุธปืนติดตัว คือ อาวุธปืนไม่จำเป็นต้องอยู่ที่ตัว แต่อยู่ในความรู้เห็นควบคุมของผู้ที่พาไป และมีการพาเคลื่อนไป หรือต้องพาอาวุธปืนเคลื่อนที่และผู้ที่พาไปสามารถหยิบฉวยมาใช้ได้ทันที

3) ความผิดฐานพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผยหรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 และ ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ วรรคสอง

การพาอาวุธปืนในลักษณะนี้แม้ว่าจะได้รับอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวหรือไม่ ก็เป็นความผิดหากการพาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในที่ชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

ข้อยกเว้นการพาอาวุธปืน

1) กรณีมีเหตุสมควร ตามมาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 371 แห่งประมวลกฎหมายอาญา บัญญัติว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น”

ซึ่งคำว่า “โดยไม่มีเหตุสมควร” มีความหมาย ดังนี้

“โดยไม่มีเหตุอันสมควร” คือ โดยไม่มีข้ออ้างที่ยอมรับกันทั่วไปได้ การนำเงินสดจำนวนมากไปฝากธนาคารย่อมเป็นข้ออ้างที่ยอมรับกันทั่วไป ดังนั้น คำว่า “โดยมีเหตุอันสมควร” ก็คือ โดยมีข้ออ้างที่ยอมรับกันทั่วไปได้ (คณิต ณ นคร, 2553)

2) กรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ตามมาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

มาตรา 8 ทวิวรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 บัญญัติว่า “ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์”

กรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์นี้ มีเงื่อนไขที่กำหนดไว้ 2 ประการ คือ “จำเป็น” และ “เร่งด่วน” คำว่า จำเป็น น่าจะหมายถึง กรณีที่ต้องทำโดยไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ ส่วนเร่งด่วนนั้นน่าจะหมายถึง กรณีที่หากไม่กระทำในเวลานั้นผลเสียหายน่าจะเกิดขึ้นในเวลานั้นหรือเวลาใกล้เคียงอย่างแน่นอน (สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย, 2553) หรือเร่งด่วน หมายถึง รวดเร็วมาก รวดเร็วยิ่ง เช่น งานต้องทำอย่างเร่งด่วนให้เสร็จภายใน 12 ชม. ย้ายเร่งด่วน ภายใน 24 ชั่วโมง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ซึ่งอย่างไรถือว่าเป็นกรณีจำเป็นและเร่งด่วนคงต้องพิจารณาจากพฤติการณ์เป็นเรื่องราวๆ ไป

3) กรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา 8 ทวิวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

มาตรา 8 ทวิวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 บัญญัติไว้ว่า “ความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหาร และ ตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

(2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยงานราชการหรือรัฐวิสาหกิจตาม มาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศ หรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

(3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ใน ระหว่างการช่วยเหลือราชการและมีเหตุจำเป็นต้องมีและใช้อาวุธปืนในการนั้น”

4) กรณีตามบันทึกกรมตำรวจที่ 0503(ส)/27663 ลงวันที่ 30 กันยายน 2525 เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ ซึ่งอธิบดีกรมตำรวจได้ กำหนดแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนไปในที่สาธารณะ โดยเห็นว่า กฎหมายเปิดโอกาสให้ประชาชนผู้บริสุทธิ์ นำอาวุธปืนที่ตนมีไว้โดยชอบด้วยกฎหมายแต่ยังไม่ได้ รับอนุญาตให้พกพานำติดตัวไปเพื่อ ป้องกันตัวและทรัพย์สินได้ภายในขอบเขตที่กฎหมาย กำหนดให้กระทำได้ ตามแนวคำชี้ขาดไม่ฟ้องของอธิบดีกรมอัยการ เกี่ยวกับการพาอาวุธปืนไป ในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ โดยยังไม่ได้รับอนุญาตพกพาจากเจ้าพนักงาน ซึ่งถือว่าโดย สภาพเป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ มีแนวทางสรุปได้ ดังนี้

(1) ถ้าได้นำปืนใส่กระเป๋าก็บไว้ในช่องเก็บของท้ายรถ ซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ ทันทีทันใด

(2) เอาอาวุธปืนใส่กระเป๋ใส่ถุงแขวนไว้ในรถ ซึ่งไม่สามารถหยิบใช้ได้ทันทีทันใด

(3) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัด จำนวนเป็นหมื่นๆ นำติดตัวมาแล้ว มีอาวุธปืนที่ ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้ว ใส่ไว้ในช่องที่เก็บของหน้ารถยนต์เพื่อป้องกันตัวและ ทรัพย์สิน

(4) ไปเก็บเงินจากลูกค้าต่างจังหวัดนำอาวุธปืนติดตัวมาด้วย โดยแยกอาวุธปืน และ เครื่องกระสุนปืนออกจากกัน ใส่กระเป๋ากลับมาวางไว้ที่พนักเบาะหลังรถยนต์

(5) ห่ออาวุธปืนและแหวนบรรจุกระสุน(แม็กกาซีน) แยกออกคนละห่อเก็บไว้ใน กระโปรงรถยนต์ซึ่งใส่กุญแจ

ผู้เขียนเห็นว่าคำว่า “ โดยไม่มีเหตุอันสมควร ” และคำว่า “ เหตุจำเป็นและเร่งด่วน ตามสมควรแก่พฤติการณ์ ” นั้นมีความหมายที่ไม่ชัดเจนทำให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งจะกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตลอดจนความสงบเรียบร้อยของสังคม อีกทั้งบันทึกกรมตำรวจที่ 0503(ส)/27663 ลงวันที่ 30 กันยายน 2525 เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ ก็เป็นเพียงแนวทางการปฏิบัติไม่ใช่กฎหมาย จากการศึกษาต่างประเทศพบว่ามิบบัญญัติกฎหมายที่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ คือ บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญคิวบา ค.ศ.1968 มาตรา 926A ของสหรัฐอเมริกา ที่กำหนดว่า

“ตามบทบัญญัติอื่นใด ของกฎหมาย หรือกฎ หรือข้อบังคับของรัฐใด หรือเมืองใด ของรัฐนั้น บุคคลใดผู้ซึ่งไม่ได้ต้องห้ามตามบทบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืน การส่ง หรือการได้รับอาวุธปืน จะมีสิทธิพาอาวุธปืนเพื่อวัตถุประสงค์ใดๆ ตามกฎหมายจากสถานที่ใดซึ่งบุคคลนั้นสามารถจะครอบครองอย่างถูกกฎหมายหรือพกพาไปยังสถานที่อื่นใด ซึ่งสามารถครอบครองและพกพาอาวุธปืนได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายในระหว่างการพกพาอาวุธปืนนั้น โดยอาวุธปืนนั้นจะต้องไม่บรรจุกระสุน และทั้งอาวุธปืนและกระสุนปืนจะต้องไม่สามารถเข้าถึงได้โดยง่าย หรือไม่สามารถเข้าถึงได้โดยตรงจากห้องโดยสารสาธารณะ เช่น ในกรณีที่ยานไม่ได้แยกส่วนออกจากห้องคนขับ อาวุธปืนหรือกระสุนปืน จะต้องถูกจำกัดในภาชนะที่ล็อกไว้มากกว่าบรรจุในช่องเก็บของหรือคอนโซลรถ”

การริบอาวุธปืนของกลางในคดีการพาอาวุธปืน

1) กรณีกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 บัญญัติว่า “ผู้ใดพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยเปิดเผยหรือโดยไม่มีเหตุสมควร หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อ นมัสการ การรื่นเริงหรือการอื่นใด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบอาวุธนั้น”

ประมวลกฎหมาย มาตรา 33 บัญญัติว่า “ในการริบทรัพย์สิน นอกจากศาลจะมี อำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้ อีกด้วย คือ

- (1) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือ
- (2) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด

เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านี้เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด”

บทบัญญัติแห่งมาตรา 33 นี้แสดงว่าโทษริบทรัพย์สินอาจมีกฎหมายบัญญัติโดยเฉพาะอีกโดยมีเหตุผลและหลักเกณฑ์นอกเหนือไปจากบทบัญญัติในภาค 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

บทบัญญัติที่บัญญัติโดยเฉพาะในประมวลกฎหมายอาญา มีกรณีเดียว คือ มาตรา 371 โทษริบทรัพย์สินอันเป็นโทษข้างเคียง ในกรณีตามมาตรา 371 นี้จึงเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในความผิดฐานนั้นควบคู่กับโทษหลัก คือ โทษปรับ (คณิต ณ นคร, 2551)

ดังนั้นการริบอาวุธปืนตาม มาตรา 371 นี้ จึงเป็นดุลพินิจของศาลให้อำนาจศาลในการสั่งริบอาวุธปืนนั้นๆ ได้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนที่มีใบอนุญาตให้มีและใช้ หรือไม่มีก็ตาม ถ้าศาลเห็นว่าเป็นกรณีร้ายแรง ศาลก็มีอำนาจสั่งริบอาวุธปืนได้ เหตุที่บัญญัติการริบอาวุธปืนไว้โดยเฉพาะในมาตรา 371 เนื่องจากการพาอาวุธไปตามมาตรา 371 นั้นอาวุธนั้นเป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิด ไม่ใช่วัตถุที่ใช้กระทำความผิดอันรับได้ตามมาตรา 32 และมาตรา 33 แห่งประมวลกฎหมายอาญา (บงกฏ เอกกฤษฎกร, 2557)

2) กรณีกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490

มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้นั้นฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิ วรรคสองด้วย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท”

มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม บัญญัติว่า “ผู้ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัวผู้ใด ฝ่าฝืนมาตรา 8 ทวิวรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

จะพบว่าโทษของการฝ่าฝืนการพาอาวุธปืนติดตัวและการพาอาวุธปืน มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสอง นั้นมีเพียงโทษจำคุกและปรับเท่านั้น ไม่มีโทษริบทรัพย์สินแต่อย่างใด

การริบอาวุธปืนของกลาง กรณีอาวุธปืนไม่มีทะเบียนก็เป็น “ทรัพย์สินซึ่งมิใช่เป็นความผิด” ที่ต้องริบตามมาตรา 32 แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่อย่างไรก็ตาม ศาลฎีกาได้วินิจฉัยในคดีหนึ่งว่า (คณิต ณ นคร, 2551)

“ฟ้องว่าใช้อาวุธปืนและมีดพยายามฆ่าคน จับได้พร้อมด้วยปืนและมีด ขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าคนและริบของกลาง พิจารณาได้ความว่าจำเลยทำโดยป้องกันตัวสมควรแก่เหตุ จึงพิพากษายกฟ้อง ปืนของกลางแม้จะไม่จดทะเบียน แต่โจทก์ไม่ได้บรรยายเป็นประเด็นมาในฟ้องศาลไม่รับ” (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 161/2500)

สรุปและข้อเสนอแนะ

1) สรุป

ในบทความนี้ ผู้เขียนพบว่ากรณีที่เป็นปัญหาสำคัญในความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัว มี 2 กรณี คือ

กรณีแรก ปัญหาข้อยกเว้นความรับผิดการพาอาวุธปืนติดตัว กรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ซึ่งเป็นปัญหาในการบังคับใช้กฎหมาย เป็นการบัญญัติที่ค่อนข้างมีความไม่ชัดเจน เปิดโอกาสให้ผู้บังคับใช้กฎหมายใช้ดุลพินิจค่อนข้างมาก อาจกระทบกระเทือนต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน แม้กรมตำรวจจะมี บันทึกกรมตำรวจที่ 0503(ส)/27663 ลงวันที่ 30 กันยายน 2525 เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการตรวจค้นบุคคลพกพาอาวุธปืนในที่สาธารณะ เป็นแนวทางในการใช้ดุลพินิจในกรณีดังกล่าว แต่ก็ยังมีความไม่ชัดเจนเพียงพอและเป็นเพียงหนังสือสั่งการไม่ใช่กฎหมาย กรณีดังกล่าวจึงยังส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนและความสงบเรียบร้อยของสังคม

ศาสตราจารย์ ดร.คณิต ณ นคร เห็นว่าการพาอาวุธไป ต้องเป็นการกระทำที่ผู้กระทำอยู่ในวิสัยที่จะสามารถอาจใช้อาวุธนั้นได้ทันทีหากต้องการจะใช้โดยไม่ต้องเสียเวลาในการเตรียมการเพื่อการใช้ใดๆ อีก ทั้งนี้เพราะความผิดฐานนี้เป็นความผิดที่เป็นการก่ออันตรายและอาวุธนั้นอาจใช้เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมได้ (คณิต ณ นคร, 2553) จากการศึกษาบทบัญญัติในรัฐบัญญัติควบคุมปืน ค.ศ.1968 มาตรา 926A ของสหรัฐอเมริกา ดังกล่าวข้างต้นพบว่า เป็นบทบัญญัติที่จะสามารถแก้ปัญหานี้ได้

กรณีที่สอง ปัญหาการรับอาวุธปืนของกลาง ความผิดฐานพาอาวุธ ตามมาตรา 371 หากอาวุธเป็นอาวุธปืน จะเป็นลักษณะกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ต้องลงโทษบทหนัก ตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 8 ทวิ และมาตรา 72 ทวิ โดยทั่วไปพนักงานอัยการจะฟ้องคดีพาอาวุธปืนโดยอ้างมาตรา 8 ทวิควบคู่ไปประมวลกฎหมาย

อาญา มาตรา 371 ด้วย เนื่องจาก มาตรา 8 ทวิ ไม่ได้ให้อำนาจศาลสั่ง “ริบอาวุธปืนนั้น” จึงต้องอาศัยอำนาจ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 ซึ่งบัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่ง “ให้ริบอาวุธปืนนั้น” ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนที่มีทะเบียนหรือไม่ก็ตาม เป็นดุลพินิจของศาลว่าสมควรสั่งให้ริบอาวุธปืนหรือไม่ ไม่ได้บังคับว่าศาลต้องสั่งให้ริบอาวุธปืน เนื่องจากอาวุธปืนเป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิด ไม่ใช่วัตถุที่ใช้กระทำความผิดอันจะรับได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32 มาตรา 33 แต่เป็นกรณีที่ศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะตาม มาตรา 371 ซึ่งโทษริบทรัพย์สินกรณีนี้เป็นโทษข้างเคียง เป็นโทษที่บัญญัติไว้ในความผิดฐานนั้น ควบคู่กับโทษหลัก คือ โทษปรับ (คณิต ณ นคร, 2551)

กรณีที่เป็นปัญหา เช่น กรณีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 161/2500 วัตถุของกลางเป็น อาวุธปืนไม่มีทะเบียนแต่โจทก์ไม่ได้บรรยายเป็นประเด็นมาในฟ้องศาลไม่ริบ หรือกรณีเป็นการ พาวุธปืนที่ใช้การไม่ได้แต่มีทะเบียนหรือการพาส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืนของอาวุธปืนที่มี ทะเบียน คือ (1) ลำกล้อง (2) เครื่องลูกเลื่อน หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลูกเลื่อน (3) เครื่องลั่นไก หรือส่วนประกอบสำคัญของเครื่องลั่นไก และ (4) เครื่องส่งกระสุน ของกระสุน หรือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งเหล่านี้ ไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยเปิดเผย หรือ โดยไม่มีเหตุสมควร ไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ หรือพาไปในชุมนุมชน ที่ได้จัดให้มีขึ้นเพื่อนมัสการ การรื่นเริงหรือการมหรสพ หรือการอื่นใด ศาสตราจารย์ จิตติ ติงศ รัthy เห็นว่า อาวุธปืนที่ใช้การไม่ได้หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืนดังกล่าว แม้จะเป็นอาวุธ ปืนตามกฎหมายกระหวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2491 ออกตามความในพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 ข้อ 1 แต่ไม่น่าจะเป็น อาวุธตาม มาตรา 1 (5) เพราะมีสภาพเหมือนท่อนเหล็กไม่สามารถส่งเครื่องกระสุนปืนได้ จึงไม่ ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 (ทวิเกียรติ มินะกนิษฐ, 2550) ศาลจึงไม่มีอำนาจ ใช้ดุลพินิจสั่งให้ริบอาวุธปืนหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของอาวุธปืนนั้นได้ แม้จะมีพฤติกรรมร้ายแรง อีกทั้งไม่สามารถริบตามมาตรา 32 มาตรา 33 ได้เนื่องจากไม่ใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด หรือได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด และไม่ได้เป็นทรัพย์สินซึ่งได้มาโดยการกระทำ ความผิด

2) ข้อเสนอแนะ

จากผลสรุปการศึกษาข้างต้น ผู้เขียนจึงได้ทำข้อเสนอแนะตามประเด็นปัญหา 2 กรณี ดังนี้

กรณีแรก ปัญหาข้อยกเว้นความรับผิดชอบการพาอาวุธปืนติดตัว กรณีมีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์ ควรบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ดังนี้

“กรณีที่ผู้ใดต้องมีอาวุธปืนติดตัวเมื่อไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์นั้น สามารถกระทำได้ดังนี้

- (1) อาวุธปืนจะต้องไม่บรรจุกระสุนปืน
- (2) อาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนต้องแยกบรรจุในตู้นิรภัยล็อกเรียบร้อย
- (3) ต้องไม่อยู่ในวิสัยที่จะสามารถอาจใช้อาวุธนั้นได้โดยง่าย หากต้องการจะใช้ต้องเสียเวลาในการเตรียมการเพื่อการใช้ใดๆ อีก

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้ถือว่า พาอาวุธปืนติดตัวไปโดยไม่มีเหตุจำเป็นและเร่งด่วนตามสมควรแก่พฤติการณ์”

กรณีที่สอง ปัญหาการรับอาวุธปืนของกลาง ควรบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับทรัพย์สินในพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ดังนี้

“บรรดาอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด สิ่งเทียมอาวุธปืนหรือสิ่งใดๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้รับเสียทั้งสิ้น และให้ส่งมอบบรรดาสิ่งที่ศาลสั่งรับดังกล่าวให้แก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อจัดทำบัญชี ควบคุมชนิด ขนาด จำนวน ตลอดจนรายละเอียดอันจำเป็นและนำไปใช้ประโยชน์แก่ทางราชการ หรือจัดการตามที่เห็นสมควร”

เอกสารอ้างอิง

กรมการปกครอง. (2555). *คู่มือปฏิบัติงานอาวุธปืน เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อสาการศึกษาตินแดง.

คณิต ณ นคร. (2553). *กฎหมายอาญาภาคความผิด*. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

คณิต ณ นคร. (2551). *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

จิตติ ดิงศภัทิย์. (2524). *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 2 ตอน 2 และภาค 3*.

กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา.

จิตติ ดิงศภัทิย์. (2553). *คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักอบรมศึกษากฎหมายเนติบัณฑิตยสภา.

- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2550). *ประมวลกฎหมายอาญาบับอ้างอิง*. (พิมพ์ครั้งที่ 20). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2552). *หลักกฎหมายอาญาภาคความผิด*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- บงกฏ เอกกฤษฎกร. (2557). *ปัญหาเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนในประเทศไทย*. (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต). คณะนิติศาสตร์: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรวิทย์ ฤทธิพิศ. (2536). ข้อสังเกตเกี่ยวกับความผิดอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน. *ดุสิตพาห*, 1(40): 25-43.
- สง่า ลีนะสมิต. (2530). *เอกสารการสอนกฎหมายอาญา 1*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สรารักษ์ สุวรรณเสรี และอาคม ศรียาภัย. (2553). *กฎหมายและคดีอาวุธปืน*. กรุงเทพฯ: แสงจันทร์การพิมพ์.
- สหาย ทรัพย์สุนทรกุล และคณะ. (2540). *การตีความกฎหมายอาญา*. รวมบทความด้านวิชาการของศาสตราจารย์ คณิต ฒ นคร. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด.
- อนุชาติ คงมาลัย. (2524). *พกพาอาวุธปืน*. *วารสารอัยการ*, 4(37).
- The publisher's editorial staff. (1971). *Black's Law dictionary*. fourth edition. St.Paul: West Publishing Co.

ภาคผนวก

คำแนะนำสำหรับผู้เขียน

การส่งบทความต้องจัดพิมพ์ตามรูปแบบที่กำหนด และต้องผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาวิชานั้น ๆ จึงจะได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร ผู้เขียนต้องส่งต้นฉบับผ่านทาง Online โดยแนบไฟล์ (Word) ของบทความต้นฉบับส่งมาที่ <https://www.tci-thaijo.org/index.php/jcs/> การเตรียมต้นฉบับที่จะมาลงตีพิมพ์ ควรปฏิบัติตามคำแนะนำ ดังนี้

1. ประเภทของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร

1.1 วารสารอาชีวกรรมและความปลอดภัยตีพิมพ์บทความประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1.1.1 บทความทางวิชาการ หมายถึง งานเขียนทางวิชาการในศาสตร์สาขาต่าง ๆ ที่มีการรวบรวมข้อมูลความคิดเห็น ข้อยุติ ข้อเสนอแนะและประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งเข้าไว้ด้วยกันอย่างเป็นระบบโดยผู้เขียนค้นคว้าจากเอกสาร การสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นต้น แล้ววิเคราะห์อย่างสมเหตุสมผล บทความวิชาการมีหลายลักษณะ เช่น บทความแสดงความคิดเห็นที่วิเคราะห์ผลงานใหม่ ๆ ที่มีความสำคัญในสาขาวิชาของวารสารนั้น บทความจากบรรณาธิการที่แสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง บทความวิจารณ์ที่อาจเป็นการแสดงข้อสนับสนุนหรือข้อโต้แย้งเชิงเหตุผลโดยผู้เชี่ยวชาญหรือผู้มีประสบการณ์ที่เสนอเนื้อหาความรู้ วิชาการมีกลุ่มเป้าหมายที่เป็นนิสิต นักศึกษา หรือประชาชนทั่วไป

1.1.2 บทความวิจัย (Research Article) หมายถึง บทความที่นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าใหม่ ๆ ทั้งในด้านทฤษฎี และด้านปฏิบัติที่ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในศาสตร์สาขาต่าง ๆ มากขึ้นกว่าเดิม โดยมีข้อมูลและเนื้อหาที่ทำให้ผู้อ่านมีความรู้ในศาสตร์สาขานั้นสามารถศึกษาในลักษณะเดียวกันและสามารถตัดสินใจได้ว่าบทความนั้นมีความสำคัญต่อสาขาวิชาเพียงใด บทความวิจัยมีลักษณะเด่นตรงที่เป็นการนำเสนอปัญหาที่ผู้เขียนได้ศึกษาหรือประเด็นที่ต้องการคำตอบ มีการกำหนดกรอบแนวคิด การเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ พร้อมทั้งสรุปปัญหาอย่างชัดเจน อันเป็นการสร้างฐานความรู้ที่มีคุณค่าทางวิชาการ

1.1.3 บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review) หมายถึง บทความที่วิพากษ์วิจารณ์เนื้อหาสาระ คุณค่า และคุณภาพของหนังสือ บทความ หรือผลงานด้านศิลปะ เช่น นิทรรศการทัศนศิลป์ และการแสดงละครหรือดนตรี โดยใช้หลักวิชา และดุลยพินิจอันเหมาะสม

1.2 การตรวจสอบบทความ และพิสูจน์อักษร

วารสารอาชีวกรรมและความปลอดภัยได้กำหนดการตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมทางวิชาการ (อักขราวิสุทธ์) และการตรวจสอบการคัดลอกเอกสารอิเล็กทรอนิกส์แบบอัตโนมัติ CopyCatch (Copyright, Academic Work and Thesis Checking System) โดยจะต้องมีระดับความซ้ำซ้อน ไม่เกิน 20%

ผู้เขียนควรตระหนักถึงความสำคัญในการเตรียมบทความให้ถูกต้องตามรูปแบบของบทความที่วารสารกำหนด ตลอดจนตรวจสอบความถูกต้องแน่นอน พร้อมทั้งพิสูจน์อักษรก่อนที่จะส่งบทความนี้ให้กับกองบรรณาธิการ การเตรียมบทความให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสารจะทำให้การพิจารณาตีพิมพ์บทความมีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และทางกองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่พิจารณาบทความจนกว่าจะได้แก้ไขให้ถูกต้องตามข้อกำหนดของวารสาร

2. การเตรียมบทความ

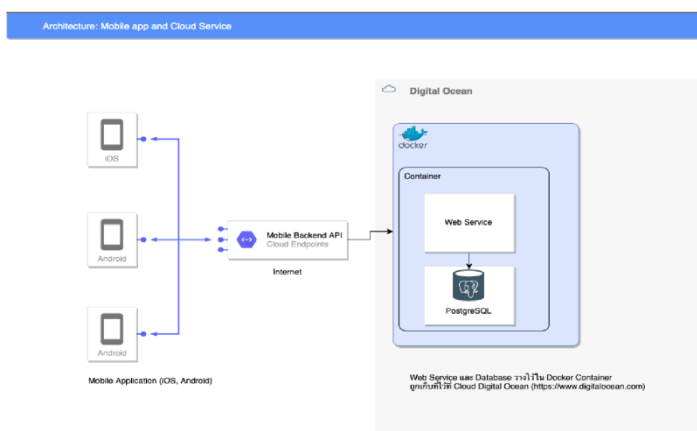
รูปแบบการเตรียมต้นฉบับของวารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย ประกอบด้วย

2.1 บทความต้องเป็นตัวพิมพ์ โดยใช้ชุดแบบอักษร (Font) ชนิดไทยสารบรรณ (TH Sarabun PSK)

2.2 เนื้อหา (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ) ให้จัดพิมพ์เป็น 1 คอลัมน์ และจัดพิมพ์เนื้อหาภาษาอังกฤษให้จัดพิมพ์เป็น Single Space

2.3 ถ้ามีรูปภาพ/ตารางประกอบ ควรมีภาพที่ชัดเจน ถ้าเป็นรูปถ่ายควรมีภาพถ่ายจริงแนบด้วย ให้จัดพิมพ์แยกออกจากเนื้อหา ให้ระบุคำว่า “ภาพที่” จัดกึ่งกลางของหน้ากระดาษใต้ภาพ และ “ตารางที่” จัดชิดซ้ายของหน้ากระดาษ บนตาราง ตามด้วยหมายเลขกำกับใช้ตัวอักษรขนาด 14 ตัวหนา แสดงเนื้อหาสำคัญของเรื่องด้วยข้อความที่กะทัดรัด ชัดเจน ส่วนคำอธิบายใช้ตัวอักษรขนาด 14 ตัวปกติ รูปภาพ/ตารางที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่ต้องกลับไปอ่านที่เนื้อหาอื่นอีก ระบุลำดับของรูปภาพ/ตารางทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

ตัวอย่างการเขียน "ภาพที่"

ภาพที่ 1 โครงสร้างของการจัดเก็บข้อมูล

ตัวอย่างการเขียน "ตารางที่"

ตารางที่ 1 ตัวแปร ดัชนี และตัวชี้วัด สำหรับการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนเชิงสร้างสรรค์

ตัวแปร	ดัชนี	ตัวชี้วัด
การจัดการท่องเที่ยว โดยชุมชนเชิง สร้างสรรค์	การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้าม วัฒนธรรม (Reciprocating)	1. มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน 2. มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรม 3. ให้คนหลากหลายทักษะ หลากหลายวิธีคิดทำงาน 4. ความผูกพันระหว่างนักท่องเที่ยวและเจ้าของบ้าน 5. มีระบบเครือข่ายช่วยสนับสนุนการเรียนรู้
	การมีประสบการณ์ตรงใน พื้นที่ท่องเที่ยว (Experiencing)	1. ประสบการณ์การรับสัมผัส (ประสาทสัมผัส) 2. ประสบการณ์ทางอารมณ์ 3. ประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ 4. ประสบการณ์ทางกายภาพ พฤติกรรม 5. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสังคม
	การชื่นชมเข้าใจจิต วิญญาณของพื้นที่ (Appreciating)	1. เข้าใจในคุณค่าทางสังคม วัฒนธรรม 2. เข้าใจสภาพแวดล้อมของพื้นที่การท่องเที่ยว 3. มีความจริงแท้ทั้งในกระบวนการการผลิต ผลิตภัณฑ์ และประสบการณ์จริง 4. ไม่ทำลายคุณค่าของชุมชน และวิถีชีวิต 5. มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สร้างความประทับใจ ทำ ให้จดจำและเกิดความเข้าใจในท้องถิ่นเพิ่มขึ้น
	การเรียนรู้สิ่งใหม่ (Lifelong Education)	1. ประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ 2. นักท่องเที่ยวมีโอกาสพัฒนาศักยภาพในการ สร้างสรรค์ของตนเอง 3. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจร่วมกับเจ้าของพื้นที่ 4. การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกิดจากภูมิ ปัญญาท้องถิ่นที่มีอยู่เดิม 5. การแสวงหาประสบการณ์เกี่ยวกับวิถีชีวิตและ วัฒนธรรมที่แท้จริงของนักท่องเที่ยว

2.4 พิมพ์หน้าเดียวลงบนกระดาษพิมพ์สี่ขนาดบีห้า (B5) ขนาดของตัวอักษรเท่ากับ 16 ส่วนเลขหน้าขนาด 14 และใส่เลขหน้าตั้งแต่ต้นจนจบบทความ ยกเว้นหน้าแรก โดยมีเนื้อหาบทความรวมบรรณานุกรม ระหว่าง 8-16 หน้า

2.5 การตั้งค่าน้ำกระดาษพิมพ์ให้ห่างจากขอบกระดาษซ้ายกับด้านบน 1 นิ้ว และด้านขวากับด้านล่าง 0.5 นิ้ว

2.6 การเตรียมข้อมูลต้นฉบับบทความตามแบบฟอร์มที่กำหนดให้

2.6.1 ชื่อบทความภาษาไทย ใช้รูปแบบอักษรขนาด 18 หนา

2.6.2 ชื่อบทความภาษาอังกฤษ ใช้รูปแบบอักษรขนาด 18 ปกติ

2.6.3 ชื่อผู้เขียน และผู้ร่วมเขียน ใช้รูปแบบอักษรขนาด 16 ปกติ

2.6.4 หัวข้อหลัก ใช้รูปแบบอักษรขนาด 18 หนา

2.6.5 หัวข้อย่อย ใช้รูปแบบอักษรขนาด 16 หนา

2.6.6 เนื้อเรื่อง ใช้รูปแบบอักษรขนาด 16 ปกติ

2.7 ชื่อเรื่องต้องมีภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้หน้าแรกชิดขวาน้ำกระดาษ

2.8 ชื่อผู้เขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ใส่ให้ครบทุกคน แต่ไม่เกิน 5 รูปหรือคน ใช้รูปแบบอักษรขนาด 16 ปกติ จัดชิดกันหน้าซ้าย และใส่ Footnote เป็นตัวเลขอารบิกต่อท้ายแต่ละชื่อโดยระบุสังกัด หากเป็นมหาวิทยาลัยให้ระบุ คณะและมหาวิทยาลัย หากเป็นหน่วยงานราชการให้ระบุกรมและกระทรวงที่สังกัด หากเป็นคณะสงฆ์ให้ระบุวัดและจังหวัด แต่หากเป็นภาคเอกชนให้ระบุบริษัทหรือองค์กรและจังหวัด ให้ตรงกับเครื่องหมายที่กำกับไว้ข้างบน โดยให้ระบุเป็นรายบุคคลภาษาไทยและคันด้วย (;) ก่อนระบุเป็นภาษาอังกฤษและขึ้นบรรทัดใหม่เพื่อระบุ Corresponding author, e-mail: , Tel. ของผู้เขียนหลัก

2.9 บทคัดย่อภาษาไทย และ Abstract ภาษาอังกฤษ ควรเขียนให้ได้ใจความทั้งหมดของเรื่อง ไม่ต้องอ้างอิงเอกสาร รูปภาพ หรือตาราง และลักษณะของบทคัดย่อควรประกอบไปด้วย วัตถุประสงค์ (Objective) วิธีดำเนินการวิจัย (Methods) ผลการวิจัย (Results) ผลการวิจัยโดยสรุปให้สั้นกะทัดรัด หรือไม่เกิน 300-350 คำ และคำสำคัญ (Keywords) ควรมีคำสำคัญ 3-5 คำ ที่ครอบคลุมชื่อเรื่องที่ศึกษา และจะปรากฏอยู่ในส่วนท้ายของบทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยต้องจัดเรียงคำสำคัญตามตัวอักษร และคันด้วยเครื่องหมาย (,)

2.10 การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจาก หัวข้อใหญ่ตั้งระยะย่อหน้า 0.7” หรือเริ่มพิมพ์ตัวอักษรที่ 9 และหัวข้อย่อยถัดไปตั้งระยะย่อหน้า 1.1” หรือเริ่มพิมพ์ตัวอักษรที่ 16 เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ ควรเว้นระยะพิมพ์ เพิ่มอีก 0.5 ช่วงบรรทัด

3. ส่วนประกอบของบทความ

3.1 บทความวิจัย ([แบบฟอร์มการเขียนบทความวิจัย](#)) ให้เรียงลำดับหัวข้อ ดังนี้

3.1.1 บทนำ (Introduction) เขียนให้เห็นความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย หรือ โจทย์วิจัย

3.1.2 วัตถุประสงค์ (Objective) ควรกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษา

3.1.3 วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology) ระบุรูปแบบของการวิจัย การคำนวณหา
กลุ่มตัวอย่างและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1.4 สรุปผลการวิจัย/ผลการทดลอง (Research) เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัย
ตามลำดับอย่างชัดเจน

3.1.5 อภิปรายผลการวิจัย/วิจารณ์ (Discussion) เสนอเป็นความเรียงและให้เชื่อมโยงกับ
ผลการวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน

3.1.6 องค์ความรู้ใหม่ เป็นการนำเสนอผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ และสังเคราะห์
ผลการวิจัย สามารถนำเสนอรูปแบบของการเขียนความเรียง หรือโมเดลพร้อมคำอธิบายที่กระชับ เข้าใจง่าย
(ปรับปรุงและกำหนดใช้กับวารสารปีที่ 3 ฉบับที่ 1 (2563) เป็นต้นไป)

3.1.7 ข้อเสนอแนะ (Suggestion) ให้นำเสนอใน 2 ประเด็น คือ 1) ข้อเสนอแนะในการนำ
ผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ 2) ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

3.1.8 กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgement) (ถ้ามี) เป็นส่วนที่กล่าวขอบคุณต่อองค์กร
หน่วยงาน หรือบุคคลที่ให้ความช่วยเหลือร่วมมือในการวิจัย รวมทั้งแหล่งที่มาของเงินทุนวิจัย และหมายเลข
ของทุนวิจัย (ถ้ามี) (ให้ใส่เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือกรณีซื้อบทความมีชื่อเรื่องไม่ตรงกับ
งานวิจัย วิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์)

3.1.9 เอกสารอ้างอิง (References) รูปแบบการเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรมใช้แบบ APA
(American Psychological Association) ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 6 และจะต้องตรงกันกับการอ้างอิงในเนื้อหา ซึ่งผู้
นิพนธ์บทความต้องตรวจสอบและรับผิดชอบต่อความถูกต้องของเอกสารการอ้างอิงทั้งหมด

3.2 บทความวิชาการและบทความวิจารณ์หนังสือ (แบบฟอร์มการเขียนบทความวิชาการ) ให้
เรียงลำดับหัวข้อ ดังนี้

3.2.1 บทนำ (Introduction) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอในบทความตามลำดับ ควร
อธิบายว่าเรื่องที่ต้องการศึกษามีความสำคัญ วัตถุประสงค์ หรือเค้าโครงของบทความเป็นอย่างไร

3.2.2 เนื้อเรื่อง (Content) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ สามารถแบ่งเป็น
ส่วนย่อย 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนย่อยที่ 1 ปูพื้นฐานความรู้แก่ผู้อ่านในเรื่องที่จะกล่าวถึง

ส่วนย่อยที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูล ได้แย้งข้อเท็จจริง ใช้เหตุผล หลักฐานเพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้อ่าน

ส่วนย่อยที่ 3 เสนอความคิดเห็น ข้อเสนอแนะของผู้เขียนต่อประเด็นที่นำเสนอ

3.2.3 สรุปผล (Conclusion) สรุปสาระสำคัญที่ต้องสรุปให้เห็นความสำคัญของบทความ
ตามลำดับ โดยการเลือกเก็บประเด็นสำคัญ ๆ ของบทความมาเขียนรวมกันไว้อย่างสั้น ๆ ท้ายบท หรืออาจใช้
วิธีการบอกผลลัพธ์ว่าสิ่งที่กล่าวมามีความสำคัญอย่างไร สามารถนำไปใช้อะไรได้บ้าง หรือจะทำให้เกิดอะไร
ต่อไป หรืออาจใช้วิธีการตั้งคำถามหรือให้ประเด็นทั้งท้ายกระตุ้นให้ผู้อ่านไปสืบเสาะแสวงหาความรู้ หรือ
คิดค้นพัฒนาเรื่องนั้นต่อไป เพื่อเป็นการสรุปจุดยืนของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องที่เขียน

3.2.4 ข้อเสนอแนะ (Suggestion) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับโดยให้แยกออกเป็นหัวข้อย่อยๆ ให้ชัดเจน เช่น ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ หรือข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.2.5 เอกสารอ้างอิง (References) รูปแบบการเขียนอ้างอิงและบรรณานุกรมใช้แบบ APA (American Psychological Association) ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 6 และจะต้องตรงกันกับการอ้างอิงในเนื้อหา ซึ่งผู้นิพนธ์บทความต้องตรวจสอบและรับผิดชอบต่อความถูกต้องของเอกสารการอ้างอิงทั้งหมด

4. การเขียนเอกสารอ้างอิง

การอ้างอิงแบบแทรกในเนื้อหาตามหลักเกณฑ์ APA (American Psychological Association) 6th edition มีการปรับปรุงเนื้อหาให้ทันสมัยเพื่อรองรับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องไม่รายงานข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นการสร้างข้อมูลเท็จ หรือการปลอมแปลง บิดเบือน รวมไปถึงการตกแต่ง หรือเลือกแสดงข้อมูลเฉพาะที่สอดคล้องกับข้อสรุป รวมทั้งทัศนคติและความคิดเห็นที่ปรากฏในบทความในวารสารอาชญากรรมและความปลอดภัยถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น และไม่ถือเป็นทัศนคติและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการวารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย รวมทั้งผู้เขียนจะต้องคำนึงถึงจริยธรรมการวิจัย ไม่ละเมิดหรือคัดลอกผลงานของผู้อื่นมาเป็นของตนเอง ซึ่งทางวารสารได้กำหนดความซ้ำของผลงาน ด้วยโปรแกรม การตรวจสอบการลอกเลียนวรรณกรรมทางวิชาการ (อักขราวิสุทธิ์) และการตรวจสอบการคัดลอกเอกสารอิเล็กทรอนิกส์แบบอัตโนมัติ CopyCatch (Copyright, Academic Work and Thesis Checking System) โดยจะต้องมีระดับความซ้ำซ้อน ไม่เกิน 20%

1. ผู้แต่งชาวไทยให้ใส่ชื่อและนามสกุลโดยไม่ต้องใส่คำนำหน้าชื่อ ยกเว้นราชทินนาม ฐานันดรศักดิ์ ให้นำไปใส่ท้ายชื่อโดยใช้เครื่องหมายจุลภาคคั่นระหว่างชื่อกับราชทินนามและฐานันดรศักดิ์ ส่วนสมณศักดิ์ให้คงรูปตามเดิม

2. กรณีผู้แต่ง 2 คน ให้ใส่ชื่อทั้งสองคนตามลำดับที่ปรากฏ เชื่อมด้วยคำว่า “และ” สำหรับเอกสารภาษาไทย และใช้เครื่องหมาย “&” สำหรับเอกสารภาษาต่างประเทศ ระหว่างคนที่ 1 และคนที่ 2 โดยเว้น 1 ระยะก่อนและหลัง

3. ผู้แต่งชาวต่างประเทศ ให้ขึ้นต้นด้วยชื่อสกุล ตามด้วยตัวอักษรย่อชื่อต้นโดย เว้น 1 ระยะ และอักษรย่อชื่อกลาง (ถ้ามี) ทั้งนี้การกลับชื่อสกุลให้ใช้ตามความนิยมของคนในชาตินั้น โดยใช้เครื่องหมายจุลภาคคั่นระหว่างชื่อสกุลและอักษรย่อชื่อต้น อักษรย่อชื่อกลาง หากกรณีที่ผู้แต่งมีคำต่อท้าย เช่น Jr. หรือคำอื่น ๆ ให้ใส่คำดังกล่าวต่อท้ายอักษรย่อชื่อต้นหรืออักษรย่อชื่อต้น (ถ้ามี) โดยคั่นด้วยเครื่องหมายจุลภาค

4. ผู้แต่งที่เป็นสถาบัน ให้ลงรายการโดยเรียงลำดับจากหน่วยงานใหญ่ไปหาหน่วยงานย่อย และเว้นวรรคจากชื่อหน่วยใหญ่ไปหาชื่อหน่วยงานย่อย

5. การอ้างอิงจากเอกสารภาษาไทยประเภทพระไตรปิฎกและอรรถกถา ให้อ้างอิงย่อคำมกร์ เล่ม/ข้อ/หน้า. และให้วงเล็บ คำว่า (บาลี) ไว้หลังคำย่อ ในกรณีที่ใช้พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี หรือวงเล็บคำว่า (ไทย) ไว้หลังคำย่อ ในกรณีที่ใช้พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย เช่น ขุ.ข. (บาลี) 27/87/53, ขุ.ข. (ไทย) 27/87/87. และให้เขียนอ้างอิงไว้ท้ายบทความตามพระไตรปิฎกฉบับที่อ้างถึง เช่น มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. ([คู่มือการเขียนอ้างอิง APA 6](#))

หนังสือขอส่งบทความเพื่อพิจารณาการตีพิมพ์วารสารอาชญากรรมและความปลอดภัย

ชื่อเรื่องภาษาไทย:

ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ:

ชื่อผู้เขียน (ทุกคน): 1. ชื่อ-สกุล (ไทย)
(อังกฤษ)

E-mail Address:

2. ชื่อ-สกุล (ไทย)
(อังกฤษ)

E-mail Address:

3. ชื่อ-สกุล (ไทย)
(อังกฤษ)

E-mail Address:

ที่อยู่/สถานที่ทำงาน :

หมายเลขโทรศัพท์: E-mail Address:

ระบุประเภทของต้นฉบับ

☐ บทความทางวิชาการ (Academic Article) จำนวน หน้าต่อบทความ

☐ บทความวิจัย (Research Article) จำนวน หน้าต่อบทความ

☐ จำนวน หน้าต่อบทความ

คำรับรองของผู้เขียน: ผู้เขียนทุกคน ขอรับรองว่า

☒ บทความที่เสนอมานี้ไม่เคยตีพิมพ์เผยแพร่มาก่อน และไม่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของวารสารอื่น

☒ หากผู้เขียนต้องการถอนบทความไม่ว่ากรณีใด ๆ ผู้เขียนยินดียุติการใช้คำดำเนินการพิจารณาบทความ

☒ ผู้เขียนยินยอมให้กองบรรณาธิการสรรหาผู้กลั่นกรองโดยอิสระ เพื่อพิจารณาบทความนี้ และสามารถ

ตรวจแก้ไขบทความดังกล่าวได้ตามที่เห็นสมควร

☒ ลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำ ดัดแปลง หรือนำออกโฆษณา ไม่ว่าในรูปลักษณะอย่างใด หรือวิธีใด เป็นของ

คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

ลายมือชื่อผู้เขียน (ทุกคน)วันที่

☐ กองบรรณาธิการวารสารตรวจสอบความสมบูรณ์
และความถูกต้องของต้นฉบับ

ลงชื่อ.....กองบรรณาธิการ
(.....)

ตำแหน่ง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

☐ ยินดีรับบทความเพื่อเสนอให้ Peer Review

พิจารณาก่อนการตอบรับให้ตีพิมพ์บทความลงวารสาร

ลงชื่อ.....
(.....)

ตำแหน่ง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....